

Bayrağımız

**“Yeni dünya düzeni”ne meydan okuyuşun
Amerikan imparatorluğuna karşı direnişin
bayrağı**

**dünyanın
her yerinde
dalgalanıyor**

Ekmek
ve **Adalet**

Haftalık Dergi

Sayı: 4

15 Nisan 2002

FİYAT (KDV Dahil) 750 000

www.ekmekveadalet.com

Ezilen halklar

Amerikan terörünü

Yenecek!

Ekmek
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Bütün mesele "KASAP"ta mı?

2. Dünya savaşının bilançosu, 43 milyon ölüydü. 7 milyonu Hitler'in toplama kamplarında ölmüştü bunların. Yeryüzündeki tahribat, tarihin hiç bir dönemiyle karşılaştırılamayacak kadar büyüktü.

Peki, dünyayı yakıp yıkan sadece "badanacı" Hitler'in canılığı mıydı?

Kim inanır buna?

Hangi mantık kabul eder?

Ya günlerdir TV ekranlarından tanık olduğumuz katliam?

Beyrut Kasabı Şaron mu sadece sorumlusu? Şaron olmasaydı olmayacak mıydı bu vahşet?

"Bu anlamsız siddette bir son veril-mel" diyor kimileri, kurduğunun belki de dünyanın en anlamsız cümlesi olduğunu bilmeden.

"Doğrudur yıldırımın düştüğü, yağdığı yağmurun,

Bulutların rüzgarla sökün ettiği.

Ama savaş öyle değil, savaş rüzgarla gelmez;

Onu bulup getiren insanlar-dır."(*)

Peki hangi insanlar? Şaron gibiler mi mesela, Hitler gibiler mi?

Hem evet, hem hayır!

Onların bir başına **"kim olduğu"** değildir sorun; gerçeği bulmak istiyorsanız **"kimin temsilcisi"** olduklarını sorun.

Evet, Şaron bir kasap! Ama o, "em-peryalizmin ortadoğu kasabı"... Onun ellerindeki kanlar, petrol, silah tekellerinin, bilgisayar tekellerinin, IMF'nin, Dünya Bankası'nın döktürdüğü kan-lardır... Onun elindeki satır, ortalıkta "büyük işadamları" olarak dolaşan dün-yanın en zenginlerinin satırıdır...

Sayın Rockefeller, sayın Bill Gates, sayın "dünyanın en zengin 500 beye-fendisi"... Onlar Şaron'dan daha mı az kasap? Daha mı az suçlu?

Şaron'un arkasında, hiç kuşku yok ki, ABD yönetimi var. ABD yönetimi

demek, Amerikan tekelleri demektir.

Ortadoğu'yu, Orta Asya'yı, Kafkas-ları sömürebilmek için saldırı planlarını yapıp uygulattırıyor tekeller.

Amerikan tekeli burjuvazisi zen-gin; o kadar ki üçünün geliri, Afrika ül-kelerinin gelirinden daha fazla. Ama... ama onlar

"Dünyaya bakıp 'ne küçük' derler, Birşeylerle yetinmezler acunda, Para hesap eder gibi hesaplıyor-lar bizi,

Savaş da bu hesabın ucunda."

Şaron bu hesabın kasabıdır.

Bu hesabı halklara ödetmek için asip kesiyor.

Hitler'in canılığına yıkmışlardı Nazi imparatorluğunu da... Oysa tekellerin paylaşım savaşıydı 2. dünya savaşı.

Nazilerin savaşı boyunca çalıştı on-ların fabrikaları. Nazilere tank, top, tüfek yaptılar. Toplama kamplarına "gaz odaları" yaptılar... Ford'lar, Wolsvagen'ler, Kruplar, Rockefel-ler'ler karlarına kar kattılar.

Yani özcesi; Ortadoğu'yu dikensiz gül bahçesine çevirmek isteyen emper-yalist tekellerdir. Filistin halkının kasa-bı da, Afgan kasabı da onlardı.

Onlar suyun başını tutmuş.

Onlar aç bırakıyor milyarlarca insa-nı. Ve onlar katlettiriyor.

Ürkmeyin tutmuşlar diye suyun başını:

korkunç oyunları, davranın, bitsin.

"Katillerin önüne dikilmek gerek,

'hayır yaşayacağız!' demek.

İndirin yumruğunuzu suratlarına!

Böylece mümkün olacak savaşın önmek!

Sen "savaş karşı"ysan, kulak ver Brecht'e. Savaş önmek, emperyalist tekellerin suratına inip onları yere yı-kacak yumruklarımızla mümkün ola-cak.

(*) Bertolt Brecht'in Çağrı şirindin.

**Filistin için 1 dakika karanlık
Filistin için meydanlarda bir slogan
"FİLİSTİN'E ÖZGÜRLÜK!"**

SAKAT BIRAK, TAHLİYE ET, YİNE TUTUKLA!

Sakat bırakılıp tahliye edilen ölüm orucu direnişçilerine yönelik keyfi gözaltı ve tutukla-malar!

**FEDA EYLEMLERİ tartışılıyor
"Terör" mü meşru savunma mı?
Dünya ABD'nin "teröre karşı savaş"ını sorguluyor**

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
30 Mart
(Her yılın 30 Mart'ında, oradadır o karanfiller)

Yer:
Ankara,
Karşıyaka Mezarlığı

Kızıldere'de dökülen kan, Mahir'lerin kanı,

bereket oldu Anadolu toprağına...

Adları "cepheli" olan karanfiller filiz verdi Anadolu'nun dört bir yanında.

1984'te "dört kızıl karanfil" parçaladı cuntanın karanlığını.

"Bizler, birer kırmızı karanfil olarak

ülkenin dört bir yanında açacağız" diyordu 17 Nisan'da Sabo...

Karanfil, halkı için, vatani için,

adalet ve özgürlük için tereddütsüz feda edilen canların adı bu ülkede...

Mahir'in mezartaşındaki karanfil, ölümsüzlüğün adı...

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Ali Ercan Gökçüoğlu Adresi: İnebey Mahallesi İnkişap Caddesi Oto Han 35/54 Aksaray Fatih İstanbul İletişim Telefonu: 0212 491 16 40 Faks: 0212 491 16 37		
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yavıncılık Baskı: ASPAŞ Pazarlama	Fiyat: 750 000 Avrupa: 3 Euro Almanya: 3 Euro	Fransa: 3 Euro İsviçre: 3 Euro Hollanda: 3 Euro Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2 Tel-faks: 0 322 351 97 25

Ankara: GMR Bakım Onar İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay Tel-faks: 0 312 417 39 11

Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18

Bursa: Başak Cad. Gür İş Hanı Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97

Gaziantep: Karatepe Mahallesi Gaziler Caddesi Yenileri Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey

Hopa: Kuledibi Mah. İnönü Cad. Karaman Apt. K:1 No:1 HOPARTVİN Tel: 0466 351 32 46

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparsoy İş Hanı

No: 31/501 Konak Tel-faks: 0 232 446 27 96

Kocaeli: Demiryolu Cad. 1. Geçit Karşıyaka Eki İş Hanı Kat: 6 No: 40 Tel-faks: 0 262 332 47 40

Malatya: Databakıne Mah. Esatülsap Cad. Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61

Mardin: İstiklal Cad. İstiklal İş Hanı Kat: 7 No: 20 Tel-faks: 0 324 232 15 74

Samsun: Talimhane Cad. Bozulucay İş Hanı Kat: 3/42 Tel: 0 362 420 08 53

Tatvan: Kenner Kaya Mah.Kunduracılar Cad. Dedeoğlu Sokak Postaları İş Hanı Kat: 1 No: 33 Tel-faks: 0 462 321 59 93

Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofloğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9 Tel: 0 372 252 51 79

- 3... Emperyalist "Dev" direnen halk karşısında diz çökecek
- 5... Türkiye halkı Filistin'in yanında
- 6... Katleden: İsrail ve Amerika Direnen: Filistin ve Dünya halkları
- 8... Ellerimizi havada göremeyeceksiniz
- 10... Amerika halklarla alay ediyor
- 11... Tarihin ironisi
- 12... Kardeşlerimiz kuşatmada Hücrelerimiz daha dar
- 13... Tecrite karşı imza kampanyası sürüyor
- 14... Yine "canlı bomba" listesi yine yalanlar...
- 15... Ölüm orucu gazisi Özkan Güzel tutuklandı acizlik değil, Ahlaksızlık!
- 16... Komploluluk kara mizaha dönüştü
- 17... Halklar kime güvenebilir
- 19... Bağımsız Türkiye+ Hasan Macit kişiliği
- 20... Hançer, oligarşinin sırtında değil, elinde
- 21... Katliamcılık daha nasıl olur ki?
- 22... Katliam özgürlüğü
- 23... MHP'nin Amerika, İsrail dostluğu yeni değildir...
- 24... Filistin'e kim hangi temelde sahip çıkıyor?
- 26... Feda eylemleri tartışılıyor
- 30... 16-17 Nisan direnişi
- 33... 116 yıllık kavga 1 Mayıs-2
- 36... Soygun ekonomisini rakamlar anlatıyor
- 37... Ne Laik cumhuriyeti düpedüz Amerikan cumhuriyeti
- 38... Halkın Hukuku: Polise suç işleme özgürlüğü
- 39... Işıklar Filistin için yanıp sönecek, zulmün karanlığını halklar aydınlatacak
- 40... Hapishaneden bir mektup
- 41... Canan ve Zehra Ne diyorlar...
- 42... Gençlik yurtseverdir Meryem gibi...
- 43... "Arafat'da, Şaron'da yanış!"
- 44... DKÖ Yöneticileri şikayet etmeden önce çuvaldızı kendine batırmalı
- 46... "Hepimiz Arafat'ız"
- 48... Kırılır yalanın çarkı
- 49... Basından: Savaşan İsrail mi, yok canım
- 50... Kahramanlar Ölmez

Emperyalist "Dev" Direnen Halk Karşısında Diz Çökecek

ABD-İsrail ittifakı, işgal altındaki toprakları bir kez daha işgal ederek, tanklarla, uçaklarla Filistin halkının acılarıyla dolu tarihine yeni bir katliam sayfası daha ekleyerek, Ortadoğu'da **Amerikancı düzeni** yerleştirmek için bir adım daha attı. Daha da artacağı kuşkusuz olan rakamlara göre, 500 aşkın Filistinli katledildi, 5000'i tutuklandı. Bunların bir çoğunun Filistin halk örgütlenmelerinin kadroları, savaşçıları veya yöneticileri olduğu da açık. Bu yanı sıra bakılırsa, ABD-İsrail ittifakı, Filistin direniş hareketine "önemli bir darbe" vurdu sayılabilir. Ama bu "darbe" ABD ve İsrail'i geçici bir süre için bile olsa rahatlatmayacaktır. Dahası, Ortadoğu'ya Amerikancı düzeni yerleştirmek, bugün, dünya göre daha zordur. Ortadoğu toprağında zaten güçlü bir mayası olan anti-Amerikan, anti-emperyalist düşünce ve duygular, bugün daha da büyük bir güç kazanmış, açıkça emperyalizme karşı öfke ve kine dönüşmüştür. Bu öfke ve kin, bugün örgütsüzde olsa, devrimci bir önderlikten yoksun da olsa, yarın da böyle kalacağını kim söyleyebilir?

Filistin işgal hareketi, ABD'nin istediği gibi gitmiyor. ABD'nin imparatorluk planları, dünya halklarını hesaba katmadığı için, halk gerçeğine çarpıp bozuluyor. Yakıp yıktıkları Afganistan'da, Ortadoğu'da, Latin Amerika'da, Asya'da halkların direnişi ve mücadeleleri sürüyor. Büyük katliamlarla, açık işgallerle kısmi ve geçici "başarılar" sağlayabilirler. Filistin de eski mevzilerini kaybedebilir, uzlaşmacılığa güç kazandırılıp bağımsızlık savaşına geri adımlar attırılabilir, ama dünya çapında mücadelenin akışı, doğrultusu değişmez. Bir başka yerde, başka direnişler çıkar ortaya. Bir yerde yenilgi olur, bir yerde zafer kazanılır, bir başka yerde yeni direnişler yükselir. Çünkü zulüm sürüyor, açlık sürüyor. Hem de pervasızca.

Bir halk, tüm dünyanın gözleri önünde hapsediliyor, katlediliyor, işkenceye çekiliyor... Birleşmiş Milletler karar alıyor, Şaron uymuyor. Dünyanın "insanlık suçu", "insan hakları ihlali" diye nitelendirdiği ne kadar vahşet varsa, Şaron'un, Bush'un katilleri tarafından kameralar önünde gerçekleştiriliyor. Bu **pervasızlık** sadece İsrail'e, Şaron'a özgü değildir. "**Küreselleşme**" politikaları da aynı pervasızlık üzerine şekillenmiştir. 1,2 milyarın açlığına, 4 milyarın yoksulluğuna rağmen sürdürülen bir politikadır bu.

Nüfusu itibarıyla küçücük ve yüzölçümü itibarıyla toprağı işgal altında bir halk, ABD'nin, İsrail'in devasa gücüne karşı koyabiliyor. Ölümü pahasına olsa da direniyor. Dünyanın en büyük askeri ve ekonomik gücü karşısında boyun eğmeyeabiliyor. Dünya halkları için bundan daha **umut verici, bundan daha **güven verici** bir şey olabilir mi?**

Dünyanın bütün ülkelerinde milyonlar meydanlara çıkmıştır bu politikalara son verilmesi için; ama politikalar milim şaşmamıştır. Dünya halklarını yoksullaştıran politikalar, ülkemizden de çok yakından bildiğimiz gibi, terör eşliğinde uygulanmaya devam ediliyor. Peki ne olacak? Elbette **direnış ve savaş** olacak. Tekeller dünya halklarına başka bir yol bırakmıyorlar.

Nüfusu itibarıyla küçücük ve yüzölçümü itibarıyla toprağı işgal altında bir halk, ABD'nin, İsrail'in devasa gücüne karşı koyabiliyor. Ölümü pahasına olsa da direniyor. Dünyanın en büyük askeri ve ekonomik gücü karşısında boyun eğmeyebiliyor. Dünya halkları için bundan daha **umut verici**, bundan daha **güven verici** bir şey olabilir mi? Halkların gücüne inananların inancını bin kat daha güçlendirdi Filistin. Kadri-mutlak emperyalizm değerlendirmeleri yapanların, Artık bu dünyada ABD'nin, AB'nin onayını almadan hiç bir şey olmak diyenlerin, teorilerini iflas ettiriyor bu direniş. Kimileri, Afganistan'da islamcılarının direnemeyeceğinin teorisini yaptılar. Niye, çünkü onlar islamcıydı. Gerçekte direnişten anlamayanların, hayatlarında dişe diş bir direniş nedir bilmeyen, yaşamayanların "teori"leriydi bunlar. Dünyaya kötümser, umutsuz gözle bakanlar, aç ve zulüm altındaki halk gerçeğinden bihaber olanlar, direnişe de inanmıyor. İşte direniyor Afganistan'da. Binlerce ölere direniyor hem de. Secde etmediler ABD bombaları önünde. Filistin direniyor. Ölüyor, öldürüyor direniyor. Biz direniyoruz dünyanın Türkiyesinde... Dünya direndikçe, ABD'nin planları bozuluyor.

ABD Dışişleri Bakanı Powell bile "*bizim zararımıza oluyor*" diye itiraf ediyor: Evet zararlarına oluyor, çünkü tüm dünya olup biteni, emperyalist medyadaki tüm engellemelere ve çarpıtmalara rağmen, görüyor. Gördükçe anlıyor ki, "*teröre karşı mücadele*" denen şey bir safsatadır, emperyalizmin çıkarlarının üzerine örtülmüş bir şalıdır. Emperyalizm, gerçekleri bu şalın ardına gizleyip, katliamlarını meşrulaştırarak **halkların öncü, örgütlü güçlerini** fiziki olarak imha etmeye çalışıyor. Bunu yapabildiğı ölçüde IMF'nin, emperyalist tekellerin önü düzlenmiş olacaktır. "Dünya kamuoyu" dediğimiz halkların genel duygu ve tepkileri karşısında pervasız, kaale almaz davranan emperyalizm, kendi egemenliğine karşı çıkan örgütlü güçler karşısında, "terör listeleri", "hedef" listeleri hazırlayıp, askeri, ideolojik aygıtlarını seferber ediyor. **Örgütsüz kalabalıklar** değil, **örgütlü halk** korkutuyor emperyalizmi. 3 milyonluk Filistin halkından bu kadar korkmasının nedeni de bu-

dur. 3 milyonluk Filistin halkına, ABD-İsrail'in devasa güçlerine kafa tutabilecek gücü veren de örgütlülüktür. Tüm dünya halklarının asıl ders çıkaracağı nokta da burasıdır. Filistin halkı, ağır bedeller ödeyerek de olsa, zafere ulaşacaktır. Ancak, örgütsüz halkların kazanma şansı yoktur.

Dünyanın düzeni bozuk. Adaletsizlik dünyayı pençesine almış. "*Gücsüz adalet ve adaletsiz güç, iki büyük felakettir*" der bir sözde. Felaketlerin ikincisiyle, adaletsiz bir güçle karşı karşıyayız. Adaletsizliğin adı, ABD'dir. Adaletsizliğin adı, daha genel anlamda emperyalizmdir. Ekonomik anlamda, siyasi anlamda adaletsizlikten kurtulmak isteyen dünyanın baş hedefi de böylece ortaya çıkıyor. Açlığa son vermek için, bebek ölümlerine, katilamlara, işkencelere son vermek için, dünya halklarının baş düşman olarak ABD emperyalizmine yönelmesi kaçınılmazdır. ABD, ne Türkiye halkının, ne de başka bir halkın "müttefiki" değildir. Aynı şekilde Avrupa emperyalizmi de, halkların müttefiki veya kurtuluşu olamaz. Emperyalizm, 1980'lerin başında bu yana, dünya halklarını örgütsüzleştirmek, apolitikleştirmek, bilinçlerini bulanıklaştırmak için, devasa yatırımlar ve harcamalar yapmıştır. Bunda şu veya bu ölçüde de başarılı olmuştur. Dünya halkları açısından 11 Eylül'den bu yana yaşanan süreç ve son olarak da Filistin'de sürdürülen emperyalist savaş, adeta "gözlerini açma" dönemidir. Mesele bir yerde gelip şurda dögümleniyor; bütün bu olup bitenlere **zalimin** gözünden mi, **mazlum halkların** gözünden mi bakacağız? Bu halklar için de, bilim adamlarından sanatçılara kadar toplumun aydınlarını oluşturan kesimler için de geçerlidir.

Zulme karşı direnen her yürek, zulümden sorulan her hesap, dünyanın ve ülkemizin geleceğine dair umudumuzu büyütüyor. Hiç çekinmeyin, umudunuza büyütün. Tanklar karşısında taşlarıyla direnen küçük Filistinli çocuğı, adalet ve özgürlük için, bağımsızlık için kendini feda eden halkı görünce, halkların geleceğinden umutlu olmamak mümkün mü? Dünyada bu umut var. Bu umut ülkemizde de var. Vatan ve halk sevgisiyle zulme karşı canları pahasına direnenler otuz yıldır hiç eksik oldu mu bu topraklardan? Halkın örgütlülüğünü, mücadelisini yokedebildiler mi? Dünya direnmeye, ABD'nin imparatorluk hesaplarını bozmaya devam edecek. Yaptıkları her yeni plan, dünyanın şu veya bu köşesinde kurulan yeni bir halk barikatına çarpacak. Zafer, sonunda direnen, örgütlenen ve savaşan dünya halklarının olacak. Tarih böyle söylüyor; TV ekranlarına bakın, bugün yaşananlar da böyle söylüyor.

Kavganın Türküleri Filistin İçin

"Sen kurşun yağmurları altında güneşin/de-lik deşik edildiği bir ülkede doğdun..."

Grup Yorum bundan tam 17 yıl önce Filistin için söylemişti bu türküyü. Filistin topraklarındaki acıyı, öfkeyi ve direnişi anlatıyordu türkü. Filistin'de yine acı, öfke ve direniş var; Yorum 11 Nisan'da İsrail konsolosluğu önündeki eylemiyle yine Filistin halkının yanındaydı.

Bu kez direniş ve kavgaya türkülerini Cenin'de, Nablus'da, Ramallah... direnenler için söyledi. "Halkız biz yeniden doğarız ölümlerde" marşıyla; Halkların katlederek tüketilemeyeceğini haykırdı. Katliamın karşısına; "Bize ölüm yok" marşıyla çıktı.

Türkiye Halkı Filistin'in Yanında

Ankara, İstanbul, İzmir, Kars, Edirne, Tekirdağ, Çorum, Kayseri, Yalova, Trabzon, Mardin, Bursa...

Meydanlar, okullar, işyerleri, gecekondular, camiler... Türkiye'nin dört bir yanında İsrail katliamı protesto ediliyor, Türkiye halkının direnen Filistin halkının yanında olduğu haykırılıyor. Mitingler, İsrail konsolosluğu önündeki gösteriler, Filistin temsilcisini dayanışma ziyaretleri, işçi sendikalarının yürüyüşleri, maaşlarından Filistin'e yardım kampanyaları, 2 bin avukatın yürüyüşü... Devletin resmi politikalarının tam tersine tüm Türkiye halkı Filistin'in yanında olduğunu haykırıyor, tüm eylemler Filistin için.

Halkımız tek ses; Filistin Kazanacak, Şaron Kaybedecek.

Çağlayan'da Miting; Filistin'e Özgürlük

TAYAD'lı ailelerin "**Şaron yenilecek Filistin halkı kazanacak**" pankartıyla katıldığı, ÖDP tarafından Şişli'de düzenlenen mitingde yaklaşık 2 bin kişi **Filistin'e özgürlük** sloganlarını haykırdı. Sendika, DKÖ'ler, partiler, aydın ve sanatçıların yanısıra islamcı bir grubun da yer aldığı mitingde İsrail zulmünün arkasında ABD emperyalizminin olduğu vurgulandı ve **Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi** sloganları atıldı. Disk ve ÖDP adına konuşmaların yapıldığı mitingin sonunda, Ferhat Tunç da türkülerini Filistin için söyledi.

Katleden; İsrail ve Amerika

Direnen; Filistin ve Dünya Halkları

İşgal ve katliamlarla geçti iki hafta. Aynı zamanda Filistin halkının görkemli direnişi yansıdı Tv'lerden. Dünya "uluslararası" kurum ve kuruluşların soytarırlıklarını, hiçbir hükümlerinin olmadığına tanıklık etti bu iki hafta içinde. Tümünün yalan ve tekellerin çıkarları üzerine kurulu olduğunu gördü. Halkların kendi güçlerinden başka dayanacak hiçbir güçlerinin olmadığını öğrendi.

Cenin'den yakın bir köye sürülen bir Filistinli kadının söyledikleri iki haftanın özetiydi; *"O sokakta kan su gibi akıyordu..."*

Kan su gibi aktı Filistin'in tüm sokaklarında. Akan kan tüm dünya halklarının öfkesini büyüttü. Yüzlerce Filistinli tüm dünyanın gözleri önünde katledilirken, katledenin sadece Şaron olmadığı da gittikçe netleşti. Katleden Amerika ve İsrail'di. Bunun karşısında direnen de elbette sadece Filistin halkı değildi; Filistinli direnişçiler her dinden, her ulustan tüm dünyanın ezilen halkları adına direndiler ve halen direnmeye devam ediyorlar.

Katliam Tarihe Yazıldı

Arafat'ın esareti sürerken, Hristiyanlar için kutsal sayılan Nativita kilisesindeki kuşatma da devam ediyor. İsrail kiliseye yangın bombası atarak yakmaya çalıştı. Yangını söndürmeye çalışan bir Filistinli katledildi. Buna rağmen İsrail şu açıklamayı herkes inansın diye yaptı; *"kendileri yak-tı, kendileri bize ateş açtı."* Tıpkı 19 Aralık sonrası oligarşinin açıklamaları gibi.

En büyük direnişin yaşandığı Cenin mülteci kampında ise tam bir katliam var. Günlerce hiçbir ambulans ya da yardım kuruluşunun sokulmadığı kampın tanklar terkettikten sonra bölgeye giren basın, tam bir harabe ile karşılaştı. Görgü tanıklarının anlatımları katliamın boyutunu anlatmaya zorlanıyor; dozerlerle üst üste yığılan cesetler, sıraya dizilip kurşuna dizilen erkekler, lağım suları içmek zorunda kalan insanlar... İsrail hükümeti, Cenin'de yaşananları tüm dünyanın öğreneceğini biliyor, bu nedenle "çatışmaların katliam diye yansıtılmasından kaygılıyız" gibi açıklamalarla durumu kurtarmaya çalışıyor. Ancak İsrail basınındaki, *"cesetleri getirip İsrail'e gömelim"* tartışmaları dahi her şeyi anlatmaya yetiyor.

Şaron 11 Nisan'da Cenin katliamını yapan askerleri ziyaret ederek moral verdi! İnfaz operasyonları sonrası gözlerinden öpülen ülkemizdeki ölüm mangaları gibi onlar da katil Şaron'un taktirini hak etmişlerdi.

Cenin görkemli direnişiyle Filistin tarihindeki yerini alırken, katliam boyutuyla da İsrail tarihindeki yerini aldı.

Toplama Kampları ve İşkence

"Terörün alt yapısını yoketmek için" işgal ettiğini açıklamıştı İsrail. Bu yana dünyayı inandıramadı. Ama alt yapı dediğini yoketmek için elinden geleni yapıyor. Alt yapı bizzat Filistin halkının kendisi. Zulmün beyninde patlayan bombalar, büyük direniş halkın direnişidir. Bu nedenle İsrail yüzlencesini katlederken, 15-50 yaş arasında herkesi gözüaltına alıyor ve büyük bir hızla sorgular, işkence tezgahları işliyor.

Şu ana kadar açıklamalara göre, **tutuklananların sayısı 5 bin** civarında. Sadece 11 Nisan'da 2 bin kişinin tutuklandığı İsrail tarafından açıklandı. 5 bin Filistinli şimdi aç, susuz ve işkence altında.

İsrail radyoları Oslo anlaşmasına kadar kullanılan Necef Çölü'nde bulunan Kseiot bölgesindeki **Ansar 3 toplama kampının** tekrar açılacağını duyurdu. Şu anda Filistinlilerin büyük bölümü askeri merkezlerdeki kamplarda tutuluyor.

Kamplardaki işkenceyi, İsrail İnsan Hakları kuruluşu B'Tselem İsrail mahkemelerine taşıdı ve işkenceyi şöyle anlattı; *"son dokuz gün içinde tutuklanan 15-40 yaşlarında bini aşkın Filistinliye işkence yapıldı. Ramallah'ta tutuklanan Filistinliler Ansar kampında toplandı. Ansar Askeri Üssü iş-*

kence merkezi olmuş durumda. İsrail ordusu geçit vermediği için bilgi almak zor. Ancak kampta sayıları bini bulan tutuklulardan bazılarına **ayak parmakları kırılmak suretiyle** işkence uygulandığını öğrendik. Tutukluların bazıları geceleri üzerlerinde bir çatı olmadan geçiriyor, yiyecek sıkıntısı çekiyor...”

“Geri Çekilme” Oyunu

İsrail artan baskılara tam da İsrail usulü cevap veriyor; iki köyden çekiliyor, dört köyü işgal ediyor. Amerika'nın “geri çekil” oyununu, o da kendi cephesinden böyle uyguluyor.

Çekildiği yerlerde ise taş üstünde taş bırakmıyor.

Ambulansları Da Vuruyorlar

İsrail'in hiçbir kural, hukuk tanımadığının en açık göstergelerinden biri, ambulanslara dahi ateş açması. Hiçbir savaşta olmayacağı burjuva savaş hukukunda bile kabul edilen **kurallar İsrail için geçerli değil**. İsrail ambulansları neden vurduğuna elbette bir gerekçe buluyor; patlayıcı taşıyor, militan taşıyor... Yalanın eğitimini de Amerika'dan alıyorlar, o Amerika ki, yalan için resmi merkezler kuran bir emperyalist güç.

Sadece ambulanslar değil, **gazeteciler** de hedef; Daha önce vurulan gazetecilere bir de Fransız kameraman eklendi. Nablus'da Gilles Jacquier adlı İsrail askerlerinin ateşiyle yaralandı. İsrail vahşetini gösteren Tv'lerin büroları basıldı, muhabirleri sınırışı edildi.

Sadece onlarla da bitmiyor; **zihinsel özürölüler, bebekler...** hareket eden her şey İsrail kurşunlarının hedefi.

Demek ki Yokedemiyorsunuz

Şehitlik eylemlerini durduracaklardı, böyle diyordu İsrail ve işgali bu açıklama ile meşrulaştırmak istiyordu.

Mülteci kamplarındaki evleri havadan karadan bombalayan, Arafat'a tank namlularının ucunda esir tutan, binlerce anayı ağlatan zulüm; **Hayfa'daki “şehitlik eylemi”yle** bir kez daha ağlamak zorunda kaldı. 10 İsrailli öldü, birçoğu yaralandı. Hamas'ın üstlendiği eylem, günlerdir süren işgal ve katliamların hiçbir şeyi çözemeyeceğinin, direnişleri bitiremeyeceğinin en üst boyutta cevabıydı.

Zannetmeyin ki, İsrail bu cevapla duracaktır. Hayır bunu da “işte bakın terör...” diye kullanmak isteyecektir, ama artık çok geç, çünkü terör demagogilerinin tüm dünyada tahtı çoktan sallanmaya başladı. Hele bunu söyleyen İsrail olunca kimseyi inandırması mümkün değil. Dünya aptal değil, yaşanan büyük zulmü, katliamı görüyor ve bunun elbette cevabının olacağını anlamak için ne bilim adamı, ne de siyasetçi olmaya gerek vardır.

Zulüm varsa, zulümden hesap soran da olacaktır.

Bu Öfke İsrail siyonizmini ve Amerikan Emperyalizmini Boğacak

Bu resim karesindeki öfke dünyanın dört bir yanından her gün yansıyor. Dünya halkları terör demagogilerinin saltanatını sallıyor; emperyalizme, siyonizme karşı direnen Filistin halkının yanında olduğunu haykırıyor.

Bu resim kareleri halkların en büyük gücünün yine halkların kendi arasındaki dayanışması olduğunun kanıtları...

Emperyalizm halkları yenemeyecek!

Mısır	Bahreyn	Yunanistan
Ürdün	Tunus	Türkiye
Yemen	Fransa	Kosova
Amerika	İtalya	Danimarka
Suriye	Belçika	Avustralya
Irak	Almanya	İsviçre
İran	Fas	Hollanda
Lübnan	Katar	...

Cenin, Nablus...

ELLERİMİZİ HAVADA GÖREMEYECEKSİNİZ

Cenin'de tanklar, helikopterler, füzeler halkı teslim alamadı; büyük katliama karşı büyük direniş. Nablus, Cenin... Filistin intifadasının gücünün kanıtıdır.

İsrail'in beyinde patlayacak bombaların fitilini Cenin sokaklarında İsrail zulmü çekmiştir. "Terör, intihar" demagogilerinin gerçeği Cenin'in resmidir.

Cenin mülteci kampı hem en büyük katliamların hem de en büyük direnişin yaşandığı yer oldu şu ana kadar. Nablus mülteci kampı da aynı şekilde.

Katliamın boyutu halen tahmin dahi edilemiyor. Filistin yönetimi yüzlerce öldüden, toplu mezarlardan söz ediyor. Görgü tanıkları 200 kişinin katledildiğini duyuruyor, İsrail yönetimi ise 150 Filistinliyi katlettiklerini doğruladı.

"Eski kent" denilen bölgesi F-16 uçaklarıyla bombalanan Nablus'da ölü sayısı ise 100'e yakın.

Bilinen, resmi olarak kabul edilen sayılar bile, katliamın boyutunu görmeye yetiyor.

Bir BM temsilcisi mülteci kamplarındaki durumu şöyle özetliyordu;

"Mülteci kamplarında kanlı katliam durmalı...İnsanlar sokaklarda kan kaybından ölüyor, çünkü İsrail ambulansları sokmuyor, biz ilaç gönderemiyoruz... İnsanlar toplu olarak cezalandırılıyor..."

Cenin'de yaşanan direnişi bir İngiliz gazeteci Tv'lere şöyle değerlendiriyordu;

"İsrail, 1967'de 6 gün içinde savaşı kazanmış büyük bir alanı işgal etmişti. Şimdi Cenin mülteci kampını, bu 12 bin Filistinlinin yaşadığı kampı 6 günde işgal edemedi. Bu, askeri-siyasi olarak da büyük bir başarısızlıktır..."

Büyük Katliam

Füzelerle, savaş uçaklarıyla, tanklarla bombalanan Ce-

nin ve Nablus mülteci kamplarında yüzlerce Filistinli katledildi, cesetler saatlerce sokaklarda kaldı, ambulanslar bölgeye sokulmadı.

İsrail, Cenin mülteci kampında herkesin evlerini terk etmesini, kentin meydanında toplanmasını istedi. Teslim olan olmayınca da, evler tanklarla, uçaklarla vuruldu.

Bir hafta boyunca dünyaya kapatılan Cenin ve Nablus mülteci kamplarında büyük bir katliam gerçekleştirildi. Cenin ve Nablus tüm Filistin'di. Mülteci kamplarında Filistin'di cezalandırılan.

Katliamın vahşeti o kadar açıktı ki, Şaron'un katliam ortağı "İsrail'in güvercini" Perez dahi Cenin'de yaşananlara "katliam" demek zorunda kaldı.

Büyük Direniş

Cenin'i kuşatan İsrail; "Filistinlileri köşeye sıkıştırdık, teslim olmayanı öldüreceğiz" dedi.

Ama teslim olan, ellerini havaya kaldıran bir tek Filistinli bulamadı.

Cenin sokaklarına dayadığı tanklardan anonslar yaptı; “ellerinizi başınızın üstüne koyup, meydanda toplanın...”

Bu çağrı **tüm Filistin’e yapılan bir çağrıydı**. Tüm Filistin halkı teröristi onların gözünde. Katlederek, vahşet uygulayarak halkları teslim alabileceğini hayal eden bir kafanın çağrısıydı bu. Binlerce yıllık halklar tarihi bu tür çağrılara hep aynı cevapları vermişti oysa. Halklar geçici yenilgiler al-salar da, kıyımlardan, katliamlardan geçirilseler de zulüm karşısında teslim olmayacaklarını binlerce kez göstermiş-lerdi. Tarih, bilim bilmeyenler yine de “belki” dediler. Bu kadar pervasız bir katliama hiçbir halk dayanamaz diye umut ettiler.

Siyonistlerin Ortadoğu topraklarına ayak bastığı gün-den bu yana direnen Filistin halkı Cenin sokaklarında verdi cevabını; **teslimiyet asla, ya özgürlüğümüz ya ölüm** dedi. Öldüler, yüzlerce öldüler, sokak sokak, ev ev sürdü çatış-malar.

Kendini feda eden, halkın yaratıcılığını seferber eden Fi-listinli direnişçiler bir hafta içinde 20’den fazla İsrail aske-rini öldürdü, 9’u yaralandı. İsrail, yaralıları almak için ateşkes çağrısı yapmak zorunda kaldı. Günlerdir işgali sür-düren bir güç, ateşkesten söz ediyordu, ellerinde hafif silah-lar ve bedenlerindeki bombalardan başka hiçbir silahı olma-yanlara. Savunma durumunda olanların devasa silahlarla donanmış saldırgan bir gücü ateşkes çağrısı yapma nokta-sına getirmesi, direnişin ne denli büyük ev etkili olduğunu anlatmaya yeterlidir.

Filistinlilerin cevabı; “böyle bir kararı Arafat alabilir” ol-du ve ateşkes reddedildi. İsrail Arafat nezdinde Filistin’in meşruluğunu yoketmek istiyordu, dün Arafat’ı eleştiren Fi-listinli örgütlerin “Hepimiz Arafatız” demesi, ateşkes çağrı-sına verdikleri cevap da bu oyunun bozulması içindi.

Filistin yönetimi Cenin’de kahramanca direnenleri ana-rak, 11 Nisan’ı “**Cenin Günü**” ilan ettiğini açıkladı. Cenin, şimdiden Filistin direnişinin simgelerinden biri haline gel-miştir bile. Teslim olmama kararı alan bir halkın, ölümü göze alan bir halkın, kaybedeceği hiçbir şey olmayan ve öz-gürlüğe inancını daha da büyüten bir halkın daha onlarca kahramanlık destanı yarattığı kesindir. Tüm iletişim araç-larına kapatılan kentlerin, köylerin, mülteci kamplarının her biri İsrail’in karşısına dikilen bir kale olmuştur.

Bir Kilometrelik Alan

12-13 bin Filistinlinin yaşadığı Cenin mülteci kampının toplam alanı bir kilometre kare. 1 Km karelik alanda bü-yük bir yoksulluk içinde yaşamaya zorunlu bırakılmış 12 bin insan direndi bir hafta boyunca. Dünya halkları bu bir kilometrelik alandaydı bir hafta boyunca; ezilen tüm Asyalılar, Ortadoğulular, Latin Amerika halkları, Afrikalılar oradaydı.

Amerikan emperyalizminin ürettiği ne kadar imha sila-hı varsa halka karşı kullanan İsrail’in de “dostları” vardı orada. Amerika, Avrupa, Japon tekelileri oradaydı, işbirlik-çi iktidarlar oradaydı; tümü halkların direnişini yoketmek için yanyana gelmişlerdi. Cenin, Nablus... Filistin kötü ör-nek oluyordu halklara; direnmekten başka hiçbir yolun ol-madığını ve nasıl direnileceğini gösteriyordu.

Sonuçta büyük bir katliam yaptılar Cenin’de, Nablus’da. Başta halkın en değerli evlatlarını, liderlerini katlettiler, ev-ler buldozerlerle yıkıldı, patlayıcılarla havaya uçuruldu.

Ancak **bir tek Filistinli’nin bile** teslim ol çağrılarına kar-şı ellerini havaya kaldırdığını göremedi zulüm. Ulusal Dire-niş için birleşen tüm örgütler hep birlikte halklarına, vatan-larına karşı sorumluluklarını yerine getirerek kahramanca direndiler.

Bir kilometrelik alandaki direniş, halkları hesaba kat-mayan hiçbir emperyalist gücün nihayi olarak amacına ula-şamayacağını kanıttı. Nablus, Cenin direnişleri çok daha büyük direnişlerin, çok daha görkemli kahramanlıkların fi-tili olacaktır. Binlerce şehitlik komandosunun İsrail’in bey-ninde patlamasında en büyük öfke ve moral kaynağı ola-caktır.

Siyonizm, Cenin’de büyük bir katliam yaparak, büyük bir direnişi ve büyük bir öfkeyi kendi elleriyle yarattı; bu öfke İsrail’i nerede, nasıl vuracak bekleyin...

Gazze Direnişe Hazırlanıyor

Filistin topraklarının büyük bir bölümünün bulundu-ğu Batı Şeria’nın uzağındaki bir yer Gazze. Bir ucu deni-ze açılan ve halen İsrail’in girmedığı tek yer olan Gazze şimdi direnişe hazırlanıyor. Tv kameralarına yollara dö-şenmiş mayınlar, maskeli direnişçiler, sokaklara kurulan barikatların görüntüleri yansıyor.

G a z z e , Arafat’a mu-halefet eden böl-ge olarak biliniyor; şim-di hepimiz birer Arafat’ız slo-ganıyla direniyorlar. Binlerce Gazzelinin yüzlerinde Arafat mas-kesiyle yaptığı yürüyüş bunun en anlamlı ifadesi. Devrimci, islamcı, milliyetçi.. tüm örgütler, ulusal di-reniş komitelerinde güçlerini bir-leştirmiş durumdalar.

Gazze tüm dünyaya teslim olmayacağını şimdiden ilan ediyor.

Amerika Halklarla Alay Ediyor

Hapiste yatanlar bilir, bilmeyenlere kısaca anlatalım;

Kalkanlarla, kalaslarla donanmış jandarma komandoları tutsaklara ortada hiçbir gerekçe dahi yokken saldırır. Başlarındaki subay avazı çıktığı kadar bağırır; “vurmayın laa-an...durun” diye. Ama jandarma allah ne veriyse vurur.

Saldırıya uğrayan da, saldırıya jandarmaların subayın talimatı olmadan kılını dahi kıpırdatamayacağını çok iyi bilir aslında. Oyun da buradadır zaten; “vurmayın” demenin anlamı, “vurun” demektir esas olarak. Olaki mahkemelik bir durum olduğunda da savunma hazır; erler beni dinlemedi.

Amerika'nın günlerdir İsrail'e “ışgale son ver” çağrısı da subayın çağrısı gibidir.

İşgal ve katliamın Amerika'nın onayı ve desteği ile yapıldığı konusunda Amerikan medyası dahil farklı düşünen hiç kimse yoktur. Ortadoğu'da halkların bağrında bir hançer gibi duran İsrail varlığı dahi bizzat Amerika sayesinde.

Şaron'a Katliam İçin Zaman Verme Oyunu

Her gün bir açıklama yapan, “Arafat olmadan da anlaşma olacağını” söyleyen Bush, kimlerle anlaşma yapılacağını da sıralıyor; “Arafat halkını yüzüstü bıraktı, ihanet etti. Arafatsız da olur. Mısır devlet başkanı, Ürdün ve Suudi prensi olabilir...” Yani benim istediklerime boyun eğecek bir iktidar istiyorum diyor kısaca. Saydiklarının Filistinle, Filistin halkıyla ilgisi var mı yok mu önemli değil, Amerika istiyor ya!

Ama hesap Filistin halkının direnişinden dönüyor. Powell'in “Arafatla görüşmeyeceğim” diye başladığı gezisinin sonunda görüşmek zorunda kalması bunun kanıtıdır.

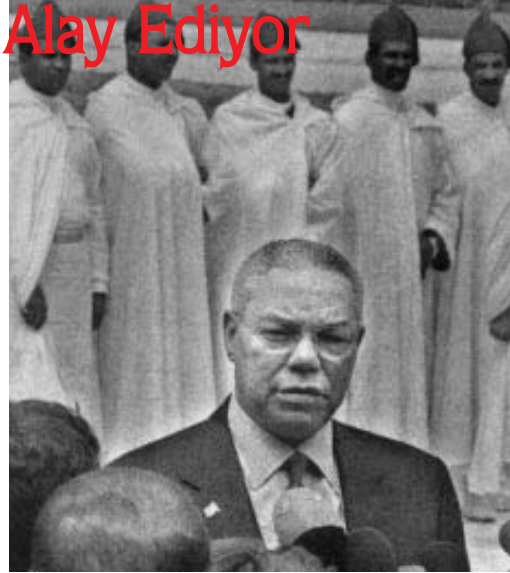
Bush, hiç kimseyi inandıramasa da terör demagojisine devam ediyor; “Arafat terörü arapça konuşma yaparak kınasın” diyor. Sorunun arapça kınama sorunu olmadığını, Arafat'a teslim ol, kendi halkına terörist de, İsrail'in katliamı meşru laşşın dediğini ise herkes biliyor.

İsrail'in ihtiyacı olan zamanı tanıma oyunu Powell'in Ortadoğu gezisinde tam bir komediye dönüştü. Katliam Ortadoğu'da ama o, Afrika, Avrupa ülkelerinde gezip durdu. Fas, Mısır, Suudi, Ürdün, İspanya, AB ülkelerinde görüşmeler yaptı. Oyun o kadar açık ki, Amerikancı Ürdün prensi bile “neden bölgeye değil de bize geldiniz” sorusunu sormak zorunda kaldı Powell'e.

Güya diğer ülkelere danışma oyununun arkasında Şaron'a zaman verme olduğunu İsrail de biliyor ve zamanı katliamlarına hız vererek değerlendirdi.

“Amerika Bize Karşı Anlayışlı”

Amerika'nın, BM'nin İsrail tarafından uygulanmayan onlarca kararlarından sonucunda; “derhal” çekilmesi ifadesi

yerine “gecikmeksizin” ifadesini koydurması ABD'nin tavrını özetliyor.

İsrail de ABD'nin “baskısı”nın oyun olduğunu biliyor ve bunu açıkça söylüyor;

İsrail Savunma Bakanı; “ABD yönetimi bize karşı anlayışlı.”

İsrail içişleri Bakanı Eli Yışai: “Amerika'nın Afganistan'da kaldığından daha kısa süre kalacağımızı garanti edebilirim...”

Şaron; “Büyük dostumuz Amerika, bunun bizim için bir ölüm-kalım savaşı olduğunu anlar ve bize baskı yapmaz...”

“Baskı, geri çekil...” oyunu işte böyle sürüyor. Amerika'nın halklara düşmanlığı bir kez daha tarihe böyle yazılıyor. Direnen halkları yenemeyecekleri kesin, ama kesin olan bir şey varsa; İsrail'in katliamlarında en büyük kaybı Amerika vermeye devam ediyor. Katilin arkasında kimin olduğunu artık görmeyen yok!

IRAK VANALARA KAPATTI Arap İktidarlarının İkiyüzlülüğü Daha Net

Arap iktidarlarının Filistin halkına dost olmadığını Irak'ın petrol üretimini kesmesi karşısındaki tavırları daha net ortaya çıkardı. Opec'de karar almayan Arap iktidarları, ellerindeki en güçlü silahı çıkarları için kullanmıyorlardı. Petrol ve dolar akışı durmasın da Filistinli kanı akıyormuş, umurlarında değildi. Saddam'ın aldığı karar diğerlerinin karara katılmaması rıyakarlık ve Amerikan işbirlikçiliğinin tablosunu netleştirdi. Ortadoğu halkları kendi iktidarlarına rağmen polis copu, kurşunu yeseler de sokakları, meydanları doldurmaya devam ettiler.

TARİHİN İRONİSİ

Nazilerin yahudileri soykırımı uğratması, İsrail'in Filistinlileri katlettiği, toplama kamplarına gönderdiği günlerde anıldı.

9 Nisan, 2. emperyalist paylaşım savaşında Nazilerin katlettiği milyonlarca yahudinin tüm dünyada anıldığı gündü. O gün İsrail başta olmak üzere bir çok yerde soykırımın kurbanları anıldı.

Hitler faşizmi bu kanlı tarihi yazarken 60 milyon insanı katletmiş, 35 milyon insanı sakat bırakmıştır. Sovyetler Birliği'nde 1718 şehri yıkmış, 20 milyon insanı katletmiştir. Gaz odalarında **6 milyondan fazla Yahudi**yi ve sosyalistleri vahşice katletmişlerdi.

Nazilerin faşist orduları 1938'de Avusturya'yı ilhak ederek başlarlar, sonra "Alman azınlığa kötü davranıldığı"ni" söyleyerek Çekoslovakya ile diplomatik sorunlar yaratarak ilişkileri gerginleştirir. Bu süreçte İngiltere'nin girişimiyle savaş önlenirse de Hitler Çekoslovakya'yı da ilhak eder. Sonra sırada Polonya vardır, Bu sürece kadar İngiltere, Fransa ve öteki Avrupa ülkeleri seyretmektedir. Polonya'nın işgali, sıranın kendilerine geleceğini görmeleri için yeterli olur. İngiltere ve Fransa, Almanya'ya savaş ilan eder. Ancak silahlı çatışmalar yaşanmaz. İngiltere ve Fransa esas olarak Hitler faşizminin Sovyetler Birliği'ne saldırmasını, Sovyetleri boğmasını beklemektedir. Çünkü Sovyetler devrimi emperyalist sömürü sistemin bağrına saplanmış, büyük bir yara açmıştı. Yaranın büyüme riski büyüktü.

Savaş beraberinde Avrupa ve Asya halklarına yönelik en vahşi işkence ve katliamları da getirir. Ama dünya halkları Alman faşist ordusuna karşı kahramanca bir mücadele vermeye başlar. Silahlı eylemler silahlı ayaklanmalara ve partizan savaşlarına dönüşür. Alman faşizmi bu yıllarda işkencelerle ve katliamlarla, gaz odalarıyla, toplama kamplarıyla tarihin en kanlı sayfalarını yazar.

Tüm dünya bu tarihi ve Hitler'i unutmayacak ve lanetle anacaktır artık.

Hitler, işgalleri sırasında da en vahşi katliam ve işkencelerle birlikte **soykırım** da uygular.

Hitler dendiğinde ilk akla yahudi soykırımı, gaz odaları, toplama kampları gelmesi bu yüzdendir.

Toplama kamplarında herşey bir işkence aracıdır. insanların ne zaman nasıl can vereceği bilinmez, her an herkes gaz odalarına, fırınlara yollanabilir, katledilebilirdi.

Nazilerin vahşetteki sınırsızlığı o boyuttaydı ki, tutsak-

ların vücutlarından kan çekiyor, sonra asıyor ya da kurşuna diziyorlardı. Soğuk-yemek-su-banyo-tuvalet herşey işkence aracıydı. Hergün kurşuna dizilen yüzlerce insan, gaz odalarında boğularak ve yakılarak öldürülen milyonlar kaldı Nazilerden geriye. Maydanek, Auschwitz, Birkenau, Treblinka, Bunzig ve daha onlarca kampta bulunan toplu mezarlar kaldı Nazilerden geriye.

"Bu soğuğa dayanmak korkunçtu. Zayıf olan herkes, yolda ya da fabrikada, makine başında ölüyordu. Cesetleri çukurlara yığıyorlardı. Ve en ufak hatasından ötürü insanları yine aynı çukurlara atıyor, yiyecek vermiyor, yere birşey sermeye dahi izin vermiyor, bütün bir gece boyunca çıplak toprak üzerinde oturtuyorlardı. Yalnızca sabahleyin sayıma çağırıyor, sayımdan sonra yiyecek vermeksizin, yine çukura gönderiyorlardı." (Madalyonlar-Zofra Nalkovuska-syf:33) İnsanların yağlarından sabun yapıldığını duyanlar inanmak istemiyordu ama gerçektir. "Gdonsk'ın dışında, Vişneş'de Anatomi Enstitüsü'nün yanındaki tuğladan yapılmış o kızıl ve ufak bina, katledilmiş insanlardan çıkan yağları sabuna dönüştürmek, derilerini ise döverek parşömene çevirmek için yeterli oluyordu." (age, syf:75)

*

Siyasi, ekonomik ve tarihsel olarak Nazizmle Siyonizm aynı şeyler değildir elbette. Ancak siyonist İsrail askerlerinin Nazi uygulamalarını nasıl taklit ettiklerine tüm dünya Tv'lerden izledi, lanetledi.

Cenin'de Filistinlilere yapılan, "**Herkes meydanda toplansın!**" çağrısı Nazilerin işgal ettiği kentlerde yapılan çağrının aynısıdır. Sadece Almanca yerine İbraniceydi çağrısı. Sonrası ise toplama kamplarıdır. Necef çölünden, İsrail'in değişik bölgelerinde kurulan kamplar gibi...

Dünya halkları Nazileri unutmadı, büyük bir lanetle anıyor hala.

Kimsenin kuşkusu olmasın, dünya, **siyonizmin katliamlarını da unutmayacak**, adları halkların yüreğinde büyük bir nefretin adı haline gelecek.

Kardeşlerimiz Kuşatmada Hücrelerimiz Daha Dar Kardeşlerimiz Direniyor Direnişimiz Daha Büyük

Yanıyor **Filistin**, katlediliyor Filistinli kardeşlerimiz. Tv ekranlarından, gazete sayfalarından yansıyan katliam görüntüleri yangın yerine çeviriyor daracık hücrelerimizi. Yangın yerine dönen hücre değil, hücrelere sığmayan yüreklerimiz, bilincimiz. Öfkemiz büyük, öfkemiz kabına sığmıyor. Siyonistlerin her kurşununda daha da daralıyor hücrelerimiz. Bizim üstümüze yağıyor zulmün mermileri, bizim havalandırmamıza düşüyor Amerikan yapımı bombalar, biz yanıyoruz yangın bombalarıyla, bizim hücrelerimiz yerlebir ediliyor buldozerlerle...

Zulmün pervasızlığına karşı kahramanca direniş görüntüleri göğsümüzü kabartıyor. **Direnişin içinden direnişe bakıyoruz**, umut dolu gözlerimizle. Gözlerimizle değil, yüreğimizle bakıyoruz Filistin'e.

Yüreğimizin elleri Filistinli kardeşlerimizin eliyle bir şimdi. Emperyalizme ve uşaklarına karşı direniyoruz hücrelerde; Ortadoğu'da emperyalizme ve jandarmasına karşı direniyor Filistin. Hücrelerden yankılanan öfkemiz, sloganlarımız Cenin kampında direniyor, Nablus'un bombalarla yıkılmış evlerinin dar sokaklarında çatışıyor zulümle. Gazze'de nöbete koşuyoruz, direniş hazırlığındayız.

Yüreğimizle, açlığımızla, işgale karşı direnişteyiz Filistinlilerle. Bugün kaç Filistinli katledilmişse, o kadar hücremiz ölüyor açlığın kollarında.

Katliamı, Zulmü ve Direnişi Biz Biliriz

Kuşatma altındakilerin ne yaşadığını biz biliriz en iyi, o kuşatmalardan geçtik de geldik. Dört duvar arasında üzerimize yağın yangın bombalarını, kurşunları biz biliriz, Cenin'de, Nablus'da, El Halil'de, Tulkarem'de, Nativita kilisesinde kısırlanmış Filistinli kardeşlerimizi en iyi biz anlarız.

30 yıllık tarihimiz boyunca anti-emperyalist çizgimizde neden bunca ısrarlı olduğumuzu tüm dünya görüyor Filistin'de. İsrail zulmünün ardındaki ABD bayrağına bakıp görüyoruz; doğru yoldayız. Emperyalizme karşı direnmeyen hiçbir halk hareketi özgür, sömürsüz bir ülke yaratamaz. Dört duvar arasında, zaten tutsak aldığı bizlerin üzerine bombalar yağdıran, hapishanelerinden 30 ölü çıkaran zulmün ardında da onlar vardı; kuşattığı Filistin kentlerine, yerlerinden yurtlarından ettiği mülteci kamplarına F16'larla saldıran, tankların paletiyle ezen zulmü destekleyen de onlar. Diri diri yakanlarla, Filistin sokaklarını yakanların eğitimlerini de emperyalist katiller verdi.

Emperyalizmin uşaklarının vahşette ne derece sınırsız olduklarını yaşayarak gördük biz. Hukuk ve ahlak nedir bilmeyen bir düşmana karşı direnmek ne demektir biliriz. *"Zulmü durdurun yoksa kendimizi yakarız"* çağrımıza karşı yanan bedenlerimize kurşunlar yağdırdılar. Direnme hakkımız için yoldaşlarımız zulmün beyninde patladıklarında "terör" yaygarası yapan da onlardı. Terörlerini de yalanlarını da en iyi biz tanırız. Hiç kimse, Filistin halkının meşru direnme hakkını bizden daha iyi bilemez.

Direnme hakkını canlarıyla kullananlarız biz.

Direnmenin anlamını en iyi biz biliriz. Yalanların, demagogilerin, ideolojik, fiziki saldırıların karşısında yıllara yayılan direnişimizle biliriz. "İntihar, canlı bomba, kutsal hayat" yaygaralarına karşı, onurlu ve özgür bir yaşam, bağımsız bir ülke için ölümün üstüne yürümenin ne demek olduğunu bizden sorsunlar. Feda eylemlerini tartışanların hiçbirisi anlamaz bu gerçekleri, hiçbirisi bilmez zulmün ve direnişin ne olduğunu; tuzu kurudur onların, yürekleri beyinleri körleşmiştir.

Zulüm varsa, elbet karşılığı da olacak.

Belki meydanlardan yollayamıyoruz selamlarımızı Filistin'e, öfkemizi dalga dalga gecekonduyardan, yoksul kentlerimizden tutuşturamıyoruz; ama biliyoruz ki, açlığın aleviyle yanan nefeslerimizden hücrelerin tavanına çarpan her sloganımız Filistinli kardeşlerimizin silahında mermi oluyor, bedenlerine sardıkları bombaya dönüşüyor.

Devrimcileri teslim alamazsınız haykırışımız, halkların direnişlerini yokedemezsiniz şiarıyla buluşuyor Ortadoğu'da. Dünyaya öğrettik zindanlarda direnmenin, kahramanlığın ne demek olduğunu, dünyaya öğretiyor Filistin, emperyalizmin devasa silahlarına karşı nasıl direneceğini.

TECRİTE KARŞI İMZA KAMPANYASI SÜRÜYOR DESTEKLEYELİM, İMZA ATALIM, İMZA TOPLAYALIM

Tayadlı aileler tarafından başlatılan imza kampanyası sürüyor. 6 Nisan tarihi itibarıyla Tayad'a ulaşan **imza sayısı 23 bin** olduğu açıklandı.

Tayad'lılar yaptıkları açıklama ile; kampanyanın sürdüğünü ve herkesi kampanyaya katılmaya, imza toplamaya, imza atmaya çağırıldıklarını söylediler.

TECRİTE HAYIR

Tayad'lılar açıklamalarında şöyle dediler;

F tiplerinde insanlık onurunu ayaklar altına alan tecrit uygulaması hala sürüyor. Tecridin kaldırılması, ölümlerin durdurulması için imza kampanyasına başladığımız 4 Mart'ta 85 olan ölüm sayısı, imza kampanyamızın devam ettiği süreçte 90'a yükseldi.

Adalet Bakanlığı, sorunun gündemde kalmamasını, sessiz kalınmasını, görmezden, duymazdan gelinmesini isteyerek ölümlerden yana tavır almaya devam ediyor. İmza kampanyamız tecridin kaldırılmasına yönelik bir adımdır, unutturulmak isteneni unutturmamak ve tartıştırmak için yaptığımız bir çalışmadır.

Şimdiye kadar toplanan imza sayısı 23000'e ulaştı.

Kampanyamıza aydın-sanatçıların ve köşe yazarlarının verdiği destek artarak devam ediyor. Ataoğulları Behramoğlu, Cengiz Bektaş, Aydın Hatipoğlu, Gülsüm Cengiz, Cengiz Gündoğdu, Güngör Gençay, Berrin Taş, Haydar Göğercin, Ayşe Düzkan, Beyhan Demir, Fadil Öztürk, Adnan Yücel, Ali Bal-kız, Jülide Kural, Aslı Erdoğan imzalarıyla kampanyamıza

destek verdiler.

Tecritin kaldırılması için bugüne kadar 90 tutuklu yaşamını yitirdi, 300'den fazla insan ise sakat kaldı. Bundan sonra yeni ölümlerin ve sakatlıkların yaşanmaması için herkesi başlattığımız imza kampanyamıza **desteklerini sunmaya, tecritin kaldırılarak** ölümlerin durdurulması için duyarlı olmaya çağırıyoruz.

İmza kampanyamıza destek vermek isteyenler bize aşağıdaki fax-tel ve e-maillerden ulaşabilir.

TEL :5343811 / FAKS:5343151

MAIL: hucreiskencedir@hotmail.com

INTERNET: www.tayad.org

İMZA METNİ

TBMM BAŞKANLIĞI'NA / ANKARA

F Tipi hapisanelerde tecrit uygulamasına karşı siyasi tutuklular 20 Ekim 2000 tarihinde ölüm orucuna başladılar.

Şimdiye kadar 90 insan öldü, yüzlerce insan sakat kaldı.

F Tiplerinde tecrit hala sürüyor. Yeni ölümler ve sakatlıklarla karşı karşıyayız. Bizler aşağıda imzası olanlar diyoruz ki:

TECRİTE HAYIR ÖLÜMLERİ DURDURUN!

İsim meslek imza

TURAN ŞAHİN İÇİN ANMA YEMEĞİ

Ordu'nun Ünye ilçesinde, 20 Mart günü Jandarma Özel Timlerince katledilen üç devrimciden Turan Şahin için 1 Mayıs cemevinde bir yemek düzenlendi. Turan Şahin'in ailesi, mahalle halkı ve yoldaşlarının katıldığı yemeğe gelmek isteyenleri polis mahalleyi ablukaya alarak geri çevirmeye çalıştı, araçların plakalarını aldı. Ancak polisin bu baskıları Turan Şahin'in anılmasını engelleyemedi. Yemekten sonra yapılan anma programında tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı ve Turan'ın devrimci yaşamı anlatıldı.

YİNE "CANLI BOMBA" LİSTESİ YİNE YALANLAR...

Bazı basın organlarında çıkan "canlı bomba" haberleri üzerine *Tayad'lı Aileler 11 Nisan'da bir basın açıklaması yaparak, bu haberlerin nasıl bir yalan olduğunu ve ne amaçladığını kamuoyuna duyurdular.*

**Hasan Özdemir, Şaron'u taklit ediyor:
baskı ve teröre,
keyfi tutuklamalara "canlı bomba" kılıfı**

Şaron, "canlı bombaları" etkisizleştirmek için işgal ediyor, yakıp, yıkp katlediyor. Oligarşinin iktidarının, kontra şeflerinin neyi eksik? Kasaplıksa, Şaron'dan geri kalmazlar. Tanklar, kepçeler, panzerler eşliğinde operasyonsa, o konuda da en az Şaron kadar tecrübelidirler. Ama ismi, adresi belli "canlı bomba"lar eksik. Onu da yaratırlar!

10 Nisan tarihli gazetelerde büyük başlıklarla İstanbul polisinin

yeni bir "canlı bomba" listesi daha yayınlandı. Habere göre "10 canlı bomba"yı tesbit etmişti İstanbul polisi. Hepsisi de "cezaevinden tahliye olmuş DHKP-C'li örgüt üyeleri. Hatta içlerinden beşi, ölüm orucuna da katılıp sahteliklerinden dolayı tahliye edilmişlerdi..."

Ama bu defaki "canlı bomba" haberinde **İSİMLER YOKI**

Hasan Özdemir, bugüne kadar hep isim vererek yalanlar söyledi.

Yalanları açığa çıktı. Hepsinin nerede olduğu, ne yaptığı bir bir ortaya konuldu.

Şimdi isim veremiyor.

Emniyet Müdürü Hasan Özdemir'in koltuğu sallanıyor.

İstanbul'da hiçbir "başarısı" yoktur. Hiçbir şeye engel olamamıştır.

Acilen "başarıya" ihtiyacı vardır. Yalan haberlerden medet umuyor.

**BUGÜNE KADAR AÇIKLADIĞI TÜM "CANLI
BOMBA" LİSTELERİ YALAN ÇIKTI.
ŞİMDİ İSİMSİZ HABER YAYINLATTIRIYOR
ÖZDEMİR'İN YALANLARINI HATIRLAYIN:**

13 Şubat 2001... Gazetede başlık hemen hemen bugünkü gibiydi: **"DHKP-C'li canlı bomba alarmı"** diye yazmışlardı. **"10 kadın teröristin, intihar saldırılarında bulunmaya hazırlandıkları belirlendi."** (13 Şubat 2001, Hürriyet) diye yazmış gazeteler. Ne tesadüf; İstanbul emniyetinin yalan üreticileri, nedense canlı bombaların hep "10" olmasında ısrar ediyor.

"10 canlı bomba"dan;

Semra Başyigit; Kartal Hapishanesi'nde tutuklu.

Fatma Güzel; Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi'nde tutuklu.

Afet Süreyya

Eren; Vatan dergisinin Samsun Temsilciliği'nde çalışıyordu. Her gün bürosundaydı, yani polisin gözleri önündeydi.

Ve listede yer alan diğer isimler, **Songül Kocayigit'in; Selda Yıldız'ın, Şengül Gülsoy'un, İpek Yücel'in, Uygur Evin'in, Adalet Şahin'in, Nergiz Sarı'nın** "canlı bomba" olmadıkları ortaya çıktı.

19-20 Ekim 2001... Yunus Güzel, polis tarafından gözaltına alındı ve canlı bomba olduğu ilan edildi. Ama ortada onun canlı bomba olduğunu kanıtlayacak hiç bir şey yoktu. Polis onun da kolayını ve yalanını buldu; "Düzenek beklediklerini" ileri sürdü. Ve sonuçta, Yunus Güzel'i İstanbul emniyetinin hücrelerinde **katlettiler.**

8 Şubat 2002... Gazetelerde yine aynı başlık: **"Canlı Bomba alarmı"**... Bu "alarm"ın da İSTANBUL EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜ'NÜN BİR YALANI OLDUĞU açığa çıktı. 10 Nisan'daki canlı bomba haberiyle benzerliği vardı bunun da. Canlı bomba ilan edilen **Fatma Koyupınar'dı.** Kısa süre önce tahliye olmuştu o da. Sağlık sorunları nedeniyle İstanbul TİHV'de tedavisini yapıyor, ailesinin evinde kalıyordu.

8 Mart 2002... Hasan Özdemir'in yalanları bitmiyor. **"İstanbul Emniyeti, yasadışı DHKP-C örgütü üyesi Halil Aksu'nun canlı bomba eylemi yapabileceği istihbaratı aldı. Aksu'nun vesikalık fotoğrafı çeşitli birimlere dağıtıldı..."** (9 Mart 2002, Star)

Bu da yalandı.

Halil Aksu da tahliye edilenlerden biriydi. **Tek başına yürütmeyecek, tek başına dışarı çıkıp dolaşamayacak haldeydi.** Saklanıp gizlenmiyordu da. "Vesikalık fotoğrafı çeşitli birimlere dağıtılan..." Halil Aksu'ya kimse gidip bir şey sormadı.

İSTANBUL EMNİYET MÜDÜRÜNÜ, ELİNDEKİ BELGELERİ VE İSİMLERİ AÇIKLAMAYA ÇAĞIRIYORUZ

Çok emin ki, açıklayamayacaktır.

Açıklamaya kalksa, o listedekiler de çok büyük bir ihtimalle, yukarıdaki örneklerle benzer durumdaki isimlerden oluşuyor olacaktır. Sakatlar, tek başına yürüyemeyecek haldeki insanlar, açıkta, ortada, polis istediği zaman bulabileceği durumdaki tahliye olmuş tutuklular...

YALAN SÖYLE, TUTUKLA!

Bu haberlerin amacı, yeni baskı ve tutuklamalara zemin yaratmaktır.

Daha geçen hafta, sakatlığı nedeniyle tahliye edilmiş evlatlarımızdan biri, Özkan Güzel tutuklandı. Bir gurup sakat evladımız, gözaltına alınıp bırakıldı.

Ölüm Orucu Gazisi Özkan Güzel Tutuklandı Acizlik Değil, Ahlaksızlık!

Ölüm Orucundayken Wernicke Korsakof teşhisi ile tahliye edilen ve halen Türkiye İnsan Hakları Vakfı'nda (TIHV) **tedavisi süren** yüzlerce ölüm orucu gazisinden biri olan **Özkan Güzel tutuklanarak** Edirne F tipi cezaevine gönderildi.

Dergimizin muhabiri ile birlikte gözaltına alınan Özkan Güzel'in tedavisinin sürdüğü gözaltına alan polisler söylemesine rağmen verdikleri cevap; *"onu biz tedavi ettireceğiz"* oldu ve Güzel 6 Nisan günü tutuklandı.

Adli Tıp'ın tutukluluk koşullarında tedavisinin mümkün olmadığı raporuyla tahliye edilen Özkan Güzel'in erteleme süresi henüz dolmamışken tutuklanması üzerine Edirne infaz savcılığına bunun nedenini soran avukatına verilen cevap, kimin tutuklattığını da açıkça ortaya koyuyordu; **İstanbul DGM**, Özkan Güzel'in *tedavi olmayıp eylemlere katıldığı, örgütsel faaliyetlerde yer aldığına* ilişkin Edirne infaz savcılığına bir yazı göndermiş, savcılık da bu yazı üzerine tahliye erteleme kararını kaldırmıştı.

Oysa gerçeğin komediye dönüşen bir komplonun parçası olduğu DGM dosyalarından anlaşılmaktadır. Güya Özkan Güzel bir canlı bombaymış... Yürümekte bile zorlanan, geçmişini hatırlamakta güçlük çeken Özkan Güzel'i tutuklamanın kılıfı şimdi de bu demek ki.

Büyük devlete bakın, büyük devletin polisine, mahkemesine bakın; bir avuç sakat bıraktığı insanla uğraşıyor. Kendi başlarına yürüyemeyecek halde olan insanları ne yapıp edip de tutuklatsam diye planlar yapıyor. Sadece acizlik değil, aynı zamanda büyük bir ahlaksızlıktır.

İstanbul DGM'nin yazısının **polis hazırladığı rapor** olduğuna kuşku yoktur. Adli Tıp raporu yerine polis raporunu dik-

Ölüm orucu direnişini kırmak için, yüzlerce evladımızı sakat bırakıp tahliye ettiler.

Şimdi de, hala beynini tümüyle yokedemediklerini gördükleri insanlarımızı, yeniden tutuklamanın yollarını arıyorlar.

Keyfiğe, zulme bakın; önce F tipine at, sakat bırak, tahliye et, yeniden tutukla!

Bu tür haberlerle de keyfi gözaltılara, tutuklamalara zemin hazırlıyorlar.

Hasta, sakat insanlarımızı karşı, hiçbir ahlaki kural, hiçbir hukuki kural gözetmeden yalanlar uydurup, gözaltına alıyor, tutukluyorlar. Daha fazlasını yapmak için "canlı bomba" yalanlarıyla kendilerine gerekçe yaratıyorlar.

"Canlı bomba"lardan korkuyorsanız, zulme son verin.

Bakın, Şaron'un zulmü, işgali bile önleyebiliyor mu onları?

YALANLARA SON!

TAYAD'lı Aileler

kate alan bir DGM bu. Polis rapor yazıyor, altına DGM savcısı imzasını atıyor. Susurluk mekanizması budur işte.

Yüzlerce gün ölüm orucu yapıp sakat bırakıldıktan sonra tahliye edilen bir insandan korkuyor düzen. Tahliyelerin ne anlama geldiği de böylece daha net ortaya çıkıyor. Direnişi kırmak için ardı ardına yüzlerce insanı tahliye etti, şimdi yeniden toplamaya başlıyor. Basına "tahliye olan canlı bombalar" haberleri yaptırıp, tutuklamalarına gerekçe yaratmaya çalışıyor. Yarın başka gazileri de benzer gerekçelerle tutuklatacaklar.

Yalan söylemekte, sahte belgeler hazırlamakta hiçbir sakınca görmezler bunun için. Özkan Güzel'in tedavisinin sürdüğünü bile bile "tedavisini yaptırmıyor" diyor DGM. **TIHV'nin kayıtları, belgeleri Özkan Güzel'in tedavisinin sürdüğünü tartışmasız kanıtlamaktadır.** Ama DGM için bunun önemi yok, araştırmaz bile; polis yazı yazar, onlar imzalar. Hukuk mu bu şimdi?

Özkan Güzel'in sağlığına kavuşamamasının, bundan sonra yaşayacağı her türlü olumsuzluğun sorumlusunun İstanbul polisi ve İstanbul DGM olacağı kesindir.

Komploculuk Kara Mizaha Dönüştü

Komploculuk ve hukuksuzluğun geldiği boyut **"kara mizah"la bile tanımlanamayacak** halde.

Bakin şimdi;

TAYAD Başkanı onlarca kişiyi topluyor, onlara diyor ki, *yoldaşlarımızın hesabını soracağız, intihar eylemleri yapacağız, bunu da şu şu yoldaşlarımız yapacak.*

Bunlar nerede oluyor?

Yasal bir dernekte.

Demek ki bu işler böyle oluyormuş!!!

Elli, belki yüz kişinin içinde konuşuluyor.

Biri de çıkıp, bu konuşmayı ihbar ediyor.

Polis de ciddi ciddi bu ihbarı kağıda döküp, DGM'ye gönderiyor. DGM de ciddi ciddi bunu dosyaya koyuyor.

Polis bu "ihbar"dan hareketle, **Özkan Güzel'i tutukluyor.**

Ferhat Ertürk'ün yakınlarının evini basıyor.

Ferhat Ertürk evinde yatakta; ayağa kalkamayacak kadar ağır hasta durumda.

Peki Tekin Tangün ne yapıyor; takip edildiğini, can güvenliği olmadığını söylüyor, bunun için yasal müracaatlarda bulunuyor.

Ama ihbar var ya; böylelikle Tekin Tangün'ün takip edilmesi için de gerekçe uydurulmuş oluyor.

Şimdiye kadar ki "canlı bomba" haberlerinin nasıl uydurulduğunun, nasıl yalan olduğunun da bir belgesidir.

"Biri" ihbar etmiş, adı yok, cismi yok. İhbarın doğruluğunu, yanlışlığını bile araştırıyor polis, hemen dosyaya koyuyor, o doğrultuda tutuklamalar, baskınlar yapıyor.

Kimin kime düşmanlığı varsa, 155'e bir telefon etsin, kafi.

Bu ciddiyetsizlik, bu hukuksuzluk ve pervasızca hayata geçirilen bu komploculuk, kimsenin bu ülkede can güvenliğinin olmadığını, bu ülkede hukukun zerresinin olmadığını gösteriyor.

İşte sözünü ettiğimiz "ihbar" üzerine polisin düzenlediği ve DGM savcısının ilgili dosyaya "belge" diye havale ettiği kompo tutanağı...

KOMPLONUN BELGESİDİR

Devlet Güvenlik Mahkemesi Cumhuriyet Başsavcılığına / İstanbul

İlgi: 01.4-2002 gün ve
b.05.1.EGM.4.34.00.14.09.01.6119.202 sayılı yazımız.

1-4-2002 günü saat 21.55 sıralarında 155 polis imdat telefonunu arayan bir erkek şahsın yapmış olduğu ihbarda;

Tayadın bugünkü yapmış olduğu toplantıya katıldığını, burada Tayad sorumlusu **Tekin Tangün**'ün *ölüm orucunda kaybedilen arkadaşlarının kanının yerde kalmayacağını, mutlaka bunun bedelini ödeyeceklerini, bunu da **Özkan Güzel** ve **Ferhat Ertürk** isimli şahıslarla intihar saldırısı düzenleyerek yapacaklarını* söyleyip telefonu kapatmış olup bu konuda tanzim edilen ihbar tutanağı ekte sunulmuştur.

Yukarıda ihbara konu olan canlı bomba olarak seçildikleri ihbar edilen Ferhat Ertürk ve Özkan Güzel hakkında ilgi sayılı yazımız ile Cumhuriyet Başsavcılığına bilgi verilmiş olup adı geçenlerin durum ve temaslarının izlenmesine devam edilmektedir. Bilgi ve gereğini arz ederim.

Halil Karataş (4. Sınıf Emniyet Müdürü)

Terörle Mücadele Şube Müdürü V.

Havale;

İstanbul 6.nolu DGMsine

Es.2002/74 sayılı dosyaya

2-4-2002

Cumhuriyet Savcısı

Marmara TAYAD Başkanı

Tekin Tangün:

"Can Güvenliğim Tehdit Ediliyor"

Marmara Tayad yönetim kurulu başkanı **Tekin Tangün** yazılı bir açıklama yaparak kendisine yönelik polisin provokasyonlarına dikkat çekti. Tangün, gözaltına alınan kişilere polisin, **"Tekin'i öldürecekiz"** dediğini de hatırlatarak, son günlerde kendisini sürekli takip eden sivil polis otolarının plakalarını, polislerin tip tariflerini kamuoyuna açıkladı.

5 Nisan'dan bu yana daha da yoğunlaşan takip ve tacizlerle ilgili olarak Şişli Cumhuriyet savcılığına suç duyurusunda bulunduğunu söyleyen Tekin Tangün 9 Nisan tarihli bu açıklamasıyla **"Susurluk çetesine karşı olan, hukuksuzluğa ve adaletsizliğe karşı olan, insan haklarından yana olan herkesi duyarlı olmaya"** çağırırdı.

Dünya halkları için öğretici bir süreç: HALKLAR KİME GÜVENEBİLİR?

"Tamil halkı ülkesinde mülteci durumunda... Uluslararası toplum, bu insanlık trajedisini görmeli..."

Uluslararası toplum, Sri Lanka hükümetinin insanlık dışı uygulamalarına son vermeli.

Uluslararası toplum, Sri Lanka hükümetinin uluslararası yasalara uyması için baskı yapmalı.

Sri Lanka hükümeti aldığı yardım ve borçlarla savaşı sürdürüyor. Uluslararası toplum, Colombo hükümetine verdiği yardım ve kredileri durdurmalı."

Bu alıntı, Uluslararası Tamil Federasyonu'nun yaptığı bir çağrıdan alındı.

Ama bu metindeki Tamil halkı ve Sri Lanka hükümeti yerine, Filistin halkı ve İsrail hükümeti... veya Kürt halkı ve Türkiye hükümeti... veya Nepal halkı ve Nepal krallığı sözcüklerini de koyabilirsiniz. Nitekim, başta Kürt milliyetçileri olmak üzere, hemen tüm reformist çevrelerin çeşitli seslenişlerinde bu ifadelerle rastlamak mümkündür.

Arafat da, kuşatma altına alındığının ikinci gününde, "uluslararası toplum"a sesleniyordu.

Şaron'un tankları Filistin mülteci kamplarını birbir işgal ederken, gazetelerde, TV'lerde yazarlar, aydınlar "uluslararası toplum müdahale etsin" diyordu.

Ama bu çağrılar hep cevapsız kaldı.

Peki kimdi bu "uluslararası toplum?" Nasıl bir şeydi ki, her sorunun çözümü ondan istenebiliyor? Ve bu nasıl bir şey ki, hiç bir şeyi de çözmiyor!

Emperyalizm tüm "uluslararası" kurumları ele geçirmiştir

"Dünya seyreliyor" sözleri de esasında, "uluslararası toplum" denilen belirsiz mevhumu bilinçli veya bilinçsiz önemli misyonlar yüklemekten kaynaklanıyor.

"Uluslararası toplum" İspanya'da toplandı, Şaron'a çekil dedi. Şaron "uluslararası toplum"u dinlemeyecek. "İşini bitirinceye kadar saldırısını sürdürecektir."

Bu "uluslararası toplum", BM kararlarına uymadı diye Irak'a saldırı kararı almıştı oysa.

Ama Şaron biliyor ki, BM kararlarına uymayan İsrail olunca, aynı "uluslararası toplum" aynı kararı almayacak!

Yukarıda gördüğünüz, dünya halklarını kandırmak üzere tezgahlanmış "Uluslararası toplum" tiyatrosunun resmiidir.

Başka zamanlarda da farklı değildi. Şimdilerde "uluslararası toplum" diye adlandırılan kurumların, emperyalizmin katliamları karşısındaki tutumu da, dünyayı kasıp kavuran sömürü karşısındaki tutumu da, farklı olmuştur. Farklı olan dünya halklarının ve sosyalist ülkelerin tavırlarıydı.

Sosyalist ülkeler, Birleşmiş Milletler ve diğer uluslararası kurumlarda belli bir güç oluştururken, emperyalistler bu kurumları

istedikleri gibi kullanamıyor, kendi politikalarına bire bir alet edemiyorlardı. Sosyalist ülkelerin halkların çıkarlarını savunmaktaki eksik, yetersiz politikalarına rağmen, çeşitli sorunlar karşısında dünyanın vicdanı, adaleti olarak davranabiliyorlardı.

Şimdi böyle bir engelden kurtulan emperyalistler, uluslararası tüm kurumları, pervasızca emperyalizmin saldırgan dünya düzenini hizmetine sokmuşlardır.

Bu gelişmedeki çarpıcı yan, başta BM olmak üzere, bu kurumlar, halklar için hak ve özgürlüklerini savunabilecekleri bir platform olmaktan çıktığı ölçüde, emperyalistler tarafından öne çıkarıldılar.

Dünya halkları için çok öğretici bir süreç yaşadığımız muhakkaktır. Dünya halkları BM'lere, AB'lere, Arap Birliklerine, belirsizleşmiş, boşalmış bir "kamuoyu"na güvenemeyeceğini yaşayarak öğreniyor. Halkların kendi güçlerine ve halkların devrimci dayanışmasına güvenmekten başka bir çaresi olmadığı, Filistin nezdinde çok somut yaşanıyor.

"Uluslararası toplum", Amerika'dır!

Bu kavram, özellikle 1990'lı yıllardan itibaren bu şekilde ön plana çıktı. Daha doğrusu çıkarıldı.

Sorunların "Uluslararası toplum"a havale edilmesi, küreselleşmenin politikasıydı. Sınırlar kalkıyordu artık, ülkelerin işleri diye bir şey kalmıyordu, o zaman her yerdeki her sorun "Uluslararası toplum" müdahale edecekti.

Gerçekte emperyalist tekellerin çoktan başlattığı bir süre-

cin "ideolojisi" oluşturuluyordu. Bu "ideoloji"nin özü; emperyalizmin her ülkeye her soruna müdahalesinin meşrulaştırılmasından ibaretti.

Seslenen "Uluslararası toplum" kimdi peki? Birleşmiş Milletler, ona bağlı komisyon ve kurumlar, NATO, Avrupa birliği kurumları, emperyalist ülkelerin yönetim ve denetimindeki diğer "uluslararası" kurumlar...

"Uluslararası toplum" teorisi, aynı zamanda denilebilir ki, **Amerikan imparatorluğunun alt yapısını hazırlayacak** bir politikaydı. Çünkü, "Uluslararası toplum" adına, şu veya bu bölgeye, ülkeye müdahale edebilecek tek güç, ABD'ydi.

Balkanlar'a yönelik müdahalelerle Avrupa ülkeleri bu gerçeği çok açık ifade etmişlerdir. Bu gerçek şimdi Filistin sorunu somutunda yeniden görülüyor. Avrupa'sı da, Rusyası da, ABD'yi müdahaleye çağırıyor. O zaman kendiliğinden şu sonuç çıkıyor: **"Uluslararası toplum" denilen, ABD'den başka bir şey değildir.**

Bunun siyasi sonucu ise açıktır: "Uluslararası toplum"a seslenmek, şu veya bu sorunun çözümünü ondan beklemek, açıkça veya zımnem emperyalist dünya düzenine, daha da ötesi, ABD'nin düzenine tabi olmaktır.

BM; gerektiğinde tetikçi, gerektiğinde tasfiyeci

Birleşmiş Milletler, sosyalist sistemin yıkılmasından sonra, dünya halklarının devrimci ve ulusal kurtuluş mücadelelerini tasfiye etme aracı oldu.

Yine aynı dönemde Birleşmiş Milletler'in, emperyalizme direnen ülkelere karşı açık askeri saldırganlığın şemsiyesi olarak da kullanıldığını görüyoruz.

El Salvador'da, BM; hükümet ile gerilla hareketi FMLN arasındaki anlaşmaya "garantör" olarak katılmıştır. Guatemala'da aynı şey oldu. Gerilla hareketinin tasfiyesi karşısında hükümetler, halkın çeşitli taleplerinin karşılanacağı güvencesi verdiler. Peki ne oldu? Gerilla hareketlerinin tasfiyesi başarılıdıktan sonra, hükümetler de bu sözleri unuttular. Barış anlaşmalarının "Garantör"ü BM ise, çoktan unuttu bu anlaşmaları.

Filipinler, Güney Afrika, Angola... 1990'lı yıllarda, BM'nin emperyalizm adına tasfiyeciliği gerçekleştirdiği yerlerdir.

Ve aynı BM, ABD'nin Irak'a yönelik saldırısının, ardından da ambargonun, Somali'nin işgalinin şemsiyesi yapılmıştır.

"Uluslararası toplum" değil, enternasyonalizm!

Ortadoğu'da, Avrupa'da, Asya'da yüzbinler meydanlara çıkıyor Filistin'e özgürlük diye. Bunların bugün için çok önemli bir etkisi yok gibi görünüyor. Halklar, 1980-90'lı yıllar boyunca **örgütsüzleştirilmiş ve iktidar hedefinden uzaklaştırılmıştır.** "Uluslararası toplum"u, AB'yi, ALHM'i halkların sorunlarının çözüm yeri olarak gösterme, bunlara bel bağlatma politikaları da zaten bu amaca hizmet ediyordu.

Böyle bir dünya tablosunda Birleşmiş Milletler ve ne idüğü belirsiz "uluslararası topluma" bel bağlayanlar, emperyalizmin politikalarının oyuncağı olmaktan kurtulamazlar. Bel bağlanacak tek güç, dünya halklarıdır. Halkların emperyalizme direnişi ve emperyalizmi yıkmayı hedefleyen dayanışması, adım adım geliştirilmesi gereken tek barikattır.

Dünya halklarının birliği, dayanışması için "uluslararası toplum" gibi kavramlara ihtiyacı yok. Dünya halklarının yüzyıllık "enternasyonalizm" ruhu, bu ihtiyaca bugün de virelilecek tek cevaptır. İspanya iç savaşındaki "Enternasyonal tugaylar"la, Sovyet askerlerinin Nazi faşizmine karşı kendi toprakları dışında canlarını feda etmeleriyle, dünya devrimcilerinin nerede bir devrimci kabarırsa, güçlerini orada birleştirmelerinde hayat bulan enternasyonalizm anlayışı ve pratiği geliştirilmelidir.

Bugün Şaron'un katliamına karşı "uluslararası toplum"a seslenenler, aslında **katile seslenmekten** başka bir şey yapmış olmuyorlar; çünkü Şaron, zaten Filistin'de, "uluslararası toplum" denilen, BM, NATO, AB, ABD adına "teröre karşı savaş" sürdürüyor. Hepsisi, **bu saldırının arkasındadır;** kamuoyuna yaptıkları açıklamalar, sadece "uluslararası toplum" aldatmacasını sürdürürebilmek içindir.

BUSH: " 11 Eylül'den beri mesajımızı açıkça veriyoruz: Herkes seçimini yapmalı. Ya medeni dünyanın yanındasınız, ya da teröristlerin. Ortadoğu da seçimini yapmalıdır..."

**HALKLAR SEÇİMİNİ YAPTI
TÜM DÜNYA HALKLARI SANA KARŞI
TÜM DÜNYA ABD-İSRAİL SALDIRISINI LANETLİYOR**

SEÇİM SIRASI SİZDE

Ya halkların iradesine rıza göstereceksiniz,

Ya tüm dünya halklarına rağmen sömürü ve zulmü sürdüreceksiniz!

Ki bu durumda, dünya halklarının emperyalizme karşı her türlü araç ve yolla mücadele etmelerinin meşruluğu daha da tartışılmaz olacaktır.

"Medeni dünya" dediğiniz, emperyalist barbarlık; "terör" dediğiniz halkların bağımsızlık ve özgürlük isteğidir. Dünya gerçeğini tersine çeviremezsiniz.

Bağımlılık İsrail'den özür diletiriyor

Ecevit, devletin resmi politikasının tersine **“israil'in soykırım uyguladığını”** söyledi. İşte kıyamet de bundan sonra koptu. Ecevit üst üste açıklamalar yapmak zorunda kaldı; sözlerim yanlış anlaşıldı dedi. Özür üstüne özürler dilendi.

Özür dilenmesinin nedeni **“soykırım”** sözünün yaşananlara denk düşmediğinin bilim adamlarınca söylenmesi değil elbette; Amerika'daki musevi lobisi anında tepki göstermiş ve Türkiye'ye **“Ermeni soykırımı”** hatırlatması yapmıştı. Aynı lobi yazdığı mektupta da **“Filistin PKK benzetmesi”** yaparak benzer bir şantaj yapmıştı.

Özürlerin altında yatan da bu **“tepkiler”**di.

Amerika, musevi lobisi aracılığıyla Türkiye'ye dolara bağımlı bir ülke olduğunu hatırlatıyor. İsrail **“üzüldük”** diyerek mesajı daha açık veriyor.

Ecevit, bağımlılığın haleti ruhiyesi içinde tüm dünyanın gözleri önünde kişilişlesiyor, alçalıyor. Tüm bağımlı ülkelerin kaderidir bu; iç politikada her şey emperyalizmin çıkarları için olduğu gibi, dış politikada da emperyalizmin istekleri belirler. Bağımlılık, tüm dünyanın gördüğü gerçekleri söylemenin önünde bile engeldir. **“Türkiye'nin dış politikası”** dedikleri Amerika'nın bölge çıkarlarından başka bir şey değildir.

“Büyük devlet, lider ülke” balonları durmadan oligarşinin suratına çarpıp duruyor.

Filistin konusunda da böyle oldu; **“bölgenin güçlü ve model ülkesi”** Türkiye'nin başbakanı, daha ilk günden; **Amerika çözsün** demeye başladı.

Hani siz liderdiniz? Hani sizin iki ülke ile de ilişkileriniz vardı, israil sizi dinlerdi? Neden şu lider, model vasıflarını gösterip çözümüyor Türkiye; neden Amerika'ya çağrılar yapıyor?

Demek ki, Amerika görev verirse, Türkiye lider, model oluyor; vermez, otur oturduğun yerde derse, ancak **“Amerika çözsün”** diye sızlanıp durur. Uluslararası ilişkilerde nerede duracağına bile kendisi karar veremeyen bir ülke bırakın lider, büyük devlet olmayı, ancak emperyalizmin askeri olabilir. Oligarşi de bunu yapıyor zaten.

Hasan Macit Kişiliği

TBMM'de **“Filistin-Türkiye Dostluk Grubu”** oluşturulması ve Filistin'e parlamenterler heyeti gönderilmesi tartışılıyor. Meclis insan hakları komisyonu üyelerinden **DSP'li Hasan Macit** Filistin'e heyet gönderilmesine karşı çıkıyor ve şöyle diyor; **“bizi öldürürler gitmeyelim kınayalım yeter”**...

Bu kadar canı kıymetli, yaşarsa halka ne faydası olacağı da tartışmalı bu vekil hakkında arşivlerimize neler düşmüş, dönüp baktık:

- **Burdur'da** kol koparılıp köpeklerle atılan operasyon için hazırlanan raporda Macit'in de imzası vardır. Rapor **“tünel kazıyarlardı”** yalanını, dolayısıyla kol koparmayı haklı çıkarmaya çalışmaktadır.

- Eylül 2000'de, Ankara Hilton Otelinde **‘Cezaevi Personeli Eğitimi ve İnsan Hakları’** adlı bir toplantıda **F tiplerinin** keskin savunucularından biri de Hasan Macit'dir. Macit, berber dükkanının **“ortak yaşam alanı”** olduğunu söyleyecek kadar da aptaldır aynı zamanda.

- **Ulucanlar** katliamına ilişkin TBMM insan hakları alt komisyonunun hazırladığı rapor gerçekleri büyük oranda ortaya çıkarmıştır; devlet katliam yaptı der bu raporda. Ancak **Hasan Macit** ile MHP'li Metin Ergun bu raporu imzalamaz ve devleti aklayan bir alternatif rapor hazırlarlar. Gerekçeyi de açıkça dile getirmeye utanmaz Macit; **“raporda devlet zor durumda bırakılıyor”**...

- F tipleri yeni açılmıştır, ortalık hala kan revan ve yanık et kokularıyla kaplıdır. İnsan hakları alt komisyonu, Hasan Macit başkanlığında Sincan'ı ziyaret eder ve çıkışta sırttan bir suratla açıklamayı Macit yapar; **“Anormal bir durum görmedik. Herhangi bir kötü muamele iddiaları yok.”** der.

Birkaç örnek ve Filistin örneği... Korkak, maşa, zavallı bir tip! Ve hep zulmün saflarında bir düzen politikacısı. Düzenin tipidir Macit. Memleket işgal edilse, bunların cümlesi, daha ilk dakikada satıp düşmanın bayrağı altına gireceklerdir; hiç şüphemiz olmasın.

Savundukları hiçbir değeri, düşüncesi, ideali yoktur bu tiplerin. Vatan, halk sevgileri yoktur, her şey çıkardır. Hep gücünün, ezenin yanında olmaları en bilinen özellikleridir ve buna **“akıllı olmak”** derler. **“Akıllı”** Macitler bu ülkeyi yönettikçe, bağımlılıktan kurtulamayız.

HANÇER, OLİGARŞİNİN SIRTINDA DEĞİL, ELİNDE

İsrail'le ittifak, oligarşinin işbirlikçilik tarihinin kara sayfalarına eklendi

Oligarşi, 50 yıldır,

dünya halklarını sırtından hançerliyor

50 yıldır,

dünya halklarına karşı,

emperyalistlerle birlikte olma suçunu işliyor

İktidar sözcüleri, burjuva medyadaki Amerikancılar, siyonist İsrail'in katliamcılığını desteklemeyi mazur göstermek için yalanlara, demagojilere sarılıyorlar. Bunlardan en çok kullanılanı şu:

"Araplar bizi hep sırtımızdan hançerledi" ...

Diyorlar ki; "Araplar hiç dostumuz olmadı... Osmanlı'ya karşı savaştılar... Kıbrıs'ı tanımadılar... Filistin'de teröristleri eğittiler" ...

Öyle mi gerçekten? Kim kimi hançerlemiş?

Filistinliler de, Arap ülkeleri de Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ni tanımadı diyorlar. Peki İsrail? İsrail tanıdı mı KKTC'ni?

Türkiye oligarşisi, İsrail'i destekliyor. Bu açık. Ama bunun nedeni ne Arapların bizi sırtımızdan hançerlemiş olmasıdır, ne de başka bir şey.

Türkiye İsrail'i destekliyor; çünkü Türkiye ABD'ye bağımlıdır ve onun dışında hareket etmesi mümkün değildir.

Türkiye İsrail'i destekliyor; çünkü halkların ulusal ve devrimci kurtuluş mücadelelerini terörle bastırmak konusunda, İsrail'den farklı hiç bir düşüncesi yoktur.

İsrail'in desteklenmesinin temel nedeni budur. Bunun dışında söylenen "gerekçeler", gerçeğin üstünü örtmek için uydurulmuş demagojilerden ibarettir.

Türkiye oligarşisinin, burjuva medyasının, "arkadan hançerleme" konusunda kimseye söyleyebilecek tek kelimeleri yoktur.

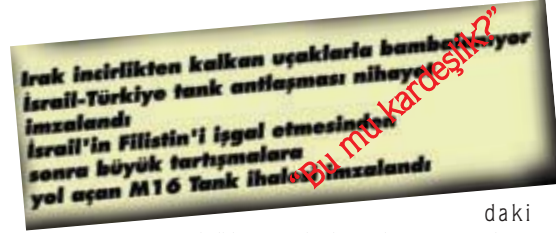
Türkiye oligarşisi, emperyalizmin yeni-sömürgeci haline geldiği 1950'lerden bu yana, gerek Arap halklarının gerekse de diğer halkların bağımsızlık ve sosyalizm mücadelelerinin karşısında olmuştur.

Kurtuluş savaşı'ndan kurtuluş savaşlarına

düşmanlığa uzanan tarih;

sömürgeleşmenin de tarihidir.

"Emperyalizme karşı ilk ulusal kurtuluş savaşını vermekle" övünen bir ülkenin, Cezayir kurtuluş mücadelesi karşısın-

da ki tavrı, halkları sırtından hançerlemenin unutulmaz örneğidir.

Yıl 1955'tir. Cezayir'in bağımsızlığının Birleşmiş Milletler'in gündemine alınması ve Cezayir'in bağımsızlığının tanınması önerilir.

Türkiye yönetimi, işte bu öneri karşısında, Cezayir'in bağımsızlığına karşı, Fransa'dan yana oy kullandı. Daha sonra, Türkiye ve diğer işbirlikçilere rağmen konu BM gündemine geldiğinde, çekimser oy kullandı. "Yedi düvel"e karşı savaşarak Türkiye Cumhuriyetini kuran ülkenin yönetimi, emperyalizmin uşağı haline geldiği noktada, artık her konuda yedi düvelden yana olacaktı.

Cezayir, **tek örnek olarak kalmadı:**

► **Tunus'un** bağımsızlığı BM'nin gündemine alındığında Türkiye oligarşisi, bunun "Fransa'nın iç işlerine girdiğini" öne sürerek BM'de görüşülmesini istedi.

► BM Genel Kurulu'nda **Pinochet** yönetiminin Şili'de insan haklarını çiğnediği gerekçesiyle kınanmasını içeren bir karar tasarısının oylanmasında çekimser kalmıştır. **Guatemala'da** "İnsan haklarından kaygı duyulduğunu" belirten bir karar tasarısına ise karşı oy kullanmıştır.

Bakın şu **utanç tablosu**'na:

- Cezayir'e karşı Fransa'nın yanında.
- Irak'a karşı ABD'nin yanında.
- Şili halkına karşı Pinochet'in yanında.
- Afganistan'a karşı ABD'nin yanında.
- Filistin'e karşı ABD-İsrail'in yanında.

Türkiye oligarşisi, efendisi olan ABD ne diyorsa, BM'de o doğrultuda el kaldırıyor.

Yıllardır Filistin halkının kanı dökülürken, oligarşi daha fazla kan döksün diye İsrail'le anlaşmalar yapıyor. İşgal tırmanırken, utanmadan tank ihalesi verdiler İsrail'e. 70 milyon tepkisine rağmen, Genelkurmay ihalenin iptal edilmeyeceğini açıkladı.

Oligarşi 1950'li yıllardan bu yana her zaman bağımsızlık için savaştan mazlum halklara karşı, emperyalistlerin safında yer almıştır.

"Filistinliler kardeşimiz" demiş, "yurtta sulh, cihanda sulh" demiş, "müslüman din kardeşlerimiz" demiş, ama iş bir

siyasi tavır almaya gelince, sömürgeliğini-uşaklığını gösterip, onları sırtından hançerlemiştir.

Bağımsızlık için savaşıyan her ulusun tek dostu sosyalistlerdir

Bir de devrimcileri düşünün, Amerika ve Amerikancılar ulusal kurtuluş savaşlarının karşısına çıkarken, sosyalist ülkeler her zaman ulusal kurtuluş savaşlarının yanında, ülkelerin bağımsızlığından yana oldular.

Çok uzağa gitmeye gerek yok; 1920'lerin başındaki ulusal kurtuluş savaşımıza SSCB'nin, Sovyetler'in lideri Lenin'in verdiği desteği hatırlayın.

Lenin, Mustafa Kemal'in küçük burjuva karakterini, sosyalist olmadığını bilmesine rağmen, emperyalizme karşı bağımsızlık savaşımızı desteklemekte hiç tereddüt etmemiştir. SSCB, yedi düvele karşı savaşılan o yıllarda Anadolu kurtuluş savaşçılarına çok miktarda cephane ve altın göndermiştir.

Fark bu işte... Sosyalistlerle, kapitalistler, oligarşiler arasındaki fark budur.

Sosyalistlerin yüreği her zaman mazlumlardan yana atar. *Günöbirlilik çıkarlar, "Türkiye'nin çıkarı" diye* diye mazlumların bombalanması için zalimlere topraklarımızda üs vermek yoktur sosyalistlerin kitabında.

Komşuluk, barış, kardeşlik, oligarşinin ağzına yakışmaz!

Kendini, komşularına karşı "saldırı üssü" olarak kullandırıran bir ülke, hiç bir halkın dostu olamaz, onun biz barıştan yanayız demesi de bir sahtekarlıktan başka anlama gelmez.

Gazetelerde belki artık "kısa haber" bile olmuyor, ama Amerikan savaş uçaklarının Irak'a karşı saldırıları "düzenli olarak" sürüyor. Hem de... hem de Türkiye'deki üslerden.

Amerikan basınında yer alan bilgilere göre; 2001 sonu itibarıyla, İngiliz ve Amerikan kuvvetleri, Irak üzerine **6000**'den fazla uçuş yaparak **1800** adet bomba bıraktılar. Wall Street Journal gazetesi, katliamı sürdürmekle görevli olanların "artık vuracak hedef kalmadığını söyleyip yakındıklarını" yazıyor.

Bu binlerce uçuşun büyük bölümü, Türkiye topraklarından yapılıyor. Amerikan uçakları, Irak halkına ölüm götüren bombaları atmak için topraklarımızı kullanıyorlar.

Hatırlarsınız, hükümetin ve genelkurmayın ağzından "biz Irak'ın toprak bütünlüğünden yanayız" sözleri hiç düşmez. Ne riyakarlık! Sözün tamamı şöyle olmalı; "biz Irak'ın toprak bütünlüğünden yanayız... tüm Irak topraklarının bombalanmasına da karşı değiliz".

Şimdi bir daha soralım bakalım: Komşuları mı Türkiye'ye düşman, Türkiye mi komşularına düşman?

Katliamcılık Daha Nasıl Olur Ki?

Gerçeğe tahammülsüzlüğün, halka düşmanlığın boyutuna bakın; Ahmet Mete Işıkara'nın gün gün yaklaşan depremle ilgili konuşmalarına, uyarılarına bile tahammül edilemedi.

İktidar, Boğaziçi Üniversitesi'ne bağlı olan **Kandilli Rasathanesini** denetimine almak için, **Başbakanlığa bağlamayı** öngören bir kanun teklifi hazırladı. Işıkara, Boğaziçi Üniversitesi rektörü ile birlikte yaptığı açıklamada, beni susturmak istiyorlar diyerek; "ben böyle bir rasathanenin müdürü olmam açıklaması yaptı."

Bu tepki üzerine yasa teklifi komisyonda bekletmeye alındı. Komisyondaki görüşmeler sırasında DSP'li Mustafa Yılmaz: "Her konuda konuşuyor, milletin moralini bozmaya gerek yok" diye devletin resmi düşüncesini de ifade etti.

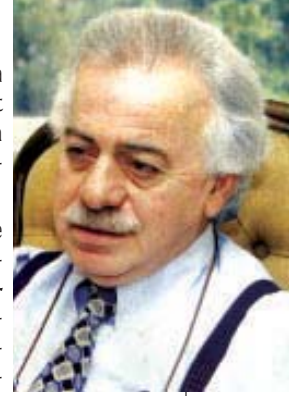
"Her konu" dediği deprem, yani Işıkara'nın asıl konuşması gereken alan. Ama Susurluk devleti işte; F tipleriyle ilgili rapor hazırlayan barolara "size ne" deyip soruşturma açmaya kalkmadı mı, Tüm Yargı-Sen üyelerine F tipleriyle ilgili rapor hazırladı diye, "size ne" deyip "örgüte yardım"dan sürgünleri reva görmedi mi?

Bir devlet düşünün ki, onbinlerce insanın bile öleceği bir deprem gerçeğini bile halktan gizlemeyi düşünüyor. Uyarıların susturmak için yollar arıyor. Deprem olduğunda da "doğal afet" deyip çıkacaktır. Ne "doğal afeti" basbayağı bilerek ve isteyerek katliamdır bu.

Katliamcılık sadece tankla, topla, tüfekle olmuyor ki; geliyorum diye bağırarak bir depreme tedbir almamak da en büyük katliamcılıktır.

Depremle ilgili hiçbir önlem almayan devletin tek bildiği susturmak, sindirmek. Halkı panikletmeye gerek yokmuş. Sağlık Bakanı da "hastalar paniklemesin diye", Işıkara'nın hastanelere girişini yasaklamıştı. Kocaeli valisi de deprem konutlarından halkı çıkarmanın yollarını arıyor, "oturanların yüzde sekseni depremzede değil" diye bahaneler uyduruyor. Devlet her türlü tedbiri alıyor yani!

Depremle ilgili **en küçük bir tedbir aldığı yok, ama susturmaya gelince** nasıl da hızlı hareket ediyorlar. Halkın moralini bozan da, panikleten de iktidarın halka değer vermeyen politikalarıdır. Kendileri nasılsa sağlam binalarda oturuyor, onlar ölmeyecek; yine biz öleceğiz, halk ölecek. "Nerede devlet" diyenin tepesine de copları indirecek..

Tank anlaşmasında tercih gerekçesi; Katliam Özgürlüğü

Halkın her kesiminden büyük bir tepki olmasına rağmen, Genelkurmay İsrail ile tank anlaşmasını savunmaya devam ediyor.

170 adet M-60 tankının modernizasyonu için İsrail'in batık devlet şirketi IMI'nın seçilmesine yönelik eleştirilere Milli Savunma Bakanlığı Genel Sekreteri **Albay Tamer Büyükkantarci** yazılı cevap verdi;

"Ortadoğu olayları 55 yıldır var ve daha ne kadar süreceği belli değil... İhtiyaç duyduğumuz ve diğer hiçbir firmanın vermediği teknolojinin önemli bir bölümünü vermeyi taahhüt ettiği, ayrıca ihraç lisansı konusunda bir kısıtlama getirmediği için..."

Herkesin sorduğu soruyu yeniden soralım; Genelkurmay'ın tank aciliyeti nereden geliyor, kiminle hangi savaşa girecek? Öyle ya 55 yıl süren savaş beklenir mi, ya ne yapacaksınız; büyük bir ahlaksızlık örneği sergileyerek bu 55 yılda kanın en şiddetli aktığı günlerde katliamcı İsrail'e destek vereceksiniz.

Bu yalana kimseyi inandıramaz Genelkurmay. Günlerce suskunluğunun altında yatan da suçluluklarını çok iyi biliyor olmalarıdır.

İsrail şirketinin getirmedeği, başkalarının getirdiği **"kısıtlamalar"** nedir peki?

Zaman zaman Almanya'dan alınan tankların kamuoyunun baskısı ile tartışıldığı günleri hatırlayın. Tartışmanın özü bu tankların Kürt halkına karşı kullanılmasında ifadesini bulan, gerilla cesetlerini tankların arkasına bağlayan katliamcı kafaydı. Avrupa ülkelerinin demokratik kamuoyunun baskısıyla silah tekelleri Türkiye'ye tank, helikopter gibi silah satışlarında belli kısıtlamalar getiriyordu; Doğu'da halka karşı kullanmayacaksınız diyordu örneğin.

İsrail bu tür "sorunlar" çıkarmıyor mu? Böyle diyor Genelkurmay.

İstediginizi yapabilirsiniz diyor mu İsrail. Kendi halkınıza karşı her türlü katliamda kullanmakta sınırsız özgürlüğe sahipsiniz diyor mu İsrail.

Genelkurmay açıkça şunu söylüyor; **Avrupa ülkelerinden alınca, insan hakları vs. deyip duruyorlar, rahatça katliam yapmıyoruz, ama İsrail sınırsız katliam özgürlüğü veriyor bu tanklarla.**

Bunlar İsrail için anormal bir durum değildir; dünyanın en mimli terörist devleti başka ne diyecekti ki. Genelkurmay bu açıklamayla İsrail'den hiçbir farkının olmadığını da söylüyor.

Tercihlerinde katletme özgürlüğünün etken olduğu kuşkusuz. On yıllarca tanklarını, toplarını kendi halkına karşı kullanan ve bundan sonra da kullanacak olan bir ordu için katliam özgürlüğü önemlidir elbette.

Ancak esas olan kutsal ittifaktır; **Türkiye-İsrail-ABD** ittifakıdır. Ticaret de, askeri, siyasi, ekonomik anlaşmalar da hep bu ittifak ekseninde gelişiyor.

Net olan başka bir şey daha var ki, o da, halkımız generalleri her gün daha iyi tanıma fırsatı buluyor. Susurlukluklularından, İsrail işbirlikçiliklerine kadar her konuda daha iyi tanıyor generalleri.

Oyak KAZANACAK Generaller YİYECEK

Geçen haftaki sayımızda yazmıştık; Oyak Genelkurulu'nda alınan kararlardan biri de; Oyak'ın *"İnşaat toplu konut inşaatları yerine şehir dışında garajlı, bahçeli villalar yapma"* kararıydı. Bu villalarda kimlerin oturacağı kararı da alındı kuruldu; **subay ve generaller...**

Generaller bugüne kadar, Oyak'ın kazandığını açıktan yeme konusunda hep temkinli davrandılar. Daha gizli kapaklı, daha kitabına uydurarak yaptılar bunu. Hem de halka, dürüst mütevazı, elinde pazar fileli general havası verdiler.

Ama artık her şey daha aleni olacak anlaşılan. İşbirlikçilik bu kadar aleniyken, katliamcılık, pervasızlık bu kadar aleniy-

ken, generaller neden yapmasın ki!

Halkın tepki gösteremeyecek kadar kafasına vurduk, katlettik, nasıl olsa sesini çıkaran olmaz diye düşünüyor generaller. Elbette, boş yere mi yaptınız onca katliamı, boş yere mi susturdunuz halkın muhalefeti, boş yere mi Akkise'de kurşunlar yağdırdınız, Doğu'yu kan gölüne çevirdiniz, hapsedeneleri yakıp yıktınız... Hakkınızdır, yiyin... Milyonlar aç, susuzmuş, bir göz gecekonduyunun ne zaman yıkılacağına korkusuyla yaşıyormuş ne önemi var; **siz yiyin, siz havuzlu villalarda oturun.**

Villalarının havuzlarında keyif süren general görüntülerini düşününce Latin Amerika cuntalarının generalleri geliyor aklımıza. Ülkelerinin servetlerinin büyük bir kısmını zimmetlerine geçiren generaller halkın gözleri önünde büyük sefahat sürüyordu. Sonra külçe altınlarla kaçmak zorunda kaldılar.

MHP'nin Amerika, İsrail Dostluğu Yeni Değildir

TBMM'de "Türkiye - Filistin Dostluk Grubu"nun kurulması tartışılmaktadır. 63 ülke ile olan bu dostluk gruplarından birinin de Filistin ile kurulmasına karşı çıkanlar da vardı Meclis komisyonunda; **MHP temsilcisi İsmail Köse** böyle bir grubun oluşturulmasına imza atmadığı gibi Filistin'e TBMM heyeti gönderilmesine de **karşı çıktı**.

MHP'nin "katliam, vahşet" çöklüklerinin, Filistinlilere sahip çıkıyor havalalarının ne kadar yalan ve sahte olduğu böylece teyid edilmiş oldu. Teyid edildi ama bu yeni ve şaşırtıcı bir şey değildir. Nazilerin, ABD'nin desteğiyle kurulan, gelişen bir partinin İsrail'in karşısına çıkması düşünülemezdi.

Naziler'den Mark, CIA'dan Dolar

Naziler'in Türkiye'de faşist bir örgütlenme yaratma çalışmaları 1939'lara dayanır. Bu tarihte Avusturya'da faşist örgütlenmeler yaratan Franz Von Papen Ankara Büyükelçisi olarak atandı. Papen 1941'de orduda "İhtilal Birlikleri" adıyla faşist bir örgütlenme oluşturdu. Bu örgütlenmenin 1943'de Nazilerin isteğiyle, içinde Türkiye'nin de yer aldığı darbe girişimi başarısızlıkla sonuçlandı. Papen'in faşist propaganda yapacak basın finanse edilmesi için 4 milyon mark dağıtmasının ardından Bozkurt, Çınaraltı, Ergenekon, Orhun vb. faşist yayınlar ortaya çıkmaya başladı. "İhtilal Birlikleri" ikinci darbe girişimini 1944'de yaptıktan sonra Kemalist subaylar tarafından dağıtıldı.

Nazilerle ve Nazi politikalarını halen uygulayan Almanya ile ilişkiler (Enver Altaylı'nın Türkiye'ye yazdığı Almanya ilişkileri raporlarında görüleceği gibi) sürse de, bu tarihten sonra oligarşinin politikasına paralel olarak faşist hareketin yönü de Amerika'ya döndü. Artık bizzat CIA faşist hareketi örgütleyen olacaktı. Faşist hareketin örgütleyici isimlerinin çoğu, Türkiye de dahil olmak üzere Amerika'da eğitim gördüler. Bu eğitimlerin ardından **CIA'nın desteği, ABD'nin dolarlarıyla** 1954'de "Komünizmle Mücadele Derneği" kuruldu. 1958 yılında ise Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi (CKMP) kuruldu.

Vietnam kasabı olarak bilinen Commer'in Amerikan elçisi olarak Türkiye'ye atanması ile birlikte Commer'in "komando kampları"nda eğittiği faşistler binlerce cinayete imza atacaktı.

Amerikalıların "**bizim çocuklar**" dediği 12 Eylül cuntasının MHP de "**fikrimiz iktidarda biz içerideyiz**" diye değerlendirecekti. Cuntacıların da sivil faşist hareketin de hizmet ettiği yer aynıydı, Amerika.

Sovyetlerin yıkılmasıyla birlikte MHP'ye verilen görev sadece Türkiye ile sınırlı kalmadı, Orta Asya ve Kafkaslar'da emperyalizm adına truva atı rölü verildi. Azerbaycan'da olduğu gibi ABD çıkarları için darbeler tezgahlayacak, Ferman Demirkol'lar, Enver Altaylı'lar, Ayvaz Gökdemir'ler... hem mafyacılık işlerini organize ederken, hem de Amerika'nın bölge çıkarları için onların desteğiyle Türki cumhuriyetlerde varolacaklardı.

Türkiye-İsrail-ABD stratejik ittifakına MHP de uyum sağlamıştı. Demirel'in yanına Türkiye'yi alarak çıktığı Türki Cumhuriyetler gezileri hep bu görevin sonucuydu. "**27 Nisan 1992'de... Demirel'in 6 Türki Cumhuriyeti'ne yaptığı geziye devlet protokolü içinde dahil olması kararı MGK'da alınmıştı. ABD, Türkiye'ye İsrail'i Orta Asya'ya taşıma görevi vermişti.**" (Kontrgerilla Kısacasında Türkiye, Suat Parlar, syf; 362)

29 Temmuz 1993'deki bir toplantı İsrail-ABD ve MHP arasındaki ilişkinin bir kanıtı olarak geçti belgelere; "**Dönemin ABD Başkanı George Bush'un özel temsilcisi Richard Armitage, Kudüs'teki Laromme otelde düzenlediği basın toplantısında ABD ve İsrail'in Türkiye'ye tanıdığı önceliği açıkladı. İsrail, Türkiye aracılığıyla Azerbaycan'a düzenli ordu kurulması ve teçhiz edilmesi teklifinde bulundu. Proje yarım kaldı ancak burada Türkiye ve bazı Musevi işadamları paylarını aldılar.**" (Kontrgerilla Kısacasında Türkiye, Suat Parlar, syf; 362-363)

Türkeş'in şu sözleri Türki cumhuriyetlere gidişlerinin nedeninin de itirafıdır; "**Türk Cumhuriyetleri zengin petrol rezervlerine sahip. Ben ABD'yi ziyaretimde çeşitli lobilerle görüştüm. Onları Türk Cumhuriyetlerine yatırım yapmaya davet ediyorum, teşvik ediyorum... İstiyorum ki oraya bilhassa Amerikan sermayesi girsin...**" (Age syf; 432-433)

MHP Genel Merkez Binasında Türkiye'nin odasında bulunan ve mahkeme belgelerine geçen "American Express Money Order" olarak bilinen para havaleleri, emperyalist bankalardaki trilyonlar ise MHP'nin hizmetlerinin karşılığı oldu.

Birkaç örnekle anlattığımız bu ilişkilerin içindeki MHP, Filistin halkının elbette dostu olamaz. Onlar sadece emperyalizme dosttur, onların çanağından yalanırlar.

FİLİSTİN'E KİM HANGİ TEMELDE SAHİP ÇIKIYOR?

Müslümanlık temelinde sahiplenilenlerin emperyalizme, siyonizme, zulme karşı çıkışları tutarsız, sallantılı bir noktadadır.

"Barış, insan hakları" diyenler halkların meşru direnme haklarını yoketmek isteyen emperyalist propagandaya hizmet etmektedir.

Devrimciler, dünyanın neresinde, hangi dinden olursa olsun emperyalizmin zulmü altında ezilen, Amerika'ya karşı direnen halkların yanındadır.

Bir avuç Amerika-İsrail yanlısı işbirlikçi dışında halkın her kesiminin Filistin halkını desteklediği bir gerçek. Çeşitli siyasi kesimler de etkinlik ve eylemleriyle, açıklamalarıyla Filistin halkının yanında olduğunu belirtiyor, zaman zaman birlikte eylemler yapıyor.

Kim, neden, hangi temelde Filistin sorununa sahip çıkıyor sorusunun cevabı, bu sahiplenmenin ne kadar tutarlı ve kalıcı olduğunun, dünya gerçeğiyle ne kadar denk düştüğünün de cevabı olacaktır. Burada iktidar partilerinin, devletin sözcülerinin sözde "kardeş Filistin" sözlerini ayrı tutuyoruz; çünkü onların timsahın gözyaşlarıdır, onlar katilin ortaklarıdır.

Belli başlı olanlarına bakalım; kim hangi temelde sahip çıkıyor ve ne diyor...

Dini Temelde Sahiplenenler;

İslamcı kesimlerin Filistin'e salt dini açıdan sahiplendikleri sır değildir. Açıklamalarında "insani" gibi kavramlar kullanırlar da, dünyanın müslüman olmayan coğrafyalarındaki zulme sessizlikleri bilinen bir gerçektir. Filistin müslüman bir ülke olmasa, orada da aynı sonucun yaşanacağı kuşkusuzdur. Anti-emperyalistliklerinin tutarsızlığı böylesi bir durumda emperyalizmin yanında yer almaya kadar götürecektir. Tıpkı Yugoslavya'daki gibi. Öncesinde Kore'de olduğu gibi, Vietnam'daki gibi.

Filistin'de islamcı hareketlerin gelişmesine paralel olarak bu kesimlerin de Filistin'e "ilgilerinin" arttığını görürüz. Bunun öncesinde de Filistin topraklarında büyük zulümler yaşanmıştı, işgal çeşitli biçimlerde bilinen bir gerçektir. Buna rağmen islamcı kesimlerin ciddi bir karşı çıkışları yoktur. Çünkü bu süreçte **Filistin sorunu devrimcilerle birlikte anılan**

bir sorundur. Filistin devrimci hareketiyle özdeşleşmiştir Filistin davası. Anti-komünizm beyinleri öyle çarpıtmıştır ki, Filistin'in müslüman olup olmaması tali durumdadır. Devrimci hareketlerin gerileyişi, Hamas ve İslami Cihad'ın adlarının dönemsel olarak daha ön plana çıkmasıyla birlikte islamcılar da Filistin'i "görmeye" başladılar.

İslamcılığın ne dayanışmada, ne sahiplenmede, ne de emperyalizme karşı tavırda belirleyici olamayacağını en iyi örneklerini yine çatışmaların yaşandığı coğrafyada görmek mümkündür. Müslüman Arap iktidarlarının tavrında islam değil, çıkarların belirlediğini bu kesimler de çok iyi görmektedirler. Buna, "çıkarıcı Arap iktidarları, diktatörleri" deyip çıkmalarının da hiçbir tutarlılığı yoktur; keza bu durumda İsrail-ABD-Türkiye stratejik ittifakının temellerini atan anlaşmanın altında Erbakan'ın imzası olduğunu açıklayamazlar.

Tüm bu çelişki ve zayıflıkların altında; islamcıların dünya ve Türkiye gerçeğindeki çatışmaları, çelişkileri yanlış tahlil edişleri, sınıfsal zeminden uzak, salt dini temelde bakışları vardır. *"Amerika'nın islama savaş açtığı"* tezi de bu nedenle yanlıştır. Savaş açılan islam değil, ezilen halklardır, Amerikan çıkarlarının önünde engel teşkil edenlerdir. Engellerin, islam ülkelerinde yoğunlaşmış olması bu gerçeği değiştirmiyor. Aynı engeller başka ülkeler, devrimci hareketler için de söz konusudur. Kuzey Kore, Küba da engeldir, Kolombiya devrimci hareketi de engeldir... Bu tablo tümünden değişebilir de, bu durumda islamcılık ABD ile dün olduğu gibi yanyana da olabilecek demektir.

Yine müslümanlıkla birlikte "Osmanlı toprağıydı" söylemiyle tarihsel bir bağ kurmaya çalışanlar da aynı şekilde zayıf, sallantılı bir noktada durmaktadır. Kaldı ki, övünülen Os-

manlı'nın işgalcılığı, talancılığıdır. Bu kesimler için işgal eden Türkiye olsa sorun olmayacak demek ki.

Barış, İnsan Hakları Temelinde Sahiplenenler;

Emperyalistlerin kavramların içini boşaltan bombardımanından etkilenen bilinçsiz kesimleri, sıradan insanları bir kenarda tutarsak, bu kesimlerin başını kendine solcu hatta sosyalist diyen aydınlar, reformist partiler çekmektedir.

Tüm silahları ellerinden alınmış bir halkın bedenini silah olarak kullanmak zorunda kalmasını dahi "kınayan", İsrail zulmüyle "sivillere zarar veriliyor" denilerek feda eylemlerini aynılaştıran bu kesimlerin niyetleri, düşünceleri ne olursa olsun, beslendikleri yer emperyalist demokrasidir. Emperyalist demokrasinin sahte barış, insan hakları söylemleridir. O söylemlerin Filistin karşındaki tavrını anlatmaya gerek bile yoktur; AB'nin durumu ortada. Sözkonusu olan sınıfsal çıkarları olunca insan hakları, demokrasi, barış, hukuk söylemlerinin tümünün nasıl bir kenara bırakıldığı, tekellerin istekleri karşısında savundukları değerleri nasıl bir kenara bıraktıklarını gördük.

Emperyalizm sadece silahlarıyla savaşıyor, ideolojik olarak da savaşıyor halklara karşı. Adeta bir karabasan gibi halkların tepesine çöküyor. Zulmediyor, aç bırakıyor, sonra buna karşı çıkana da terörist diye propaganda yapıyor. Tüm kavramlar altüst ediliyor, çarpıtılıyor. Katiliği tescilli, ama başkasına katil diye bağırıyor. O zaman öncelikli olarak bu kuşatma kırılmak zorundadır. Esas **kuşatma beyinlerdedir**. Kim ne derse desin, dünyaya emperyalizmin gözüyle bakılıyor olmasındadır. Halkların meşru şiddetine kim terör diyor; emperyalizm. Soru da, cevap da çok çıplaktır. O zaman bir solcunun, aydının görevi emperyalizmin gözüyle bakmak olmaz. Siyasi hiçbir öngörüsü olmasa dahi, emperyalizmin karşısında olmalıyız diyerek refleks halinde bile hareket etmelidir. Sivillere zarar veriliyormuş, "intihar eylemleri"ni onaylamak mümkün değilmiş, bunlar teferuattır. Tarihin nasıl şekillendiğini, halkların nasıl direnerek varolabildiklerini bilmektir. Elbette sıradan insanlara zarar verilmesini kimse savunmuyor, devrimci eylemin ayırt ediciliği de buradadır. Ancak zulüm öyle bir noktaya ulaşmış ki, öne çıkarılması gereken bu olduğunda, o zaman asıl öz kaçırılıyor; zulüm kendini gizleme fırsatı buluyor. En azından devasa bir zulümle, feda aynı terazinin kefelerine konuyor. Emperyalizmin istediği de bu değil mi?

Emperyalizmin saldırdıklarının islamcı şu bu olmasının tartışılması dahi abestir. Afganistan'a günlerce yağın bombadan sonra; "biz dincilerin direnemeyeceğini söylememişmiydik" diye adeta sevenlerin halkların direnişlerinden, emperyalizm-halklar çelişkisinden zerre kadar anlamadığı kesindir, çocukçadır, solla hiçbir ilgisi yoktur bu saçmalıkların. Bir gösteride iki cop yememenin teorisini yapan bir kafa, tonlarca bombayı nasıl anlayabilir ki...

"Barış" kuşkusuz herkesin sahipleneceği bir kavramdır, dünyanın dört bir yanında barış olmasını kim istemez ki. Ancak, çatışmalar, çelişkiler gerçeğini, emperyalizm gerçeğini gözardı ederseniz, bu kavram emperyalizmin sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelelerini boğma operasyonunun ideolojik bir silahı haline gelir. Bugünkü durum tam da böyledir. "Barış" denildiğinde emperyalizme karşı direnilmemesi söylenmektedir. Bunun yanında emperyalist saldırılara, katliamlara karşı çıkılıyor olmasının hiçbir hükmü yoktur. Emperyalizm bildiğini okumaya devam ediyor. Çünkü tekeller sınıfsal çıkarlarıyla bakıyor.

"Barış, savaşa hayır" diyenler nasıl bakıyor? Sınıfsal bakmadıkları kesindir. Emperyalizm karşısında halkların meşru direnme hakkını, "ama... fakat..." demeden desteklemedikleri kesindir. Afganistan'da böyleydi, şimdi Filistin'de de böyledir. Peki bunun sonucunda kim kazanıyor? Emperyalizm kazanıyor. Ama emperyalizmin kazanması silah gücünden dolayı değil; **beyinleri teslim alarak kazanıyor** esas olarak. "Terör" demagogileriyle, sahte "barış" demagogileriyle teslim alıyor.

Emperyalizm karşısında "barışçılar" ise çaresiz ve güçsüz. Ne yapsalar ne etseler savaşı, vahşeti durduramadıklarından yakınıyorlar. Şu ya da bu eylem, tepki emperyalizmin vahşetinin önüne geçemeyebilir, bu anlaşılır; ancak bu umutsuzluğu, karamsarlığı yaratan düşünce yapısıdır. "Barış diye diye olmuyorsa, o zaman nasıl yapacağız, emperyalizmin karşısına nasıl dikilmek zorundayız" sorusunu sormaktan kaçıştır.

Biz Devrimciyiz; Ezilenlerin Cephesindeyiz:

Ve devrimciler... Din, ırk, tarihsel bağlılık, insanilik... bunların ötesinde; **emperyalizmin karşısında halkların cephesindeyiz biz**. Amerikan emperyalizmi ile ezilen halklar arasındaki çelişkide yerimiz "ama"sız, "fakat"sız ezilen halkların cephesidir.

Filistin özelinde ise; şu anda islamcılar etkinmiş, feda eylemlerinde siviller zarar görüyormuş... bunlar ikincil, üçüncül tartışma konularıdır. İsrail'in zulmü ve Amerika'nın tüm dünyayı teslim alma planları karşısında bunların sözü bile edilemez.

"Barış"ın devrimciler için anlamı; Filistin halkının kazanmasıdır. Emperyalizme karşı dünyanın neresinde olursa olsun vurulan her darbe, her karşı koyuş mazlum halkların hanesine yazılır. Devrimci, barışın emperyalizm yeryüzünden silinmeden mümkün olmadığını bilir. Bunun için emperyalizme karşı her türlü yöntemle direnir, direnenlerin yanında yer alır.

Bu savaşta tereddüte, **karmaşık teorilere** yer yok!

Bu savaşta **"arada"** yer yok!

Bu savaşta cepheler net; **emperyalizm ve halklar**. Bu cephelenmede devrimcilerin beyni on yıllardır duru, yerleri tereddütsüz ezilenleri yanındır.

Feda Eylemleri Tartıştırıyor

Feda eylemleri tüm dünyayı gerçekleri görme-ye çağırıyor. Gerçek; emperyalizmin halklara dayattığı büyük zulüm ve adaletsizlik politikalarıdır.

Emperyalizmin büyük zulmüne karşı halkların direniş silahları tükenmez. Feda bu direniş silahlarından sadece biridir; en üst boyutta haykırıştır.

Filistin özgülünde “şehitlik eylemleri”nin* meşruluğu, terör olup olmadığı yaygın şekilde tartışılıyor. Bir yazarın, “kamplaşma başladı” diye özetlediği tartışmaya, gazetele- rin köşe yazarlarından, siyasetçilere, din adamlarına, aka- demisyenlere, aydınlara, solcusundan sağcısına kadar her- kes katıldı, katılıyor.

Dünden bugüne ülkemizde devrimcilerin direnişleri, fe- da eylemleri bilimsel olarak tartışılmadığı, hamasi “terör” edebiyatıyla geçirildiği için Filistin konusundaki tartışma- lar da çok daha yüzeysel ve yer yer klişelerle sürmekte. Buna rağmen sadece Türkiye’nin, Filistin’in değil; tüm dün- yanın ezilen halklarının önümüzdeki yıllarda da gündemin- de olacak olan bir direniş biçiminin tartışılıyor olması bir olumluluktur.

Tartışmalar bir kaç temel noktada toplanıyor;

Birincisi; *bu eylemler her şekilde terördür, insan yaşa- mı üzerine politika yapılmaz, çaresiz kalmaları açıklamaz, fanatik dinciler, teröristler...* diyenler.

İkincisi; *Bu eylemler terördür, ama insanları bu eylemi yapmak zorunda bırakan etkenlere bakmak lazım, sivillere zarar veriliyor, desteklemiyorum ama anlamaya çalışıyo- rum... İsrail’in zulmü karşısında insanların çaresizliğinin ifadesidir, mecbur kalmışlardır...* diyenler.

Üçüncü olarak, bizim de ifade ettiğimiz; *Zulüm karşı- sında halkların meşru savunmasıdır, güçlü silahların karşı- sında halkların teslim alınamayacağını kanıttır, çaresizli- ğin değil, düşmanın çaresizliğinin en üst boyutta haykırıl- ması ve büyük bir özgürlük tutkusunun ifadesidir.*

“Terör” Demagogilerinin Tahtı Sallanıyor

“Fanatik, gözü dönmüş terörist, beyni yıkanmışlar, dinci fundamantalistler...” gibi ucuz demagogilerin bu tartışmada hiçbir anlamı, yeri ve bilimselliği yoktur. Olmadığı gibi artık inanan kimse de yoktur. Bunlar emperyalizmin gerçekleri tartıştırmamak için söylediği yalanlardır. Oligarşi de Feda tartışmalarının bu yalanlarla tartışılmasını daha doğrusu boğulmasını istiyor. Ecevit’in Amerika’ya “uyarısı”nda söyle- diği “Filistin’i çözün yoksa terör artacak” sözleri oligarşinin neden tartışmayı çarpıttığını açıklıyor. Oligarşi Filistin’de şe- hitlik eylemleri tartışılırken, herkesin aklına Türkiye’deki fe-

da eylemlerinin kaçınılmaz olarak geldiğini, geleceğini bili- yor. Oradan çıkacak sonucun; zulüm karşısında halkın meş- ru direnme hakkı olduğu gerçeğini biliyor, korku bundan, hamasi “terör” yaygaraları bundandır.

9 Nisan tarihinde Hürriyet bu tartışmaya tam sayfa ayırmıştı. Görüşlerini “açıklayanlardan” biri de TBMM Adalet Komisyonu Başkanı Emin Karaa’ydı. Karaa, oli- garşinin kaygısını açık olarak dile getiriyor; Türkiye’deki eylemleri hatırlattıktan sonra; “düşünerek konuşmakta yarar var” diyor. Yani tartışmayın, yoksa Türkiye’deki feda eylemleri de tartışılacak diyor.

Şehitlik eylemlerini dinle bütünleştiren, dinde var mı- dır, yok mudur, deyip, fanatik dinciler sonucunu çıkaran tartışmalar da gerçeği ifade etmiyor.

Öncelikli belirtelim; Filistin’de şehitlik eylemlerini ya- panlar sadece islamcı örgütlerden değil. Filistin Halk Kur- tuluş Cephesi islamcı değil devrimcidir, Marksisttir, onlar da şehitlik eylemleri yaptılar. Dönüp Türkiye’ye bakıyoruz; Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi’nin iki savaşçısı feda ey- lemleri yaptı, daha öncesinde PKK’lilerin eylemleri vardı; onların da islamcılıkla hiçbir ilgisi yoktu. Ölüm oruçları da özünde birer feda eylemidir, hiçbirinin islamcılıkla ilgisi yok. Sri Lanka’lı kurtuluş savaşçıların da islamla uzaktan yakından alakası yok.

Bu tartışma da, feda eylemlerini karalamada emperya- lizmin kullandığı bir demagogidir. İslamcılar da şu ya da bu şekilde bu demagojiye malzeme olmaktadır. Eylemlerin meşruluğunu ne “dinde intihar yoktur” açıklaması yokede- bilir, ne de “cihatta vardır” demek açıklayabilir.

Görülmesi gereken ve aslında herkes tarafından görü- len Filistin (ya da başka ezilen halkların) gerçeğidir; Filistin halkına özgürlüklerini kazanmak için hiçbir yolun bırakıl- mamış olmasıdır. Zulmün boyutu, düşmanın devasa silah- ları ve bunun karşısında halkların binyıllardır süren özgür- lük tutkusu vardır. Bu tutku yarın başka biçimlerde kendi ni ifade edebilir, yine gerçek değişmez.

Binlerce Yıllık Halklar Tarihinden Bir Örnek

Feda uzun uzadıya teorik tahlillerle açıklanamaz. Köke- ninde binlerce yıla dayanan halkların özgür yaşama özlemi vardır. Milattan Önce 480 yıllarından, bugünkü Yunan top- raklarından bir örneğe “Ateş Geçitleri” isimli kitaptan ba- kalım.

Bilinen tarihin ilk ve en büyük istilacı devleti olan **Pers imparatorluğu** Ortaasya’dan Arap Yarımadası’na, Kafkas- ya’ya, Trakya’ya kadar işgal etmiş, önlerine çıkan halkları o günün koşullarındaki güçlü silahları ve devasa ordularıyla dize getirmişlerdir. “Pers” adı tüm halklar için en büyük

korkunun adı haline gelmiştir. Korku halkları çürüten bir salgına dönüşmüş, ihanetler büyümüştür.

Lakonya da istilayı bekleyen, şimdiki Yunanistan'ın güneyinde bir bölgedir. Lakonyalılar Perslere karşı direnme kararı verirler. Korkuyu yenmenin, ihanetlerin önüne geçmenin tek yolu vardır; ölümü göze alarak direnmek, halka, tüm halklara direniş mesajı vermek. Çünkü Lakonyalıların ne güçlü silahları vardır, ne de Pers ordusunu yenecek sayıda savaşçıları.

İşte tarihe kaydedilecek feda savaşı da bu koşullarda ortaya çıkar; **üç yüz savaşçı öleceklerini bilerek** karşılayacaktır Persleri. Savaşçıların seçiminde, kendi aralarındaki tartışmalarda feda'nın nedenlerini, felsefi, ideolojik nedenlerini görmek mümkündür.

Savaşçıların komutanı Leonidas şöyle der savaşçılarına: *"Ölüm şimdi yanıbaşımızda duruyor... Onu hissedebiliyor musunuz? Ben hissediyorum. Ben insanım ve ondan korkuyorum. Gözlerim, o an geldiğinde beni yüreklendirecek birşeyler arar... Bu gücü nereden bulduğumu söyleyeyim, dostlarım! Önümüzde kızılar içinde duran oğullarımızdan. Evet. Ve gelecek savaşlarda onların yerini alacak onların yüzünden... Yaşamda hiçbir şey karşılıksız elde edilmez, en değerlisi de özgürlüktür. Bunu seçtik ve bunun bedelini ödüyoruz... Bugün bizim rolümüz, karılarımızı ve çocuklarımızı kucakladığımızda ve savaşa gittiğimizde hepimizin bilincinde olan şeydir: direnmek ve ölmek."*

Yaşananları tarihe aktaracak olan bir savaşçı dışında (ki o da bilerek seçilmiştir) tüm savaşçılar kendilerini feda ederler. Ancak günler süren direnişte Persler de büyük kayıplar verir. En önemlisi başta Yunan halkına olmak üzere tüm halklara Perslerin devasa gücüne karşı direnme gücü verir üç yüz savaşçının ölüme gidişi...

MÖ 480'de Lakonyalılara dayatılan teslimiyettir, özgürlüklerinden vazgeçmeleridir. Onlar feda ile özgürlüğün yolunu açarlar. Halkların zulüm orduları ne denli devasa olursa olsun teslim alınamayacağının ilk örneklerinden birini verirler.

Halkların özgürlük kavgaları 2500 yıldır bu mücadelelerle geçiyor, bu yollardan akıp gidiyor.

Şimdi kim diyebilir ki, Lakonyalılar intihar etti?

Kim diyebilir ki, Lakonyalılar'ın boş yere öldü?

Barışçıl Mücadele'den Feda'ya...
NEDEN?

NEDEN: ZULÜM

SONUÇ: FEDA

Pek bilinmez ama, Tamillerin (Tamil Elam Kurtuluş Kaplanları) Sri Lanka'ya karşı mücadelesi, "intihar eylemleri"ne **en çok** başvurulmuş mücadelelerden biridir.

Tamiller, Sri Lanka oligarşisi tarafından toprakları işgal edilen, dilleri yasaklanan halklardan biridir. Tamiller, 17 milyonluk Sri Lanka'da nüfusunu yaklaşık yüzde 20'sini oluşturuyorlar.

Bağımsızlık için savaşan Tamil'ler, yıllardır silahlı mücadele yürütüyorlar. Ama bu mücadelenin başlangıcında silahlı bir örgütleri yoktu.

Tamil halkı, 60'lı yılların ortalarına kadar demokratik eylemlerle hükümete ulusal haklarını kabul ettirmeye çalıştı. *"Karşılarında ise silahlı Sinhala askerleri vardı. Bu süreçte silahlı müdahale eden hükümet, binlerce Tamil'i katletti. Katliamların sistematikleşmesinin ardından, Tamil halkı da yavaş yavaş şiddet içermeyen eylemliliklerin kaderinin devlet terörünün bombardımanında boğulmak olduğunu fark etmeye başlamıştı; ama bu süreçte bile Tamillerin politik önderleri hükümetle masaya oturma ve diyalog ortamı yaratma uğraşı içindeydi."* (Terör nedir?, s. 187)

Ama olmadı. 1972'de bir yol ayrımına geldiler. Ve ulu-

sal haklarından vazgeçmek yerine, ulusal haklarını kazanmak için silahlı mücadeleyi seçtiler.

1981'de ve 80'li yılların ortalarında, "Tamillerin kökünü kazımak" için kitle katliamlarının birbirini izlediği bir dönem başladı. Kayıpların, yağma ve talanın dizginsizleştiği, Tamil rahiplerinin tapınaklarına kapatılıp yakıldığı bu dönemde, onlarca Tamil savaşçısı, "kendilerini düşmanlarıyla birlikte imha ederek" şehit düştü.

Sri Lanka'da da zulüm ve zulmün karşısında halkların özgürlük isteği karşımıza çıkıyor.

Taş'dan Şehitlik Eylemi'ne...

NEDEN?

"Şaron'a sesleniyorum; bizim kanımız ucuz değil"...

Filistin'in haykırışı bu. Onlarca şehitlik komandosundan birinin son sözlerinden biri bu.

Oğlunu ölüme gönderen bir anne de şöyle sesleniyor; *"bizler asla katil değiliz. Başkalarının düşündükleri gibi cani de değiliz. Biz her şeyden önce haklarımızı savunuyoruz. Haklarımızı alabilmek için de bütün yollara başvuruyoruz... Evet ben oğlumu feda ettim ve zor bir fedakarlık bu. O'nun yokluğu benim için büyük acı..."*

Onlarca Filistinli ana bu acıyı onurla bağrına basıyor.

Bush'un, *"onlar şehit değil, katil"* sözlerinin bu ana karşısında ne anlamı vardır; Bush tekellerin çıkarı, emperyalizmin geleceği için konuşuyor, Filistinli, **özgürlüğü için feda ediyor oğlunu.**

Herkesin az çok bildiği, şehitlik eylemlerine gelen süreç bakalım; Birinci intifadada "küçük generaller" vardı. Küçük ellerinde büyük umutları fırlattılar düşmanın beynine. Filistin direnişinin tüm dünyada duyulmasında onların payı kuşkusuz büyüktü. Filistin halkı günlerce yürüyüşlerle, BM kürsülerinde her türlü yolla seslerini duyurmaya çalıştılar.

Şaron'un El Aksa camiine provokasyon amaçlı gidişinin ardından başlayan ikinci intifada ya da bilinen adıyla El Aksa İntifadası, sokak çatışmalarında kleşlerle, esas olarak İsrail'in içinde feda eylemleriyle simgelendi.

Emperyalizm, tam da bu noktada "şiddet, terör" demagogisini yoğunlaştırdı.

Öyle miydi gerçek?

Filistin intifadası eline kaleşnikof alıp, bedenlerine bombalar sarmadan mı sürmeliydi, o zaman mı "terörist" olmayacaklardı?

Emperyalizmin istediği noktaya gelmedikçe her türlü direnişin adına "terör" deneceğinden kimsenin kuşusu olmasın. Ancak bu sorulara tam bir cevap verebilmek için, önce onyıllarca ellerinde taşlarla İsrail tanklarına karşı direnenlere İsrail askerleri ne yapmış ona bakalım.

Ülkesini işgal edenlere karşı taş, sadece taş attıkları için yüzlerce genç, çocuk İsrail askerlerince kurşunlandı. **"Taşa**

karşı kurşun" başlıkları Filistin'de yaşananları anlatmak için en çok kullanılan başlıklı basında.

Resmi rakamlara göre; "Taşlı intifadada" yani Filistin halkı bedenini bomba yapmamışken, o zaman bile çoğu çocuk yaşta **1800 Filistinli** katledildi, binlercesi tutsak edildi, işkencelerden geçti.

O zaman soru kendiliğinden geliyor; Taşa karşı kurşun sıkılıyorsa, Filistinli ne yapacak?

Şehitlik eylemi yapan örgütlerden biri açıklamasında şöyle diyor; **"tankımız, uçağımız, güçlü silahlarımız yok... biz de böyle direniyoruz..."**

Gerçek bu kadar çıplaktır. Filistinliler için bu gerçek üzerinde hiçbir tartışma yapılamayacak kadar nettir. Tartışan, tartıştıran o gerçeği görmeyen, görmekten kaçandır ancak. Gerçeği gördüğünde, başka gerçekleri de görmek zorunda kalacaktır; sınıflar mücadelesi, emperyalizm gerçeği, ezilen halklar gerçeği... birbiri peşi sıra gelecektir.

Ama siviller, ama kutsal yaşam, ama intihar... lafları Filistin gerçeği, dünya gerçeği karşısında ne kadar güçsüz, ne kadar anlamsızdır düşünün. Filistinlilerin "kutsal yaşam" diyenleri dinlediklerini bir düşünün; sonuç ne olurdu? Teslim olan bir Filistin olacağı kuşkusuz.

Şehitlik eylemleri bu teslimiyetin reddedilişidir. Lakonikalılar gibi...

Türkiye Gerçeği De Tartışılacak

Milattan önceki yıllardan örnek verdik, Sri Lanka'dan ve Filistin'den söz ettik. Başta söylediğimiz gibi feda tartışmasının terör yaygaralarıyla boğulmasının en temel nedenlerinden biri; **"Ya Türkiye'deki zulüm ya buradaki feda eylemleri..."** sorusu ve verilecek cevaplardır. Nitekim TV'lerin tartışma programlarında, gazetelerin köşelerinde "ama Türkiye'de farklı" parantezleri de bu kaygıyla açılıyor.

Bir Tv programında gazeteci feda'yı tartışıyor; "zulüm, baskı, hiçbir yol kalmamış Filistin'de... İyi ama Türkiye..." Orada kesiyor.

Türkiye gerçeği ve Türkiye'deki feda eylemleri bu kesimler üzerinde büyük bir baskı oluşturuyor, gerçekleri tartıştırmıyor. Tartıştıklarında işte sözünü ettiğimiz Türkiye gerçeğinin bir parçasıyla karşı karşıya kalacaklar; devlet, "vay terörü mü destekliyorsunuz" diye cezalandıracak, işinden atacak vs.

Nafile. **Gerçeklerden kimse kaçamaz.**

Evet, Türkiye'de açık bir işgal yok, ama görmek isteyen görebileceği bir işgal ve açık bir zulüm var.

Türkiye'nin bağımsızlığından kim sözedebilir. Amerikan tankları sokaklarımızda dolaşmıyor mu? Ne gerek var, onların adına tankları dolaştıranlar var. Siyasi, ekonomik her konuda iplerin emperyalizmin elinde olduğuna kimsenin kuşusu yok.

Zulüm politikaları da bu işgal ve sömür sürsün diye

uygulanıyor. Devrimciler, muhalif halk kesimleri yüzyıllardır katlediliyor, kıyım-
dan geçiriliyor.

Devrimciler ilk feda eylemini ne zaman yaptı diye bakmak bile yeterlidir. 19 Aralık'da görülmemiş bir zulüm, görülmemiş bir katliam yaşanmış, hapishaneler yerlebir edilmiş, insanlar yakılmış, kurşunlanmış. **Zulüm öyle büyük ki**, dört duvar arasındaki insanların üzerine tonlarca bomba yağdırılmış. Demokratik tüm yollar tıkanmış ve hala tıkalı. Ve böyle bir ortamda Gültekin Koç'un Şişli Emniyeti'ne yönelik eylemi gerçekleşti. Direnme hakkımızı yokedemezsiniz çağrısıydı bu eylem. Zulmü durdurun haykırışıydı. Bu çağrının üzeri "terör" yagaraları ile kapatılmak istendi. Ardından Uğur Bülbul'ün feda eylemi geldi. O'nun çağrısı da 11 Eylül sonrası "teröre karşı savaş" yaygarası ile tartıştırılmadı, zulüm boyutlanarak sürdü. Ölüm oruçlarında, destek eylemlerinde 90 insan kendini feda etti, onların çağrısı sansür duvarlarına çarptı tartışılmak istenmedi.

Türkiye gerçeği de, ülkemizdeki feda gerçeği de tartışılacak, kimse bundan kaçamaz. Herkes soracak ve düşünecek; ülkemizde feda nasıl ortaya çıkıyor? Fedanın koşullarını kim yaratıyor? Halk bu zulüm ve sömürü karşısında ne yapacak?

Devrimciler elbette sıradan insanların zarar göreceği eylemleri desteklemez ve yapmaz. Türkiye'de de böyledir, Filistin'de de. FHKC'nin bir açıklamasındaki "hedefimiz İsrail askeri güçleri ve askerileşmiş yerleşimcilerdir" sözleri oradaki ifadesidir. Ülkemizdeki devrimcilerin bu konuda pratikleri ve anlayışları ise zaten sır değildir.

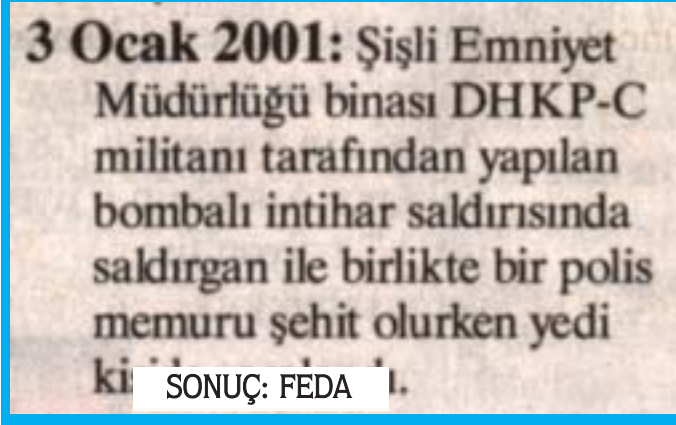
Ama büyük bir zulüm varken, hak aramanın bütün yolları tıkanmışken, devrimciler tartışmanın başına bunu koymazlar. Bu emperyalizmin oyunudur. Hiç kimse de, İsrail silahlı, silahsız demeden tüm Filistinlileri katlediyorken, evleri yıkıyorken ve adı "uluslararası" olan şu bu kurumlar bu terörü durdurmuyorken "israilli siviller" tartışmasını öne alamaz.

Feda Çaresizlik Değil Haykırıştır

"Filistinlilerin direnişi, intihar komandolarının ardı ardına kendilerini yok etme pahasına giriştikleri eylemler artık "terör" olarak nitelenemez. Bu insanlar, radikal gruplar tarafından beyinleri yıkanmış terörist olarak da nitelenemez. Şu anda yaşanan olaylar, bir toplumun "artık yeter" çığlığıdır."

NEDEN: ZULÜM

SONUÇ: FEDA

Gerçeği gören de var. Bu bir örnektir ve gayet açıktır söylenen; "artık yeter" çığlığıdır.

"**Yeter**" denen zulüm politikalarıdır. Filistin'de, Sri Lanka'da, Türkiye'de feda eylemlerini doğuran nesnel gerçekler aynıdır. Değişen zulümün sürdürülüş biçimi ve zulümün sahiplerinin adıdır. Tümünün ardında emperyalizmin olduğunu düşünürsek zulümün sahipleri de aynıdır; emperyalizmdir.

"Başka bir yol bırakılmamıştır"ın anlamı da bir çaresizliğin ifadesi değildir. **Feda eylemi yapan diyor ki**; sen öyle bir zulüm uyguladın ki, sen öyle bir ahlaksız, kuralsız bir savaş yürütüyorsun ki, kendi canımı da feda ederek hesap sormaktan, senin zulmünü böyle tüm dünyaya duyurmaktan başka hiçbir yol bırakmıyorsun. Koşulsuz teslimiyeti dayatıyorsun. Ve ben de buradan tüm dünyaya haykırıyorum; **Ya** özgürlüğümüzü vereceksin, **ya da** ölüm...

* Ülkemizde "Feda eylemi" olarak bilinen eylemler Filistin'de "Şehitlik eylemi" olarak adlandırılıyor. Eylemi yapan savaşçıya ise; "şehitlik komandosu" adı veriliyor.

Türkiye halkları için şehit düşeceğiz... Kızıldere'de, 12 Temmuz'da ölümü gülerek kucaklayan yoldaşlarımız gibi, biz de ölümü gülerek, çarpışarak karşılayacağız.

10 yıl oldu pencerede dalgalanan o bayrağı gördüğümüzden bu yana. Kuşatma altında, pencerelere çevrilmiş yüzlerce katil namlunun ucunda, ölümün eşiğinde, o bayrağı dalgalandırmışlardı. Bayrağın son kez dalgalanışı değildi o an; tersine o an *"bayrağımız ülkenin her tarafında dalgalanacak"* inancının ve kararlılığının ifadesiydi.

O günkü direniş, alalade bir direniş değildi. Pencereden dalgalandırılan bayrak, herhangi bir bayrak değildi. Çiftelhavuzlar'da evde, hepsi hepsi üç kişiydiler. Tüm donanımları bir kaç silahtan ibaretti. Ama etraflarını kuşatan otomatik silahlarla, bombalarla donatılmış yüzlerce katilin karşısında *"Tanklarınızla topraklarınızla gelin"* diyen ses, 20 yıl önce Kızıldere'de yankılanan ve 10 yıl sonra hapishanelerde, Filistin'de yankılanacak olan sestir.

16-17 Nisan Direnişi;

"Yeni Dünya Düzeni"ne meydan okumanın adı!

Tarih, 16 Nisan 1992'ydi. İstanbul'un Anadolu yakasında, dört ayrı yerde, Çiftelhavuzlar, Üstbostancı, Erenköy ve Sahray-ı Cedit'te dört ev ölüm mangaları tarafından kuşatıldı.

Evlerde Devrimci Sol yöneticileri, savaşçıları, taraftarları vardı. Silahlı olanı da, silahsız olanı da, sloganlarıyla karşıladılar ölüm mangalarını. Kuşatma en son Çiftelhavuzlar'daki evde yoğunlaştı. Kuşatma ve direniş uzun sürdü. Evdekilerin telefon aracılığıyla direnişi an an aktarmaları ve pencereden asılan bayrakla, Çiftelhavuzlar, 16-17 Nisan'ın simgesi oldu.

Kuşatma boyunca, telefonda ve pencereden yaptıkları konuşmalarla, uğruna ölüme yürüdükleri halklarına son sözlerini ilettiler.

"Bizler... Türkiye halkları için şehit düşeceğiz." diyordu telefondaki haykırış. Pencereden yankılanan sloganlarda *"Yaşasın Kızıldere... Kızıldere'dekiler gibi şehit düşeceğiz"* sözleri duyuluyordu.

"Yaşasın Kızıldere" sloganı, tüm dünyada barış, ateşkes, uzlaşma, tek kutuplu yeni dünya sözleri revaçta olsa da, devrim yolunda yürüme kararlılığının ifadesiydi. Burjuvazinin ideologları "sosyalizm öldü" diye vaazetseler de, kimileri "elveda proletarya" masallarını anlatsa da pencereden asılan bayrak, sosyalizm-

den vazgeçilmeyeceğinin ilanıydı.

On Yıldan Sonra

Aradan on yıl geçti; ideolojide, teoride, politikada neler söylendi o günden bu yana; on yılda dünya sahnesinde neler yaşandı, söylenenlerin hangilerini doğruladı tarih, hangilerini tarihin çöplüğüne fırlattı?.. Özet olarak şunu söyleyebiliriz ki; O andaki, o tavırdaki tarihsellik, on yıl sonra çok daha görkemli ve çok daha belirleyici hale gelmiştir.

SSCB'deki karşı-devrimin yolunu açan Gorbaçov'un adı geçmiyordu orada; ama orada, Gorbaçov ihanetine meydan okunuyordu.

Dünyayı "sosyalizm öldü" çılgınlıklarının sardığı, "tek kutuplu dünya" teorilerinin yapıldığı bir zamanda, onlar sosyalizmi savunuyor; "tek kutuplu dünya"nın "tek kutbu" olan emperyalizm önünde diz çökmeyi reddediyor; diz çökmekle aynı anlama gelen ve adına "barış, ateşkes, diyalog" denilen uzlaşma teorilerine karşı çıkıyorlardı.

Aradan on yıl geçti. Pencereden sosyalizme bağlılıklarını haykıranların, pencereden Amerikan emperyalizmine karşı savaşın sürdürülmesi gerektiğini haykıranların **HAKLILIKLARI** şimdi çok daha açık hale gelmedi mi?

SSCB'nin yıkılışının dünyada "soğuk savaşın" sonu ve ABD'nin, AB'nin tüm dünya ülkelerine demokrasi getirmesi anlamına geldiğini söyleyenler mi, yoksa, SSCB'nin yıkılışıyla, emperyalizmin saldırganlığının daha da büyüyeceğini söyleyenler mi haklı çıktı?

Artık tüm dünyaya "barış"ın hakim olacağını söyleyenler mi, emperyalizmle dünyaya halkları arasındaki savaşın süreceğini söyleyenler mi haklı çıktı?

16-17 Nisan direnişçileri, emperyalizmin değişmediğini, emperyalizm yenilmedikçe, adaletin, özgürlüğün mümkün olmayacağını söyleyenlerdi. Tarih, onları haklı çıkardı.

16-17 Nisan ve "Teröre Karşı Savaş"

İstanbul'un göbeğindeki bu savaş, oligarşinin ve ABD'nin "teröre karşı savaş" dediği katliamcılığının bir parçasıydı. O zaman ABD'nin "hedef örgütler" listesi yoktu; ama fiiliyatta uygulanan buydu. Devrimci Sol, ABD'nin o zaman da hedefindeki örgütlerden biriydi.

Çünkü, onlarca ülkede gerilla hareketleri silah bırakırken, "tek efendi"nin ABD olduğu yeni dünya düzenine şu veya bu biçimde uyum sağlarken, Türkiye'de devrimci hareket, bu düzene uymayı reddediyordu. Yüzlerce ilerici, solcu örgüt, ABD'nin Irak'a saldırısını seyrederken, dünyanın Türkiye'sinde Devrimci Sol adına bir hareket emperyalist savaşa karşı mücadele-yi örgütleyordu, Amerikan hedeflerine vuruyordu.

ABD'nin hedefi, Türkiye oligarşisinin de hedefi demektir tabii. "Hedefteki" evlerin bulunduğu sokaklar, 1-2 kilometre öteden kuşatılmıştı. Elleriindeki bombaları, kurşunları tüketmişti ölüm mangaları, sandık sandık cephane taşınyordu. 11 devrimciyi katlettiler o gün.

"Beyinlerini dağıttık" diye demek verdi kontra şefleri. Başta Hürriyet olmak üzere, burjuva medya, bu sözleri manşetlere çıkarıp alkışlar eşliğinde verdi haberi. "Teröre karşı savaş" adınaydı bu alkışlar. **"Terörün belini kırmak", "kaynağını kurutmak"** denilince, her şey mübahtı. Kimse, polis niye onları sağ yakalamaya çalışmadı diye sormuyordu? Kimse, mesela Ayşe Gülen gibi, yasal bir kurumda faaliyet gösteren, zaten her gün, polisin istediği an ulaşabileceği yerlerde olan insanların, evinde, silahsız savunmasız durumdayken infaz edilmesini sorgulamıyordu. **"Teröre büyük darbe vurulmuştu"**! Önemli olan buydu.

Kızıldere'den Çiftelhavuzlara

90'lı yılların başlarında ülkemizde devrimci mücadelenin gelişimi, "dünya konjonktürüne" oldukça aykırıydı. Kimilerinin deyişiyle "dünya silah bırakırken" Türkiye'de devrimci silahlı mücadele geliyordu. Evet, bir çok ülkede "silah bırakma" gibi bir eğilim gündeme gelmişti. Bunların bir çoğu sırtını SSCB'ye yaslayan, kendi özgücüne, halkına güvensiz hareketlerdi. Doğrudan SSCB'nin bir şubesi gibi çalışan "Komünist Partiler" ise, yeni dünya düzenine uyum sağlamaya çoktan, 80'li yılların ikinci yarısından itibaren başlamışlardı zaten.

Revizyonist, reformist bu akımlar, her zaman vardı. Dünya ve ülke koşullarına göre, güçlenmiş, zayıflamış, ama hep olmuşlardır. Mahir'ler, onlarla ideolojik anlamda savaşarak devrimin yolunu netleştirmişlerdi. Dünyada ulusal kurtuluş savaşlarının ardarda zaferler kazandığı 1970'li yıllarda dünya koşulları bir yanıla Mahir'lerden yanaydı. Çiftelhavuzlar direnişi döneminde ise, koşullar tersinedir. Rüzgar, uzlaşmacılıktan yana esmektedir.

12 Mart sonrası, faşizmin zulmüyle ortam değişmeye başlar; ihanetler boy verir, yeni Amerikalar keşfedilir. Ama Mahirler, tereddüt etmezler, devrim yolundaki yürüyüş sürer. 1990'larda bu kez, hem dünyada "sosyalizmin yıkılışı", hem ülkemizde faşizmin pervasız bir terörü hüküm sürmektedir. Bu nedenle legal partililik revaçtadır. Mahir'lerin izleyicileri de bu koşullarda tereddüt etmezler.

Kızıldere devrimin yolunda yürüme, Çiftelhavuzlar sosyalizmi savunma, kararlılığıdır.

Bu çizginin, Türkiye devrim tarihine sayısız gele-nekler kazandırması, sayısız kahramanlıkların yaratıcısı olması tesadüfi değildir. Devrimci çizgi, emperyalizmle ve oligarşiyile uzlaşmama üzerine oturmuş, geleneklerini bu çizgi üzerinde yaratmıştır. Kızıldere'den günümüze TKP geleneğine bakın bir de. Hep aynı. Çizgisini devrimi reddetme, ve uzlaşma üzerine oturtmuştur. Her rüzgarda bir yana savrulmuştur. Tüm mücadelesini oligarşinin icazetini almaya yöneltmiş ve niha-yetinde, bu **icazet** uğruna **intihar** etmiştir. TKP'yi Özal'ın icazetiyle TBKP'ye dönüştürmüşler, bu icazet de onların intiharı olmuştur. Onlar yok şimdi siyaset sahnesinde. Ama devrimciler var.

Onların politikaları ve söyledikleri yanlış çıktı hep;

zaman devrimcileri doğruladı.

Zaman, Kızıldere'nin ve Çiftelhavuzlar'ın haklılığını, zorunluluğunun daha net görüldüğü zamandır.

Direnış Geleneğimiz, Geleceğimizdir

Kızıldere, hiç kuşku yok ki, anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadelenin, devrim mücadelesinin bedellerinin büyük olacağını da gösteren bir örnektir. Böyle olduğu içindir ki, 1974 sonrası halkın mücadelesi yeniden gelişirken, ancak bu bedeli ödeme kararlılığında olanlar devrimci çizgiyi sürdürebildiler. Kimileri ise, silahlı mücadeleyi "provokasyon" olarak değerlendirip daha farklı çizgilere yöneldiler. 1980'den sonra, cuntayı izleyen yıllarda ise bu eğilimler daha da geriye gitti; yüzyıllardır halkların bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolunda başvurmak zorunda bırakıldıkları "şiddet"i de "gayrı meşru" ilan ederek, düzenin çatısına sığındılar. Tabii düzene kendilerini kabul ettirmek için, geçmişin Kızıldere'sini de, bugünün devrimci eylemlerini de karalamalıydılar (*).

Şiddet tartışmaları bugün yeniden gündemde. Şiddetin tarihselliğini hatırlıyor herkes yeniden. Enternasyonalizmin, dünya halkları arasındaki dayanışmanın yakıcı ihtiyacını duyuyor herkes.

İsrail'i, ABD'yi herkes yeniden tanıyor. Mahir'lerin, İsrail Başkonsolosu Elrom'u kaçırıp cezalandırdıkları eylemi hatırlayın tam bugünlerde. Elrom eylemi, bir enternasyonalizm dersidir. Yaşamları pahasına öğrettikleri bir ders.

Kızıldere eyleminde de, onlar, dayanışmayı öğretiyorlar. Yine canları pahasına bir dayanışma. Peki nasıl oluyor? Devrim iddiasına sahip olununca, oluyor. Bir Denizlere, Mahirlere bakın; bir de bugünkü "cepte keklik mi sandınız", "farkımızı koyduk iyi oldu" anlayışlarına. Fark uçurumlar gibidir.

Mahirleri kimse bu eylemlere zorlamıyor. Kendi anlayışlarıyla, iradeleriyle hareket ediyorlar. Bu anlayış ve iradede, devrim için kendini feda edebilme cüreti ve kararlılığı var.

Çiftelhavuzlar'da da aynı irade, aynı cüret, aynı kararlılık vardır. Emperyalizmin ve oligarşinin ideolojik ve askeri saldırganlığını artırdığı bir dönemde, kenara çekilip "ortalığın durulmasını" beklemek yerine, cüretle emperyalizmin ve oligarşinin karşısına dikilip anti-emperyalist, anti-oligarşik savaşı büyütüyorlar. Bedeli ağır oluyor, ama kurtuluş yolu, bedelsiz yürünmüyor.

16-17 Nisan 1992'de Türkiye'li devrimciler emperyalizme ve oligarşie karşı, teslim olmayı reddedip savaş çağrısını, sosyalizm bayrağını yükseltirlerken, El Salvador'da, Guatemala'da, Filistin'de "barış süreçleri"

vardı. Çiftelhavuzlardan bir yıl sonra Arafat Oslo anlaşmasını imzalıyordu. İşte geçen zaman, emperyalist barışı mı, yoksa devrimci direniş mi doğruluyor. Filistin halkı bugün yine emperyalizm tarafından katlediliyor. El Salvador'da, Guatemala'da oligarşilerin zulüm ve sömürüsü sürüyor. Devrimci hareket ise, bu yanlış politikalarla tasfiye edilmiş. Türkiye devrimci hareketi ise, devrim ve sosyalizmi savunmaya, halk kurtuluş bayrağını yüksekte tutmaya devam ediyor.

Tarihin ve yaşadığımız günlerin tanıklığında yineliyoruz ki; Kızıldere'den Çiftelhavuzlara, 30 Mart'tan 17 Nisan'a bu tarih, onurumuz, geleceğimiz, umudumuzdur.

(*) Bunlardan biri de "68'liler Birliği Başkanı" **Haşmet Atahan**. 31 Mart tarihli Cumhuriyet'te "Oy Cihan'ım Oy..." başlığıyla yazdığı yazıda, san ki Kızıldere'de şehit düşen Cihan'a, Cihanlara sahip çıkıyor gibi görünerek zehrini kusmanın bir örneğini veriyor.

Ona göre, Mahir'ler, sadece "rekabet" için silahlı mücadeleye başvurmuş. Yine ona göre, Kızıldere eylemi de bir "rekabetin" sonucu. THKO'luların tek başına bir şey yapmasına fırsat vermemek için Kızıldere eylemi yapılmıştı.

Ona göre, silahlı mücadeleye başvurarak CIA'nın provokasyonuna gelinmişti.

Ona göre "Sevgili arkadaşı Cihan" da "halktan kopuk ve bireysel kahramanlık duygularıyla uçkun bir politika izleyerek egemen güçlerin ekmeğine yağ sürmüştü..."

Sevgili Cihan diye başlayıp, sözün devamını bu keлимelerle getiren bu ikiyüzlülüğe, ahlaksızlığa, ne denilebilir. Terbiyesiz, saygısız.

Tabii o Cihan'lar gibi bedel ödeyememiş. Devrimciliği bırakmış, ölmekten korkmuş, mücadeleden, bedel ödemekten korkmuş, şimdi vakıfçılık oynayıp şehitlere küfrediyor.

Yılınlar ve dönemler böyledir. Onlar ideolojiyi tartışamaz. Bedel ödeyemez.

Perinçek'ten alınmış, bayatlamış provokasyon teorileriyle, "devrimci ordu" sayıklamalarıyla, genel kurmaydan icazetli politikalarla düzen içinde asalakça yaşarlar.

Bu dedikodular, bu zehirler de düzen içinde yaşamının, icazetin diyetidir. Diyeti ödüyorlar oligarşie. Utanmadan "Sevgili Cihan..." diye yazıyor. Hiç kuşku yok, Cihan, Kızıldere hakkında yazdıklarını okusaydı, cevabı sadece yüzünde bulacağı bir okka tükürük olurdu. Bu bayrak, ülkemizin her yanında dalgalanacak.

116 Yıllık Kavga

1 MAYIS

Bölüm: 2

İngiliz İşgali Altındaki İstanbul'dan Kontrgerillanın Kana Boğduğu İstanbul'a

1920'de, 21'de meydanlara çıkan mavi tuluumlu, kırmızı atkılı işçiler, Anadolu'da iktidarını pekiştirmeye çalışan Kemalist yönetimi rahatsız etti. O işçiler ki, işgal altındaki İstanbul'da örgütlenmiş, illegal olarak Anadolu'ya, kurtuluş savaşçılarına silah sevkini gerçekleştirmiş, işgale karşı İstanbul meydanlarına çıkan tek kesimdi. Ama yeni iktidar da, mevcut sömürü düzenine karşı çıkan hiç bir güce yaşam hakkı tanımamayı kendi varlığı için şart sayıyordu.

1923'te sosyalist "amele"ler yoğun takibatlara uğradılar. Pek çok işçi önderi tutuklandı.

Ve sanki bu baskıları, yasakları yapan kendileri değilmiş gibi, sadece bir yıl sonra 1924'de İzmir'de bizzat devletin organizasyonu ile toplanan İzmir 1. İktisat Kongresi'nde 1 Mayıs'ın işçi bayramı olarak kutlanması kabul edildi.

Ne var ki, bu "yasal kutlama" izni, yaşayamadı.

Takrir-i Sükun Ve Yasaklar Dönemi

Hemen kısa süre sonra ilan edilen Takrir-i Sükun yasasıyla, 1 Mayıs bir yana, işçilerin, tüm halkın en temel hak ve özgürlükleri dahi gasbedilecek, işçiler açısından grev, örgütlenme hakkı her şey hemen hemen ortadan kaldırılacaktı.

Sendika yasaktı. Değişik adlar altındaki işçi örgütleri de yasaktı. 1 Mayıs yasaktı. Değiy meydanlara çıkmak, her türlü muhalefet yasaktı.

Tüm bu baskı ve yasakların gerekçesi 1925'teki Şeyh Said Ayaklanması'ydı. Ayaklanma çok sınırlı bir bölgedeydi, ama tüm Türkiye çapında baskıların gerekçesi yapıldı.

Şeyh Said isyanı bastırıldı, ama sonraki yıllarda da sendikalaşma, grev ve 1 Mayıs yasakları devam etti. İşçiler ancak işyerlerinde kapalı olarak küçük toplantılar düzenleyebildiler. Sosyalist, ilerici işçi önderleri, devletin "takibat ve soruşturmalarından" hiç kurtulamadılar.

1 Mayıs kavgası aynı yıllarda dünyanın diğer ülkelerin-

de de sürüyordu. Ekim devrimiyle işçi sınıfının iktidar olduğu SSCB dışında, dünyanın diğer ülkelerinde işçi sınıfı ağır baskılar altındaydı. Almanya'da 1929'da yasaklanmasına rağmen yapılan 1 Mayıs kutlamaları sırasında **33 emekçi** katledildi. Almanya Hitler faşizmine, dünya ise yeni bir paylaşım savaşına doğru gidiyordu.

Bu ortamın ülkemizdeki yansıması, baskı ve yasakların daha da koyulaşması biçiminde oldu.

"Nisbi demokrasi"nin Bahar Bayramı

2. Dünya Savaşı'nın ardından çok partili düzene geçiş, ardından 27 Mayıs müdahalesi, ülkedeki siyasi ortamı belli ölçülerde değiştirdi.

1960'da 1 Mayıs "Bahar Bayramı" olarak ilan edildi. Egemen sınıfların, onyıllardır meydanlarda kutlanamayan 1 Mayıs'la ilgili böyle bir karar almak durumunda kalmaları, 1 Mayıs'ın her şeye rağmen ne işçilerin, ne de egemen sınıfların gündeminden çıkmadığını gösteriyordu. Çünkü o bir simgeydi. Yeniden örgütlenmeye, adım adım ekonomik-demokratik mücadelesini geliştirmeye başlayan emekçiler, mücadele günlerine sahip çıkacaklardı eninde sonunda. 1 Mayıs'ın "İşçi bayramı", "işçi sınıfının birlik, mücadele, dayanışma günü" olmasındansa, "bahar bayramı" olması iyiydi.

O yıllarda işçilerin en büyük sendikal örgütlenmesi olan Türk-İş de, zaten başından işbirlikçi bir sendika olarak kurulmuştu, Amerikan fonlarıyla besleniyordu, 1 Mayıs'ın içini boşaltma politikasına ortak olmakta gecikmedi. Türk-İş, 1963 yılının 24 Temmuz'unda "Toplu iş sözleşmesi, grev ve lokavt yasası"nın kabul edildiği için 24 Temmuz'u "**işçi bayramı**" olarak ilan etti.

Ama Türk-İş'in yaptığı resmi kutlamalar dışında, bu "sahte işçi bayramı"nın işçiler nezdinde benimsendiği söylenemez.

1960'lı yıllar, bilindiği gibi, ülkemizin sonraki on yıllarını belirleyecek bir çok gelişmenin şekillendiği yıllardır. İşçilerin, köylülerin, gençliğin, tüm halkın ekonomik, demokratik, siyasi mücadelesi, bu dönem büyük bir gelişme göstermiş, halk gerçek anlamda sendikal ve siyasi örgütlülükler yaratmıştır.

DEVİRİM ve SOSYALİZM, işçilerin gündeminde

İşçi sınıfının mücadelesi de bu yıllarda büyük bir gelişme gösterdi. Mevcut işbirlikçi, uzlaşmacı sendikal yapı aşıldı. Türk-iş'in dışında, ilerici, devrimci özellikler taşıyan **Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DISK)** kuruldu. İşçi sınıfının tarihine yazılan büyük işçi direnişleri, grevleri gerçekleştirildi. Hiç kuşkusuz bu döneme damgasını vuran en büyük işçi eylemi 15-16 Haziran direnişidir. 1960'lı yıllar, denilebilir ki, siyasi bilinçlenme ve örgütlenme yıllarıdır. Bu yoğun dönemde, 1 Mayıs fazla öne çıkan bir gün olmadı. Bunda o yıllara kadar solda etkisini sürdüren reformist, revizyonist anlayışların da etkisi vardır.

Bir yandan halkın hemen her kesimini saran örgütlenmeler, bir yandan 15-16 Haziran'lar, bir yandan Mahir'lerin, Deniz'lerin, İbo'ların önderliğinde gelişen silahlı mücadele, oligarşi için "alarm" zillerini çaldırır. Bu gelişme durdurulmalıdır; 12 Mart cuntasına başvurulur.

Devrimciler, işçi önderleri tutuklanır, katledilir.

Ama 70'li yıllarda, mücadelenin adeta dalları budanan bir ağaç gibi daha güçlü ve gür olarak geliştiğine tanık olunacaktır. 1 Mayıs mücadeleleri de asıl simgesel niteliğini bu dönemde, 1970'li yıllarda kazanacaktır.

Alanlar, YÜZBİNLER'le tanışıyor

1974 sonrası mücadelenin hayatın her alanında gelişmesi, en somut ve görkemli ifadesini 1 Mayıs 1976'da alanlarda buldu. İstanbul Taksim meydanında yüzbin kişi vardı o gün. Bu Türkiye'nin fazla alışık olduğu bir kalabalık değildi.

Yüzbin işçi, öğrenci, köylü, gecekondu, meydanı Enternasyonal marşıyla, devrim ve sosyalizm sloganlarıyla çınlatıyordu. "Mahir Hüseyin Ulaş, Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganları yankılanıyordu. Ve bu sesler de oligarşinin uykularını kaçırmaya yetiyordu.

1976 1 Mayıs'ı, 12 Mart cuntasının, zulmün halkın mücadelesi karşısındaki başarısızlığının açık bir kanıtı gibiydi. 15-16 Haziran'da önünü kestiğini sandığı işçiler yürüyordu. Kızıldere'de, darağaçlarında yokettim sandığı devrimciler, "Kızıldere son değil, savaş sürecektir" diyerek meydanlardaydılar.

Taksim'de 500 bin emekçi

1976'da meydanlar yüzbinle tanışmıştı. 1977'de ise, bu ülke tarihinin gördüğü en büyük kalabalıklardan biri toplanmıştı Taksim meydanına. **500 bin emekçi** vardı

meydanda. Sendikaların, devrimci örgütlerin, gençlik örgütlerinin, gecekondu semtlerinin, odaların pankartları arkasında toplanmış 500 bin emekçi.

1 Mayıs'ın halkın gürleyişine sahne olacağı belliydi. Oligarşi de hazırlığını buna göre yapıyordu. O güne kadar daha çok tek tek devrimcilere, aydınlarla yönelen faşist terör, katliam boyutuna çıkarılacaktı.

Bütün ülkede devrimcilerin önderliğinde halkın mücadelesi geliyordu. Oligarşi, bu mücadeleyi engellemek için, yıllardır komanda kamplarında eğitip hazırladığı MHP'li sivil faşistleri meydana salmıştı. Sivil faşistlerin ve resmi üniformalıların yer aldığı kontrgerilla devredeydi.

Taksim KAN'la yıkıyor

500 bin emekçi, taleplerini dile getirdikten sonra tam dağılmaya başlamışken, kontrgerilla katliamı da başladı.

Meydana hakim Intercontinental oteli ve Sular İdaresi üzerinden açılan ateş sonucunda, **34** emekçi kurşunlarla veya ezilerek katledildi.

Ateş yağmuru altında soğukkanlılığını ve disiplinini koruyarak dağılmayan DEV-GENÇ'liler, alandan çıkışı mümkün olduğunca düzen altına alarak, yaralıları ilk müdahaleleri gerçekleştirerek katliamın bilançosunun daha büyük olmasını kısmen önledi.

1 Mayıs 1977 katliamı, Susurluk Devleti'nin ilk büyük katliamlarından biridir. Ama son olmadı. Son olmayacağı 1 Mayıs katliamının gerçekleştiriliş biçiminden ve katliama ilişkin daha sonra göstermelik bile olsa hiç bir dava açılmayışından belliydi.

"Durduramayacaklar halkın coşkun akan selini"

O yıllarda alanlarda büyük coşkuyla söylenen 1 mayıs marşı işte böyle diyordu: Durduramayacaklar...

1978'de 1 Mayıs alanında yaklaşık iki yüz bin kişi vardı. Katliam da engelleyememişti halkın mücadelesini. 1979 ve 1980'de oligarşi yasaklar, sokağa çıkma yasakları ve sıkıyönetimlerle 1 Mayıs alanlarını işgal etti. 79-80'de İstanbul'da 1 mayıs kutlamaları yasaklandı. Ama emekçi halk, başka vesilelerle, faşizme karşı ihtar eylemleriyle, kepenek kapatmalarla kavgasını sürdürüyordu.

1
MAYIS 2002'YE
BİZ VARIZ, BİZ HALKIZ
DEMEK İÇİN MEYDANLARA!
İMF'ye hayır diyeceğiz,
Filistin'e özgürlük diyeceğiz
F tiplerinde tecrite son diyeceğiz
1 Mayıs 2002
meydanlarında!

"Bunu (1 Mayıs olayını) tertipleyenler vardı... bunlar bir makamdan yetki alıyorlar. Nedir o makam? Belki Cumhurbaşkanı ve Genelkurmay Başkanı'nın emri var, bilemiyorum, ama Milli İstihbarat Teşkilatı olduğu kesindir. ... Bazı isimleri tanıyorum, bunların içinden o zaman bu işleri yapan Binbaşı, Yarbay ve Yüzbaşı gibi rütbeli kimselerden bahsedilirdi. Hatırladıklarım, MIT'de çalışıyorlardı..." (MIT'ten sorumlu eski Başbakan Yardımcısı Sadi Koşar, 8 Mayıs 1987 tarihli Hürriyet'te yaptığı açıklamalardan)

- Ateş edilen yerlerden biri Sular İdaresi'nin çatısıdır. Orada bulunan biri açıkça "el kol hareketleriyle" katliamı yönetmektedir. Ve alanda bulunan yüzlerce polisten hiçbiri, bir şey yapmaz.

- DISK'in kürsü sorumlusu, ilk ateş başladığında, kürsüden anons yaparak polise seslenir: "Sular İdaresi üzerinde ateş eden insanlar var. İhtar ediyoruz. Bunların etkisiz hale getirin..." Ama hiç bir polis "duymaz" bu anonsu.

- O zamanki İstanbul Belediye Başkanı Ahmet İsvan da mitingtedir. Katilleri o da açıkça görür. Kültür Sarayı'nın önünde duran polislerin yanına giderek "elinde silahla bakın bir adam dolanıyor, oradan ateş edildi bize. Bunları kimliği sizce malum mudur? Bunlar polis midir, görevli midir?... niçin bir şey yapmıyorsunuz?" der. Polis Ahmet İsvan'a cevabı, onu orada toplamak olur.

- Alana ateş açılan noktalardan biri de Intercontinental Otel'dir. O gün saat 10.00 sıralarında otelin 5. ve 6. katlarının Taksim tarafına bakan katlarına bazı "yetkililer" gelmiş, ve akşam olayların sonuna kadar da bu katların bu bölümüne hiç kimse sokulmamıştır.

- "Tarlabaşı yönünden beyaz bir Renault ve mavi renkli, plakasız bir Anadol'ın alandaki kitle üzerine ateş yağdırıldı. Kim vardı bu otolarda?

Yıllar sonra, herkes öğrendi bu isimleri: Oteldekiler, otoların içindekiler, **SUSURLUKTAKİLERDİ**, Mesela, Çatılı'lar, Kırçılar, Yazıcıoğlu'lar, Reşat Altay'lar, Korkut Eken'ler, Hiram Abas'lar... ve onların emrindekiler vardı otolarda.

çözüm

Sorun varsa Çözümü de vardır

ADALETLİ VERGİ SİSTEMİ

Soygun düzeninin vergi soygunundan bir kaç örneği "Vergi mi haraç mı" yazımızda okuyacaksınız. Halkı böyle soyanların elbette hesap vereceği günler de gelecektir. Nasıl katliamcılık, işkencecilik unutulmayacaksa, soyanlar da unutulmayacaktır. Halk Anayasası taslağının geçici hükümlerinin ilk maddesinde onlar hakkında şöyle yazıyor; "...halktan toplanan vergileri yağmalama, halka karşı zulüm ve sömürü politikalarını sürdürme suçlarının asıl sorumluları olan cuntaların, cunta dönemleri ve diğer dönemlerdeki hükümetlerin Cunta Şefleri, Başbakan ve Bakan düzeyindeki sorumluları, derhal tutuklanarak, tüm halka ve dünya kamuoyuna açık aleni mahkemelerde yargılanacaklardır."

Adaletli bir düzen, adaletli bir gelir dağılımı için önce soyanlar, bunun hesabını vermek zorunda kalacaklardır.

Peki halkın yönettiği bir Türkiye'de vergi olmayacak mı? Elbette olacak. Ama bakın nasıl olacak;

Madde 48- Gelir düzeyini gözetken tam adaletli bir vergi sistemi oluşturularak elde edilen ulusal değer halkın mutluluğu ve refahı için kullanılır.

Halk Anayasası taslağının sözünü ettiği tam adaletli vergi sistemi, tam adaletli bir düzenin yansımasıdır. Siyasette, kültürde olduğu gibi ekonomi politikalarının temeli de, halkın ihtiyaçları ve çıkarlarıdır.

Çünkü;

"Vergiler sömürü, soygun düzeninin sahiplerinin geçim kapısı olmuştur. Adaletli bir vergi sistemi için varolan tüm vergi yasaları ve vergi biçimleri, tüm dolaylı vergi biçimleri lağvedilecek; vergi yükü işveren durumunda olanlarla emeğiyle geçinenler arasındaki ayrım temelinde adaletli bir biçimde paylaşılacak; halkın temel ihtiyaçlarının karşılanmasında dolaylı vergilere başvurulmayacaktır. Halkın ekonomik, sosyal, kültürel ihtiyaçları karşılandığı oranda, doğru bir ücret-fiyat politikasıyla çalışanlardan alınan vergilerin en az indirilmesi ve giderek kaldırılması hedeflenecektir."

Vergi Mi Haraç Mı?

SOYGUN EKONOMİSİNİ RAKAMLAR ANLATIYOR

Vergi, bir devletin en önemli gelir kaynağıdır. Her devlet bir şekilde vergi toplar. En genel ifadeyle de bu vergiler "halka hizmet olarak döner" denir. Bunun böyle olmadığını, halka hizmet olarak dönmediğini anlatmaya bile gerek yoktur. Vergiler hiçbir yere dönmez, ancak tekellerin, yiyici siyasetçilerin kasalarına gider.

Devlet vergi toplar, evet, ancak sistemin yapısı, devletin biçimi verginin ne anlama geldiğini de anlatır. Bizim ülkemizde vergi bir haraca, adını koymadan zam yapmanın araçlarına dönüşmüştür. En temel tüketim ürünlerinden ne kadar vergi kesilir, bir çoğumuz bilmeyiz dahi. Oysa doğalgaz tartışmalarında görüldü ki, tükettiği-miz her ürünün **büyük bir oranı vergi** olarak kesilmektedir.

Bu, adına serbest piyasa denilen, kapitalist sistemin işleyişinin doğasıdır. Ülkemizde kapatılmanın çarpıklığı soygunu daha da boyutlu hale getirmiş, vergi tam anlamıyla haraca, ekonomi soygun ekonomisine dönüşmüştür.

Avrupa'nın En Pahalı Benzini

Saddam'ın petrol üretimini durdurmasından sonra; benzin fiyatlarının artıp artmayacağı tartışıldı. Oysa dünya piyasasında benzin fiyatı düşse, çıkarsa da ülkemizde benzin fiyatları otomatikçe bağlanmış ve sürekli artar. Üstelik Avrupa kıtasında en pahalı benzini kullanır halkımız. Dünya sıralamasında da başlardadır. Bunun nedeni tek başına TL'nin değerinin düşük olması değildir.

Esas nedeni benzin fiyatının yüzde 63,9'unun vergi adıyla haraç olarak devletin kasalarına akmasıdır.

Evet, tükettiğiniz benzinin yüzde 63,9'una devlet denilen örgüt el koyuyor. Tüketilen benzinin yüzde 24,27'si rafineri fiyatı, yüzde 11,8'i dağıtım-nakliye giderleri, yüzde 63,9'u da devletin haracı.

Göz göre göre süren bu soygun sadece benzinde değil, tüm tüketim ürünlerinde böyledir. Kiminde daha az, kiminde daha çok olmak üzere tüketilen her şeyde resmen bir soygun mekanizması işlemektedir.

Örneğin bu oran elektrikte yüzde 30'dur. (Elektrik mühendisleri odası açıklamasından) Otomobilde yüzde 30, tek el ürünle-

rinde ise yüzde 50'dir.

Devlet kendi halkını soy-makta o kadar pervasızdır ki, yurtdışına ihraç edilen tek el ürünlerinden Samsun sigarasını yüzde 76,5, Tekel 2000 sigarasını yüzde 57,2 daha pahalıya satmaktadır halkımıza.

Serbest piyasa ekonomisi diye göklere çıkardıkları kapitalist ekonomi işte böyle bir soygun ekonomisidir.

Burjuvazi Vergi Kaçsın, Halk Ödesin

Vergi sadece benzinden, elektrikten değil, maaşlarımıza kadar her şeyden kesiliyor. Memur, işçi, köylü, küçük esnaf kurusu kurusuna ödemek zorunda bu vergileri.

Peki zenginler, burjuvalar? Onların öyle bir zorunluluğu pratikte yok, sadece kağıt üzerinde var. Bu ülkede bunca zengin sanayici, işadamı denen soyguncu varken, bir ses sanatçısı, bir medya patronu vergi rekortmenleri listesinin başlarında yer alıyorsa bunun bir tek anlamı vardır; işadamı denen soyguncuların vergileri kaçtırdıkları. Bunun için onlarca yol yöntem ürettikleri kesindir.

Vergi soygunu sadece halk içindir.

"Borsa İndi-Çıktı" Oyunu

Özellikle son yıllarda "ekonomi", borsanın inip çıkmasıyla ifa-de edilir oldu. Tv'lerin ekonomistleri ekonomi diye saatlerce borsa haberleri veriyor. Aman susun borsa düşer, aman moral verin borsa yükselsin diye halka olmadık yalanlar sıralanıyor.

Bu, soygunu gizlemenin bir oyunudur. Evinde ekmeği olmayan, işi, geleceği olan halkla düpedüz alay etmektir. IMF yetkililerinin, iktidar sözcülerinin "ekonomi düzeldi, düzeliyor" açıklamalarının hiçbir anlamı olmadığını en iyi halkımız biliyor.

ların giderleri için 61 trilyon harcadı.

- Devlet geçen yıl içinde 80 bin lojman satın 2 katrilyon kazana-
cağını açıklamıştı; satılan lojman olmadığı gibi 7 bin lojman da-
ha yapıldı. Satılıp gelir elde edilecek lojmanlara genel giderler için
53 trilyon harcadı.

- En fazla lojmana 67 bin 574 ile **ordu** sahip, sonra milli eği-
tim ve polis geliyor.

Halktan "tasarruf" yalanıyla fedakarlık isteyen asalak devletin
rakamlarından birkaç örnek bunlar.

Ne Laik Cumhuriyeti Düpedüz Amerikan Cumhuriyeti

Milli Eğitim Bakanı Metin Bostancıoğlu hakkında verilen soru önergesi mecliste kabul edildi ve DSP'li bakan hakkında soruşturma açılması kararı alındı.

Ecevit meclis grubunda yaptığı konuşmada; Bostancıoğlu'na karşı tavır bize değil laik cumhuriyete karşıdır. **Laik cumhuriyet düşmanları** bizi yolumuzdan döndüremeyecek diye esti gürlendi. Cumhuriyet düşmanı ilan ettikleri de kendi hükümetindeki partilerin milletvekillerinin bir kısmı da dahil olmak üzere, 230 milletvekiliydi.

Bu kadar milletvekili laik cumhuriyeti yoketmek isteyen hainlerse, o zaman Türkiye cumhuriyeti yanmış demektir.

Ama elbette işin aslı öyle değil.

MHP ve Anap'lılar dışarıya karşı; soruşturma açılmaması için oy vereceğiz deyip, tam tersini yaptılar. Sorun seçim hesapları, partilerin aralarındaki it dalaşları sorundur. MHP, Koray Aydın hakkında soruşturma açılmasının intikamını alıyor, seçim hesapları devreye giriyor ve ortaya bu sonuç çıkıyor.

Yine Bir Amerikalı

Demirel'in desteklediği **DTP**'nin başına **M. Ali Bayar**'ın geçmesi neredeyse kesin gibi. Peki kim bu M. Ali Bayar ve şu ana kadar neredeymiş ki, kimse adanı duymamış.

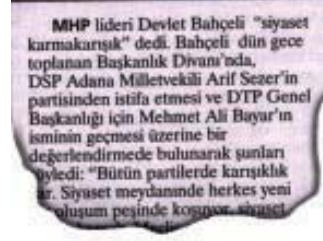
M. Ali Bayar, Özal döneminin bürokratlarından biriydi. Daha sonra Amerika'ya gitti. Şimdi de Amerika'dan geliyor.

Anlaşılan burjuva siyaset sahnesinde memlekette kimse kalmadı, dışarıdan ithaller yine gündemde.

Ülkeye bakın; Bakanlar Amerika'dan, Başbakanlık yapmış parti liderleri Amerika'dan, Özal'ın Prenses bürokratları Amerika'dan, generaller, polis şefleri Amerika'da eğitim görüyor. Lise eğitiminden, üniversite eğitimine, askeri müfredatlara kadar tüm eğitim sistemleri Amerika'dan... Bir de başbakan Ecevit çıkmış; laik cumhuriyet masalları anlatıyor.

Ortada laik cumhuriyeti bırakın, "cumhuriyet" kalmış mı ki, resmen ve alenen Amerika'nın bir cumhuriyeti, eyaleti var ortada. Ecevit de o eyaletin valisi kadar yetkili ancak.

Amerikan eğitilmiş Bayar'ın daha şimdiden Doğan Medya tarafından hangi çıkarlar için desteklendiği önümüzdeki günlerde daha net ortaya çıkacaktır. Ancak kesin olan bir şey varsa, o da çürümüş bir düzene hiçbir "yeni" lider, "yeni parti" soluk borusu olamaz. Halk şu bu partinin değil, tüm düzen partilerinin çare olmadığını görüyor. "Çaresizliğin" oyları değişik partilere yönelebilir, ama halkın düzen değişikliği talebi orta yerde durmaya devam edecektir.

Ankara Polisinden Muhbirlik Kampanyası

Ankara Emniyeti bir süredir özellikle gecekondu mahallelerinde muhbirleştirme çalışmaları yapıyordu. Gençlere yönelik spor salonları açarak, yoksul çocukları buralara çekme, sonra da devrimci mücadeleye karşı muhbirleştirme hesapları yapan Hasan Yücesan şimdi de **taksicileri muhbirleştiriyor**.

Ankara'da yapılan bir toplantıda muhbir ağının nasıl çalışacağı da bizzat Ankara Emniyet Müdürü Hasan Yücesan tarafından açıklandı.

Buna göre Ankara'daki tüm taksilere (8 bin adet) telsizler takılacak, bu telsizler direk emniyete bağlı olacak, taksiciler böylece "olay" gördüklerinde polisle direk telsiz bağlantısı kurabilecek.

Taksicilere **"gönüllü asayiş kartı"** dağıtarak resmen muhbirleştiren Hasan Yücesan'ın amacının "adli olaylar" olmadığı kesindir. Çünkü uyuşturucudan, fuhuşa kadar her türlü pisiği bizzat örgütleyen kendileridir. Kapkaçlar, hırsızlıklar ise polisiye tedbirlerle önlenemez; sorun suçu yaratan düzenin kendisindedir.

Hasan Yücesan da bu gerçekleri çok iyi bilir. Bunlar zaten polis için önemli de değildir, gençler devrimci olacağına hırsız olsun diye az mı uğraş veriyorlar. Gecekonduarda, emekçilerin yaşadığı yerlerde devrimci örgütlenmeleri, devrimci faaliyeti dağıtmak için taksicisini, işsiz gençlerini kullanmak istiyorlar. Peki yarın, bu muhbirleştirilen insanların başına gelebilecek herhangi bir şeyden kim sorumlu olacak? Elbette onları muhbirleştirenler.

Üç beş muhbir bulabilirler belki, ama halkımıza muhbirliğin en şerefsiz meslek olduğunu unutturamazlar. Devrimci faaliyeti engellemekse mümkün değildir. Çürüyen, aç bırakan, zulmeden bir düzeni hiçbir polisiye tedbir uzun süre ayakta tutamaz.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

Polise suç işleme özgürlüğü

2000 yılı sonlarında başta İstanbul olmak üzere bir çok ilde ellerinde silahlarla yürüyüşler yapan çevik kuvvet polislerinin İstanbul ve Bursa'daki mahkemeleri sonuçlandı. Sonuç; beraat.

Bu sonuç Susurluk devletinin pervasızca hüküm sürdüğü koşullarda şaşırtıcı mı? Elbette değil. Bu konuda hukukçusundan, sokaktaki insana kadar kimsenin kuşkusu yok; mahkemeler sadece halka ceza verir.

Ancak önce şu mahkemelerde polisler nasıl beraat etmiş bakalım:

İstanbul'da milyonlarca insanın Tv ekranlarından ellerindeki silahları kaldırarak, üniversite önünde öğrenci gençliğe silah sallayarak yürüyüşlerini izlediği polisler, mahkemede; "biz arkadaşlarımızın cenazesine gidiyorduk" dediler. Polisler bu, yalan söyler; ama mahkemelerin görevi bu yalanları gerçekmiş gibi kaydetmek olabilir mi? Ama oldu.

Mahkeme; "suçun somut halleri oluşmadığı" gerekçesiyle beraatlerine karar verdi.

"Suçun somut halleri" nasıl oluşacaktı peki? Silahlı gösteri yaparken, bir de sağa sola ateş mi etselerdi, yoksa silahlarını sallayarak "işte burası hain yuvası" dedikleri üniversiteleri silahlarla tarasalar mıydı? O zaman bu oluşacaktı?

Bursa'daki mahkemenin kararı ise tam komedi; "suç işleme amacı taşımadıklarından beraatlerine..."

Bir somun etmek çalmak zorunda bırakılanlar suç işleme amacı mı taşıyordu? Hak ve özgürlüklerini istediği için tutuklananlar suç işleme amacı mı taşıyordu? Soruları çoğaltabiliriz, ama gereksizdir.

Silahlı değil, normal bir gösteri yapanların işçiler, memurlar, öğrenciler olduğunu düşünün; polis "eylemizin yasadışıdır" diye coplayacaktır, sonra da mahkemeler "kanunsuz gösteri"den cezalar verecekti.

Polislerin beraat ettirilmesi yeni bir durum değildir. Yüzlerce infaz, işkence, katliam davasından suçlarına denk düşen **ceza alan bir tek işkenceci, katil polis yoktur.** Rüşvet, yuşturucu, irza geçme gibi suçların dışında, bunca işkence, infaz davasına rağmen hapisanelerde bir tek tutuklu işkenceci-katil yoktur.

Evde, sokakta, dağ başlarında infazlardan, Gazi katliamlarına kadar tüm dünyanın gözleri önünde gerçekleşen, belgelerle, raporlarla kanıtlanan katliamlarda bile katiller aklan-

mıştır bu ülkede.

Katiller aklanmakla kalmamış, istisnasız tümü **terfi ettirilmiş, daha üst görevlere getirilmiştir.** Bakan, müsteşar, polis şefi vb. koltuklarda oturanların sicillerini araştırın; tümünün devrimcileri, halkı katletmekten yargılanmış,

ya da açıkça bilinmesine rağmen yargılanmasına bile gerek görülmemiş katiller olduğunu görürsünüz.

Siyonistlerin Hukuku ve Susurluk Hukuku

İsrail'e bakın; Filistin halkını kıyımdan geçiren Ariel Şaron Lübnan'ın 1982'de işgal edilmesinde genelkurmay başkanıdır. Binlerce Filistinliyi katleder Şaron. Tüm dünyadan tepkilerin artması, katliamın gizlenemez duruma gelmesi üzerine Şaron görevden alınır. Aynı Şaron yıllar sonra İsrail'e başbakan oldu ve katletmeye devam ediyor. Bir ülkenin başında resmen bir katil oturuyor. İsrail hükümetinin öteki üyelerinin de Şaron'dan çok farkı yok.

Türkiye'ye bakın; yüzlerce cinayet işleyen meclis koltuklarında, hükümetin içinde; onlarca infaza katılan polislerin istisnasız tümü terfi ettirildi; kimisi vali, kimisi emniyet müdürü, kimisi bakan danışmanı oldu.

İsrail, Şaron teşhir olunca hiç değilse görevden almış, uzun yıllar piyasaya çıkarmamış. Ancak Amerikancı dünya düzeninin "terör" yaygarasıyla beyinleri bulandırdığı günleri beklemiş.

Ya Türkiye? Ülkemizde böyle bir şeye bile ihtiyaç duyulmuyor. Tam tersine en büyük katliamları yapanlar, en çok katledenler en büyük terfileri hakediyor. Kanıtlı belgeli olan infazlardan, diri diri yakmalardan, kurşuna dizmelerden açığa alınan kaç tane emniyetçi ya da ordu mensubu vardır? Hiç.

O zaman soru şu; **Susurluk hukuku ile Şaronların hukuku arasındaki fark ne?**

Işıklar Filistin için yanıp sönecek, zulmün karanlığın halklar aydınlatacak

"Filistin'de aydınlık için bir dakika karanlık"... Bu defaki eylemin adı bu...

Bu defaki diyoruz, çünkü Susurluk'un ardından da "Susurluk karanlığı"nın aydınlatılması için yakıp söndürmüştük ışıklarımızı. Sadece yakıp söndürmekle kalmamış, günlerce sokakları, meydanları doldurmuştuk.

Şimdi Filistin için ineceğiz sokaklara, şimdi meşalelerimiz gecenin karanlığını Filistin için aydınlatacak, gecekonduların sokaklarından adımlarımızın sesi Filistin sokaklarına ulaşacak.

"Susurluk için yaptık da ne oldu" diye düşünmemeliyiz; kitle hareketleri, dayanışma eylemleri böyle böyle gelişecektir. Yapılan hiçbir şey boş değildir. Bunun sonuçlarını somut olarak kısa vadede göremeyebiliriz.

Filistin için de bu gerçek geçerli olacaktır. Milyonların yürüyüşlerle durduramadığı zulüm, bütün dünyanın "işgale son ver" deyip de son verilmeden işgal bitmeyecektir belki; ama bütün halkın katılabileceği bir eylemle dünyanın dört bir yanından Filistin için yükselen seslere bir yenisi eklenmiş olacak. Türkiye halkının Filistin halkının yanında olduğu en kitlesel biçimiyle gösterilmiş olacak.

Susurluk'da halkı aldatmak için ışıklarını göstermelik yakıp söndüren genelkurmaylar, sabancılar, koçlar tank ihaleleri ile İsrail'e dolar aktarıyorlar. İşte buna karşı da yükselteceğiz sesimizi. İsrail'in, Amerika'nın halklara karşı ittifaklarından birinin de Türkiye oligarşisi olması, tepkimizi daha da yükseltmemiz gerektiğini göstermekte. Bu kanlı ittifakı istemediğimizi haykıracağız yanıp sönen ışıklarımızla.

Gecekondularımızın sokakları, meydanlarımız şimdi Filistin için dolmalı. Cenin'de, Nablus'da, El Halil'de oluk oluk akan kan; kurşuna dizilen kardeşlerimiz, katledilen evlatlarının ardından ağıtlar yakan analar sesimizi duyacaktır; **DİREN FİLİSTİN, YANINDAYIZ.**

Yurtdışından

Türkiyeli Devrimciler Filistin'e Destek Gösterilerinde

Avrupa ülkelerinde yapılan bir çok yürüyüş ve etkinliğe katılan

Cepheli devrimciler Filistin halkının direnişine destek verdi.

Bern'de 6 Nisan'da 10 bin kişinin katıldığı mitingde Cepheliler de pankartlarıyla yer aldı.

Hamburg'da Alman-Filistin kadınlar derneği tarafından 6 Nisan'da düzenlenen "Filistin Kültür Festivali"ne İKM de katıldı. Festivalde İKM'nin ve İran Komünist Partisi'nin mesajları okundu.

Hollanda'nın **Den Haag** kentinde İsrail büyükelçiliği önünde Cepheliler tarafından yapılan gösteriye saldıran polis 5 kişi gözaltına aldı.

Meryem Altun İçin Gösteri

Ölüm Orucu şehidi Meryem Altun için, Brüksel'deki Türkiye Konsolosluk önünde bir protesto düzenlendi. Meryem Altun'un fotoğrafının taşındığı gösteride, "**Kahramanlar ölmez, halk yenilmez**", "**Katil Sami Türk, katil Ecevit**"; "**Meryem Altun ölüm-süzdür**" sloganları atıldı.

Bir başka gösteri de İngiltere'deydi. Elçilik önünde Cephelilerin yaptığı gösteride Meryem Altun anıldı, katliamcı devlet protesto edildi.

"Sessiz Ölüm" Filminin Gösterimi Sürüyor

Teciriti anlatan "Sessiz Ölüm" filminin Avrupa'da gösterimleri sürüyor.

5 ve 6 Nisan'da **İsviçre'nin Basel** şehrindeki gösterime filmde röportajı bulunan eski RAF tutsaklarından Andreas Vogel de katıldı ve filmin ardından tecrite ilişkin bir konuşma yaparak direnişe destek çağrısı yaptı. Film 6 Nisan günü Almanya'nın **Dortmund** kentinde de gösterildi.

Stuttgart'da 7 Nisan'da yapılan Film Festivalinde ise "sessiz ölüm"ün yanı sıra, "pardon", "gerçek hikaye" filmleri de gösterildi. Festivale yaklaşık 300 kişi katıldı.

Hapishaneden bir mektup:

*"Memleketim sapsarı
Memleketim kesilmiş
Tarlalarına insan ekilir
En güzelinden
En dolgunundan
Bereketli olsun diye
toprağı
ve zafer tarlalarının
Boy veren başaklarından
Zafer biçilir..."*

Ibrahim Erler

Karanlığı yaran ışıqla birlikte... merhaba,

Tüm sevdiklerimizden koparılmaya çalışıldığımız bu günlerde en çok metuplar sevindiriyor bizi. Bir çok yoldaşımız tekli ya da üçlü yerlerde kaldıkları için hemen her gün elimizden kalem kağıt düşmüyor diyebilirim. Hasretimiz, özlemimiz ancak bir nebze olsa böyle diniyor.

Daha önce de mektup yazmışsın malesef benim elime geçmedi. Burada bu tip olaylar artık yaşamımızın bir parçası oldu. Onun için sana ancak şimdi bir merhaba diyebildim.

Güzel vatanımızın dört duvarından, demir kapısından, taş duvarlarından karanlığı yaran ışıqla birlikte umut dolu, sevgi dolu merhaba.

... Uzun açlık yürüyüşümüz devam ediyor. Yeni tohumlar ekiyoruz yurdumuzun bereketli topraklarına. O topraklar ki neredeyse her karışını kanımızla suladık. Bilirsin suyu olan toprak daha verimlidir. Hele bir de canımızdan, sevgimizle, inancımızla, umutlarımızla harmanlayınca boy veren başakların bereketini dünyanın hiçbir yerinde bulamazsın.

Yaptığımız herşey zaten vatanımız için değil mi? Vatandaşlarımız ve halkımız için...

Şu anda kış... bir de hava yağmurlu ki Nazım'ın dediği gibi "Hava kurşun gibi ağır..." ve bu ağırlığın bile güzelliği var.

"Döndüğümde, sevdiklerimin bir çoğu artık yoktu"

Yaklaşık 1.5 yıl önce Ümraniye'den tahliye olurken uzun açlık yürüyüşümüz henüz başlamamıştı. Sürecimizin uzun ve birçok bedelin verileceğini biliyor ve kendimizi hazırlamıştık. 2.5 yıl bir tutsaklıktan sonra dışarıya adım atmak güzeldi

ama ilk kez belki de o an demir kapıdan geçerken ardıma son kez bakarken yine görüşürüz dostalarım, ülkemizin bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi sürdükçe mutlaka görüşeceğiz diyerek en azından umut ederek çıkmıştım.

19 Aralık sonrası, ben yine bu dört duvar arasına gelmiştim ama o kapıdan dönüp baktığımda gördüğüm **sevdiklerimin bir çoğu artık yoktu.**

Diğer canlarım, sevdiklerim, yoldaşlarım ise birdinden koparılmış, her biri ayrı yerlerdeydi. Oysa yaklaşık 250 can, 250 yoldaş bir arada olmanın güzellikleri, acıları umutları ve yaşamı paylaşmanın güzelliklerini tek bir umut, tek bir can gibi hissetmiştik. Ayrılınca değişti mi, kısmi olarak evet. Çünkü artık fiziki olarak zorla, ayrılmaz köklerimiz koparılmaya çalışılmıştı.

"Yanlış ağaca çattılar"

Oysa ulu bir çınarın köklerini koparmak imkansızdır. Dalları, yapraklarını koparabilirler kabuklarını soyabilir hatta kesmeye bile çalışırlar ama kökleri çok altlardadır. Toprakla bütünleşmiş, gücünü topraktan, yeniden filizlenmeye tutan tohumundan aldığını anlamıyorlar. Onlara bazen acıyorum biliyor musun. Uluçınarları yıkmaya, yakmaya gelen ellerinde baltalarıyla odunculara benziyorlar. Oysa oduncular hangi ağacı keseceklerini çok iyi bilirler onlarsa yanlış ağaca çattılar.

İşte onun içindir ki fiziki ayrılık bizi daha birbirimize bağladı. Sevgilerimizi özlemlerimizi yaşadıklarımızla birlikte güçlendirip bağlarımızı çelikleştirdik.

"Bu süreci de, başımız dik, aşacağız!"

... Yan blokta (D blokta) 19 Aralık sonrası buraya getirilen Bayrampaşa hapishanesinden 9 yoldaşımız kalıyor. Sık sık sevimiz yettiğince duvarlar arası sohbetler etmeye çalışıyoruz. Hatta bu en çok sevdiğimiz uğraşımız, kendilerini görmesekte seslerini duymak bizi her zaman sevindiriyor.

... Burada giyim hariç dışarıdan hiç birşey alamıyoruz. Çiğ sebze, ailelerimizin getirdiği yiyecekler, kumaş, burada oylanmak, üretim yapmak için kullanılan hiçbir malzeme alınmıyor. İğne bile yasak artık gerisini düşünürsün. Eğer almak istersen tabii alınırsa "parasını veren düdüğü çalar" felsefesi en revaçta olanı.

... Biz burada siz orada hep birlikte bu süreci de başımız dik, onurumuzla, ödediğimiz bedellere layık olarak aşacağız. Buna inancımız tam...

Şimdilik satırılarima son verirken seni boranlarımızın sıcaklığıyla ve şehitlerimizin inancıyla sıkıca kucaklıyorum. Kendine iyi bak, tüm doslara ve sana selamlar, sevgiler.

04 Nisan 2002

Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi

“Dua ettiler bizim için, benim için, ablam için. Yüreğimizi ısıttılar...”

Filistin’e özgürlük mitinglerinde, islamcılar ve solcuların yanyana gelmesi, aynı duyguları, aynı sloganları paylaşması herkesin bir biçimde ilgisini çekiyor, bu olgu yorumlanmaya çalışılıyor.

“Canan ve Zehra” da yaşadılar bu duyguları direniş sırasında. Canan ve Zehra’nın babası da. İşte bu anlardan biri;

“Türbanlı üniversite öğrencileri geldi arkadaşları ile beraber, sohbet ettiler babamla, hem de sımsıcak koyu sohbetlerden. Hem de düşünceleri ile beraber. Dua ettiler bizim için, benim için ablam için. Yüreğimizi ısıttılar...” (s.61)

Dini inançları olsa da, olmasa da, orada okunan dua, yüreklerini ısıtıyor. Çünkü biliyorlar, dua, orada, o anda dayanışmanın bir biçimidir. Türbanlı öğrenci, orada Canan’lara, Zehra’lara verebileceği en kıymetli desteği, armağanı sunmaktadır duayla.

O türbanlı öğrencilerin orada olması değildi garip olan. Neden diğer türbanlı öğrencilerin de orada olmadığıydı sorgulanması gereken.

Canan’lar, Zehra’lar, “bütün ülke F tipi” olmasın diye direnmiyorlar mıydı? Ve türbanlı genç kızlarımız, o F tipine kapatılmak istenmiyor muydu?

Aslında direnişleri birdi zaten.

İnançları için mücadelede birdiler.

Onları ayıran, onları yanyana gelmekten alıkoyan başka bir şeydi.

*

Kendisini çok etkileyen böyle bir ziyareti de Canan ve Zehra’nın babası, Ahmet Kulaksız anlatıyor:

“Bu direnişte iki kızımı kaybettim. Ama hiç bir dernek, parti ve sendika yöneticisi arayıp başsağlığı dilemedi. Bolu’dan kalkıp gelen bir cami imamı bu duyarlılığı gösterdi. Armutlu’ya kadar gelip benimle görüştü ve bana sabırlar diledi. Bunlar da tarihe not olarak düşülecek elbette.” (s. 113)

Kulaksız’ın tarihe düştüğü bu not, tabii, başsağlığı bile dilemeyen ve ancak, kendilerine devrimci, demokrat diyen o dernekler açısından da tartışılacak. Bu yazı dizimizin ileriki bölümlerinde de tartışacağız. Ama şimdi konumuz o değil, konumuz, bir cami imamının gösterdiği duyarlılık.

Türbanlı öğrencilerin ziyareti gibi, bunda da bir gariplik yok özünde. Cami imamı kim? Halktan biri. Bir emekçi. Sömürülen, inançları baskı altında tutulan biri.

Ama bu ayırım girmiş bir kere.

Haklar ve özgürlükler mücadelesinde, bir türbanlının, imamın, devrimcileri desteklemesi “istisna” olmuş.

Filistin, belki bu setlerde gedikler açıyor.

Canan’ların, Zehra’ların şehit düştüğü direniş de bu setlerde önemli gedikler açtı.

Türbanlı öğrencilerin **“Zulme karşı direneceğiz”** sloganını yürekten destekledi devrimciler. Nerede zulme karşı bir direniş varsa, devrimcilerin yüreği orada, direnenlerin yanında atar çünkü. Zulmün türban yasağından, zulme karşı direnişin de türban eylemlerinden ibaret olmadığını görenler, Canan’ların yanına koştular.

İslamcıların çeşitli kesimlerini de halka karşı kullanmıştır oligarşi. Kanlı Pazar’lardan Hizbullah’a kadar, bu kullanma ve kullandırtmanın çok vahim örnekleri var tarihimizde. İslamın savunucuları, bu tarihle hesaplaşmak zorundadırlar. Değilse, her yanyana gelişte, bu tarih, arada hep koyu, kara bir leke olarak duracaktır.

Canan’lar için edilen dua, bu yönde atılmış bir adımdır. Bu leke, direnişlerde omuz omuza oldukça silinecektir.

“Halk için bir şey yapmaya değmez denilen bir dünyada halkı için bedel ödemenin bir insanlaşma sorunu olduğunu haykıran yüreklere tanıklık ettim.” (s.13)

İşte böyle, kimi küçük hesaplar yaparken benliğini kaybediyor, kimi hesapsız kitapsız sunarken bütün yaşamını büyüdüğü gününü hissediyor. Hepsi bu dünyanın gerçekleri ve onun için mücadele daha anlamlı oluyor.” (s. 114)

Gençlik Yurtseverdir Meryem Gibi...

Sömürge ülkelerin gençliğinin genel bir özelliği haline getirilmiştir; gençlik Amerika hayalleriyle yaşatılır. Çoğu Amerika'ya ya da bir Avrupa ülkesine gitmenin yollarını arar. Bunu yapamıyorsa bile; bulunduğu yerde Amerikalılar gibi yaşamaya çalışır.

Ülkemiz için de böyledir.

Medya propagandaları, gazetelerin sayfalarından fıskıran özentili yaşam öyküleri, okullarda "demokrasi, hukuk, özgürlük" diye yutturulan Amerika, Avrupa ülkele-ri... tüm bunlar bu özlemleri körükleyen etkenlerdir.

Uzun uzadıya, Amerika'nın, Avrupa'nın anlatıldığı gibi olmadığını, orada yaşayan halkların nasıl beyinlerinin yokedildiğini, kişiliksizleştirildiğini, bunalımlara sürüklendiklerini, uyuşturucu müptelası haline getirildiklerini anlatmayacağız. Bunları değişik yazılarda çeşitli vesilelerle anlatıyoruz.

Biz esas olarak yurtseverlikten sözedeceğiz. Burjuvazi elbette ulaşamayacağı bir dünya hayali yaratıp, gençliğe işte böyle ol, diyecektir. IMF'nin ülkemizi talan etmesini, Amerikan tekellerinin sömürmesini "yabancı sermaye mutlaka girmeli" diyerek sanki iyi bir şeymiş gibi gösterecektir. "Türkiye'nin çıkarları" diye diye halkların kanının dökülmesine ortak olmayı allayıp pullayacaktır.

Peki gençlik olarak biz ne yapacağız? Bu masallarla uyuyup, beyinlerimizi onların istediği gibi şekillendireceğiz?

Yoksa... Yoksa Meryem Altun gibi büyük bir yurt sevgisiyle, büyük bir halk sevgisiyle kavgaya mı gireceğiz.

Meryem liseli bir gençken mücadele içerisindeydi. Liseli gençliğin demokratik mücadelesinde yer alıyordu. Ailesi, benzerlerine rastladığımız gibi, O'nu "kurtarmak" için 1991 yılı sonlarında İngiltere'ye götürdü. Kişisel hesapları ne olursa olsun, bunun anlamı şuydu; belki İngiltere'de rahat koşulları görür, düşüncesi değişir, devrimcilik yapmaz, en azından aktif olmaz.

Ama Meryem, 7 yıl dayanabildi yurt hasretine. Bu süre içinde de yurtdışında devrimcilik yapmaya devam etti, tutsak düştü, İngiltere'nin tecrit hücrelerini yaşadı.

1998'de Türkiye'ye döndüğünde, bunun bir tek nedeni vardı; mücadele etmek, büyük bir vatanverlik ve halk sevgisi.

Vatanseverliğin değersizleştirildiği, hatta tümüyle yokedilmek istendiği bir ortamda, Meryem'in mesajı en başta ülkemiz gençliğinedir, devrimci gençli-ğedir; Vatani bağımsız, halkı özgür olmayan hiçbir yurtsever ne

Amerika'da ne İngiltere'de ne de başka bir yerde huzurlu, mutlu olamazdı. Mücadeleden koparak vatani-mızı terketmenin ise zaten tartışmasız olarak adı bellidir; vatana ve halka ihanet. Gençlik ihanetin hayallerini değil, Meryem'lerin geleneklerini yaşatacaktır.

Meryem gençliğe ne olması gerektiğini ve ne olmaması gerektiğini anlattı devrimci yaşamı ve direnişiyi.

Gençliğe; Amerika hayalleriyle yaşamının anti-emperyalist geleneğine, ülkesine sırtını dönmek olduğunu söylüyor, Meryem.

Amerika hayalleriyle yaşayan gençliğin düzenin istediği, düşünmeyen, çürüyen bir gençlik olduğunu anlatıyor, Meryem.

Meryemler, yüreği vatan sevgisi ile tutuşmayan, halk için düşünmeyen, mücadele etmeyen, bedel ödemeyi göze almayan gençliği reddediyor, elinin tersiyle itiyor.

Canıyla, bedeniyle, benliğiyle **haykırıyor** burjuvazinin suratına **Meryem**; gençliğimizi çürütemeyeceksiniz, biz yurtsever olacağız, biz ülkemizin bağımsızlığı için emperyalizmin tankına da topuna da kültürüne de direneceğiz.

Meryem gençliğe örnektir. Yurtseverliğiyle, fedakarlığıyla, halk ve vatan sevgisi için ödediği bedellerle örnektir.

Gençliğin yolu. Meryemlerin, Zehraların yoludur. Gençlik önüne sürülen yalan dünyasını, hayalleri değil, Meryem'in yolunu izleyecektir. Bu yol Türkiye'nin bağımsız, Türkiye halkının özgürlüğünün yoludur. Gençlik bu yoldan yürüyecek.

Direnşte Zehralar gibi, yurtseverlikte Meryemler gibi bir gençlik; bizim gençliğimizdir, Türkiye halkının gençliğidir.

Bu ülkenin gençliği olalım!

“ARAFAT DA, ŞARON DA YANLIŞ!”

Kürt milliyetçiliği kimin dilinden konuşuyor?

Öcalan'ın Suriye'den çıkarılması ve nihayetinde ABD tarafından Türkiye'ye teslim edilmesini “**ABD Operasyonu**” olarak adlandırmıştık. Öcalan'ın İmralı savunmaları, bu operasyonun almak istediği sonuç paralelinde oldu. Süreç, Kürt milliyetçiliği açısından o günden bu yana da aynı doğrultuda sürüyor.

PKK'nın, Irak'a saldırı ve son olarak da Filistin konusundaki tavırları, burjuva liberallerinin bile gerisine düşmesiyle ve ABD'nin-oligarşinin söylemlerine paralelliğiyle dikkat çekiyor.

Kürt milliyetçiliği, ABD'nin Irak'a saldırı planlarını, büyük bir “cüretle” onayladı. “*Kendi içinde sorunlarını çözemeyenlere dıştan müdahale edilir*” denilerek, Amerikan imparatorluğundan başka bir şey olmayan “küreselleşme” onaylandı, meşrulaştırıldı. Bu müdahalenin, yani Irak halkının kanının dökülmesinin “*Kürtler için olanaklar yaratabileceği*” anlayışı ise, **milliyetçiliğin** ve **pragmatizmin** hiç kuşku yok ki, nerele-
re varabileceğinin bir örneği olarak hafızalardan silinmeyecektir.

PKK adına **Filistin** konusunda yapılan açıklamalar da, bu çizginin derinleştirilerek sürdürüldüğünü gösteriyor.

PKK Başkanlık Konseyi adına açıklama yapan Osman Öcalan, İsrail'in Filistin halkına yönelik şiddetini “lütfen” kınayarak, “**tarafaların**”, “**din, şiddet ve milliyetçilik olgularını ön plana çıkarmasının sakıncalarını**” anlatıyor.

Özgür Politika'nın aktardığına göre; “*Osman Öcalan, Filistin yönetiminin sivillere yönelik eylemlerinin de yanlış olduğunu vurgulayarak, çözüm konusunda her iki tarafın da ciddi hataları olduğunu söyledi. Filistin intifadasının şiddete dayalı olmaması gerektiğini söyleyen Öcalan, barışçıl Serhildan-
la sonuç alınabileceğini vurguladı.*”

Beyni Amerika'nın terör demagojisiyle gölgelenmemiş hemen herkesin, şu veya bu biçimde Filistin halkının başvurduğu şiddetin meşruluğunu tartıştığı, kabul ettiği noktada, o Filistinlilerin şiddetini mahkum etmekle meşgul. Üstelik, o söylediği tüm aşamaları yaşamış olan Filistin halkına akıl veriyor, “**barışçıl intifada**” yapsınlarmış. “Barışçı”lar bile, Filistin intifadası hakkında bu kadar aymazca sözler etmiyor.

Kendileri **hakem**: Şaron da hatalı, Arafat da. Kendileri adeta mücadelenin trafik polisi, sen geç, sen dur! En hatasız, en doğru kendileri mi? Kendileri söylüyor; İmralı'ya kadar hep yanlış söylemiş, yanlış yapmışlar. Kendi “yanlışlarının” onbinlerce Kürt yoksulunun hayatına mal olduğunu bilmiyorlar mı? Bunun ağırlığı omuzlarındaiken, hangi mantıklı bir de akıl veriyorlar. **Filistin halkının akla değil, dayanışmaya ihtiyacı var.**

Bakın daha ne diyor Öcalan?

“*Filistin halkı daha çok katlediliyor. İsrailin katliamını kınıyoruz. Ama Filistin hareketi de hatalar yapıyor ve sivillere yöneliyor. Bunu benimsemek de doğru değil. Özgürlük istemi, özgürlük bilinci, demokratik yaşam tarzı esas alınır sa bir çözüm üretilir.*” (2 Nisan 2002 Özgür Politika)

Bu satırları daha önce bir yerde okumuş gibiyiz, evet evet, 19 Aralık katliamı sonrası da, neredeyse aynı kelimeleri kullanmışlardı. Hatırlayın:

“*Evet, devletin yaptığı yasadışıdır, insanlık dışıdır... Bu duruma solun da kendini abartması, taktiksizliği, plansızlığı zemin sundu. Sadece bir tarafın suçunu görüp, diğer tarafın suçunu, hatasını görmemek olmaz.*” (Özgür Halk, 15 Ocak 2001)

Devlet de yanlış, devrimci tutsaklar da.

Şaron da yanlış, Arafat da.

Irak'a müdahale konusundan sonra, İsrail-Filistin meselesinde de ABD politikalarıyla paralellik kuruluyor. Kendi rüş-tünü ispat etmek için Amerikan politikacılarından farksız konuşuluyor. Ayıp artık. Beyin ne hale getirilmiş.

Herkes Kürt milliyetçileriyle neden birlik olmadığını soruyor. İşte bundan birlik olmuyor. Bu kafa engel oluyor. Kendi geçmişini inkar etmiş, şimdiki durumunu teorize ediyor. Başka hiç bir sorumluluk, başka hiç bir kaygı yok bu politikalar-da.

YORUMSUZ

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, Filistin halkının meşru haklarının savunulması gerektiğini, ancak **Şaron-Arafat tarzı siyasetçiliğin** sorunları çözmediğini ifade etti. Öcalan şunları vurguladı; “*Ben burada Arafat'tan çok daha kötü koşullardaydım. Birleşmiş Milletler ve Avrupa'dan altı yüz kişi var Arafat'ın yanında, ben burada yalnızdım. Biz de böyle bir siyaset dayattılar. Yanlıştı, sağduyulu davranırdım. Tarih kimin haklı olduğunu gösterdi.*”

... Eğer ben de Arafatçılık siyaseti yapsaydım, onlardan on bin kişi, bizden en az iki bin kişi; biz öldürürdük, onlar öldürürdü... Soruşturmada ben elli bin kişi öldürdüm dedim, onlar hayır bir milyon kişi öldürdüm dediler. Eğer ben öyle davranmış olsaydım, şimdi ne durumda olurdu? Ben hata yapabiliyordum, benim koşullarım Arafat'ın koşullarından daha kötüydü... Tarih beni haklı çıkardı. Beni pasifistlik ya da başka şeylerle suçluyorlar, ama bunların vicdanları kara. Sonuç ne olurdu, Arafat-Şaron'u görüyorsunuz işte.” (6 Nisan 2002, Özgür Politika)

“Halk örgütlenmekten kaçıyor...”

DKÖ Yöneticileri Şikayet Etmeden Önce

Çuvaldızı Kendine Batırmalı

Cumhuriyet gazetesi, 23 Mart'tan başlayarak çeşitli demokratik kitle örgütü yöneticileriyle “siyaset-sivil toplum kuruluşları” ilişkisi üzerine röportajlar yaptı. Röportajların ortak noktalarından biri şuydu:

“Sivil toplum kuruluşları yöneticileri, Türk insanının **örgütlenmeden kaçındığını** vurguluyor”lar.

Ortak tesbitlerinden biri de “*dernek, vakıf, girişim, platform... sayısının artmasının ‘güçlü bir sivil toplum’ anlamına gelmediği... örgütlerden kaçışın sürdüğü...*”ydü.

TMMOB'dan Hak-iş'e, çeşitli vakıflardan Ziraatçiler Derneği'ne, 68'lilerden Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği'ne uzanan röportajlarda vurgulanan olgu zaten herkesin görebileceği kadar açık: Geniş kitleler DKÖ'lerden kaçıyor, örgütlenmeden kaçıyor. Doğru. Peki **nasıl bu hale geldi?**

Bu sonucun ortaya çıkmasında bundan şikayet edenlerin rolü yok mu?

Şikayet edenlerin hiç suçu yok mu?

Kitlelerin örgütlenmeden kaçışında, 12 Eylül'den bugüne süregelen baskı ve terörün, düzenin polisi ve medyasının elbirliğiyle yarattığı “örgüt fobi”sinin büyük payı vardır. Halkı örgütsüzleştirmek, oligarşinin temel politikalarından biridir. Dolayısıyla halkı örgütlerden uzak tutmaya yönelik baskı ve terör, her dönem şu veya bu düzeyde olacaktır.

Sorun buna rağmen, kitleleri örgütleyebilmektir. Savunulan görüşlerle, uygulanan politikalarla, oligarşinin örgütsüzleştirme politikası tersine çevrilebildi mi, yoksa, ona mı hizmet edildi?

Halkın örgütlenmeden kaçışından şikayet edenlerin sorgulaması gereken işte budur.

- Demokratik Kitle Örgütleri'nde tabanın söz, karar hakkını yokedenler, kitlelerin örgütlenmeden kaçışından şikayet edebilir mi?

- DKÖ'leri, haklar ve özgürlükler mücadelesinden geri çekip, herşeyi hükümetlerle görüşmelere indirgeyenler, örgütlenmeden kaçıştan şikayet edebilir mi?

- Devletin sendikalarda, derneklerde devrimcileri tasfiye politikasını fiilen destekleyen veya sessiz onaylarıyla izleyenler, örgütlenmeden kaçıştan şikayet edebilir mi?

Hayır, biz bunları yapmadık diyebilecek kaç DKÖ yöneticisi çıkabilir acaba?

TMMOB Başkanı Kaya Güvenç diyor ki: “Ben, Türkiye’de insanların genel olarak örgütlerden kaçtığına inanıyorum. ...

Ülkede bu kadar ekonomik kriz falan olunca, bir yere gidersem fişlenirim diye korkuyor insanlar. 12 Eylül silindir gibi geçti, örgüt kavramını yok etti.” Peki kendileri, genel olarak birlikte hareket ettikleri, örgüt kavramını varetmek için ne yaptılar? Oligarşinin yasallığını esas alarak mı, devrimcilerden uzak durarak mı 12 Eylül’ün ezdiği kitleler ayağa kaldırılacak?

Sol, demokratik kitle örgütleri açısından mevcut durumu hala 12 Eylül’le açıklıyor olmak bile, büyük bir zaafı gösteriyor mu? 12 Eylül’ün örgüt fobisini, sendikalarda, odalarda, partilerde sürdürenler, halkın örgütsüzleştirilmesi noktasında en az 12 Eylülcüler kadar sorumlu değiller mi?

“STK’cılar”, örgütsüzleşmenin savunucusudur

Halkın örgütlenmeden kaçışından şikayet edenlerin bundaki sorumluluğunu daha işin başından “röportajın başlığı” ele veriyor.

Vakıfçılık, Çevrecilik Oyununun İç Yüzü

SOS AKDENİZ adlı grup içinde yer alan Savaş Emek’in sözleri dikkate değer:

“İktidar peşinde koşmayan ekolojik hareketlerin içerisinde 15 yıldır yer alıyorum. Üstelik 1990’larda bunun teorisi de yapmaya çalışarak. Ama bugün geldiğim ve geline nokta görüyorum ki, bu helak olma, ziyan zebil olma... biz helak olduk, yorulduk. Ankara’dakiler, iktidardakiler yorulmadılar.

Her gün yeni bir kararlar karşımıza çıktılar. Üstelik, artık aldıkları kararlarla vatani parsel parsel satışa çıkarıyorlar... Artık rahatlıkla söyleyebilirim ki, biz istemeden de olsa, **iktidarsızlaştırma** oyununun gönüllü oyuncularımız olmuştuk.

... nerede bir aydın birikimi varsa, gücünü, enerjisini bu yolla tükettiler. Üstelik bu işi esas olarak bizimkiler de değil, **dışarıdan destekle** yaptılar. İktidarsızlaştırma oyununun oyuncularımız olmamızı teşvik için, büyük paralar harcadılar, lüks otellerde toplantılar yaptılar, falan filan. Artık karar verme mekanizmasını, yani iktidarı istiyoruz...”

Vakıfçılık oyununun, sınıflar mücadelesinin dışında çevrecilik gibi hareketlerin özellikle emperyalizm tarafından teşvik edildiği kimse için sır değildir. Bu hareketlerin özü de budur; halk iktidarı istemesin, iktidar için örgütlenmesin, “**düzen içi reformlarla oyalansın**” dursun.

Sol adına buna alet olanlar, halkın örgütsüzleştirilmesinin de, demokrasicilik oyununun da, düzenin tahkim edilmesinin de aleti oluyorlar.

Evet, biri hariç, diğer DKÖ yöneticilerinin hiçbiri “STK” yani Sivil Toplum Kuruluşu tanımına itiraz etmiyor. Oysa bu tanım, halkları örgütsüzleştirmeyi, güçsüzleştirmeyi hedefleyen emperyalizmin “globalizm” teorisinin bir parçası.

Sivil toplumculuğun kendisi örgütsüzlüktür zaten; “sivil toplum” diye tanımlanan kurumlaşmalar, esas itibarıyla, raporlar hazırlamak, o raporlar doğrultusunda “kamuoyu oluşturup”, devlet kurumlarıyla görüşmeler yapmak üzere oluşmuş gruplaşmalardır.

“Sivil toplumculuk”ta **kitelerin örgütlenmesi** yoktur. Bu modelde, kitlelere en çok, düzeni rahatsız etmeyecek biçimlerde kendilerini göstermeleri rolü verilmiştir. Yani onlar sadece “STK” yöneticilerinin arkasındaki kalabalık rolünü oynayacaklardır. Çıplak protestolardan düdüklü eylemlere kadar uzanan bir çok yöntem, bu rolün ürünüdür.

DISK Başkanı Çelebi diyor ki: “Halk bizi sokakta görünce

isteklerini söylüyor, ama mücadelede yoklar...” Peki, sınıflar mücadelesini terkedip “çağdaş sendikacılık” diye, burjuva demokrasisine, sivil toplumculuğa yönelen siz değil misiniz? Neden şikayet ediyorsunuz? Hangi direnişte sonuna kadar gitmek istediniz de işçi sizi yarı yolda bıraktı. Yarı yolda bırakan hep siz olmadınız mı? Sendikalardan devrimcileri tasfiye edip, patronlarla zımnı anlaşmalar içinde örgütlenmemeyi politika

Devletin STK’sına bir örnek:

“Sivil toplum kuruluşu” olarak röportaj yapılanlardan biri de “Türkiye’nin en büyük ve etkili sivil toplum örgütlerinden” diye sunulan Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği’nin (ÇYDD) Genel Başkanı Prof. Dr. Türkan Saylan.

Saylan, “*anti demokratik yasalar değişmeli*” dedikten sonra bakın ne diyor: “*Devlet, kötü niyetli sivil toplum örgütlerini önle-yeceğine, bizlerin önünü tıkıyor... Gerici ve bölücü örgütler hak-kında gereken yapılmalı. Ama öte yandan, sivil toplum örgütleri-nin daha rahat, daha verimli çalışmasını sağlayacak değişiklikler yaşama geçmeli*”.

Bu kafa, hangi demokratik mücadeleyi verecek?

ÇYDD, demokratik kitle örgütlerinin yerine, halkın mücadelesinin yerine konulmak istenenin tipik bir örneği.

haline getirip, mücadeleyi de “sendika temsilcilerinin mücadelesi” haline siz getirmediniz mi? Ayıptır, bir de halktan şikayet ediyorsunuz.

Globalizmin “yurttaş”ları

Bu olguya dikkat çekenlerden biri İnsan Hakları Vakfı Başkanı Yavuz Önen, şöyle diyor: “*Dünyada globalizmin gelişme-siyle Türkiye’de de paralel biçimde siyasetin dışlanmasıyla bi-reysel girişimler* öne çıkarıldı... Globalizmin getirdiği ideolojik programda **sınıf esasına dayanmayan** bir örgütlenme tarzı des-teklenir... Siyaset yapmaktan kaçıp sivil hareket denen pek çok hareket içinde etkinlik gösteren, eskiden sınıf mücadelesinde olan insanlar bile var. Hatta bu sivil toplum ideolojisi sosyalist hareket içinde bile yankı bulabiliyor...”

Aynı röportajlar dizisinde, Aydınlık İçin Yurttaş Girişimi sözcüsü sıfatıyla bilinen Ergin Cinmen ise şöyle diyor: “*STK’le-rin globalleşme ideolojisinin dayatması olduğu gibi yorumlar ipe sapa gelmez yorumlar, çoğu bıraktı bunları, çok küçük gruplar savunuyor. Bütün dün-ya demokratikleşmenin katılımcı demokrasiden geçtiğini söylüyor. STK’ler partilerin yerini tutamaz ama bir çaresizlik var. Bunlar geliştikçe daha iyi bir siyasal yapılanmaya katkı sağlayacak.*”

Sorun, esasında işte bu iki anlayış arasındaki farktır. Ergin Cinmen’lerin savunduğu, kelimenin gerçek anlamıyla halkın örgütsüzleştirilmesine te-kabül ediyor.

“Örgütsüzlük” teorisinin ve kültürünün yaygın-laşmasında, en az oligarşinin terörü kadar, işte “sol” görünüm altındaki bu emperyalist teoriler de etken ol-muştur. Bu teoriler, sendikalardan DKÖ'lere, legal partilere kadar uzanan bir alanda etkili olmuş, “parti olmayan parti” te-orileri yapılmış, **Türkiye solu ve demokratik güçleri, örgütsüz-lüğe mahkum edilmiştir. Solu örgütsüzleşen bir halkın örgüt-süzleşmesi ise kaçınılmazdır.**

Sol, işleyişle, mücadelesiyle bir çekim merkezi olan ör-gütlülükler yaratamadığı ölçüde, oligarşinin örgütsüzleştirme politikalarının etkisi artmıştır.

Bu kesimlerin diline bakın; “Yurttaş” derler, halk diye-mezler. Neden? Çünkü “yurttaş” deyince, bu kavramın içine Sabancılar da giriyor; “Yurttaş girişimleri”, yurttaşın çıkarla-rını savunan legal partiler, Sabancıların icazetini alarak siya-set yapıyor. Halk deyince, burjuvaziyle, dolayısıyla onların devletle doğrudan karşı karşıya gelecek.

Bu anlayışlar, TÜSIAD’la birlikte “temiz toplum” mücade-lesi verip, oligarşinin hükümetlerinde bakanlık yapan Zekeri-ya Temizel’lerle omuz omuza solculuk yapıyorlar. Tabii bu anlayışların sahipleri halkı örgütlemeyi, bu anlayışların olduğu yerde, gerçek anlamda demokratik bir işleyiş, halkın söz ka-rar hakkı olmaz. Halk, bu “STK”lardan, partilerden niye kaç-masın.

Solun Beyni

“Hepimiz Arafatız”

Dünyanın bir çok yerinde Filistin'e destek eylemlerinde ortak bir slogan yükseliyor: “Hepimiz Filistinliyiz... Hepimiz Arafatız”! Bizzat Filistin’de, Arafat’ın barış politikalarına karşı en sert muhalefeti yürütenler, “Hepimiz Arafatız” sloganıyla hem Arafat’a sahip çıktılar, hem

Filistin halkının birliğini pekiştirdiler.

Arafat’a eleştirilerinden vaz mı geçiyorlar? Hayır. Arafat’la kendilerini aynılaştırıyorlar mı? Hayır. Ama siyonizmin saldırısının yoğunlaştığı noktada, saldırıyı göğüslemenin o noktada direnmekten geçtiğini görüyorlar. İşte bunu gördükleri noktada, yüksek bir birlik ruhu ortaya çıkıyor.

Hepimiz Arafat’ız sloganı, işgal altındaki kentlerde, Gazze’de oluşturulan, islamcı, milliyetçi ve devrimci örgütlerin içinde birlikte yer aldığı “ulusal direniş komiteleriyle” tamamlanıyor. Politik birlik, örgütsel anlamda da pratikte hayat buluyor.

Klasik sorumuzu sorsak, peki bizde niye olmuyor desek; kimileri diyecek ki, ama orada ağır bir işgal ve zulüm var, ama onların “ulusallık” temelinde... Mesele, sadece “ulusallık” meselesi olsa, bakalım, Türkiye solunda, sadece anti-emperyalist temelde de olsa bir birlik oluşturulabilirdi mi, veya “Kürt solu” arasında yıllardır ulusal bir birlik oluşturulabilirdi mi?

Mesele, sadece baskıların tırmanması olsa, Türkiye solu ne 12 Eylül bir araya getirebildi, ne de 90’lı yılların infaz-kayıp, faili meçhulleri... Mesele ne sadece ulusallık, ne de sadece baskının büyüklüğü değilse, “Hepimiz Arafatız” diyebilmenin anlamını çözmek durumundayız demek ki.

“Darağacına çekilen hepimiziz”

Bu, Türkiye solunda, uzun yıllardır yokolan bir dayanışma,

düşmana karşı birlikte olma kültürünün ifadesidir her şeyden önce. Evet, 12 Eylül hapishanelerinde büyük direnişler yaratıldı, ama aynı zamanda “düşmana karşı ortak direnme” anlayışımız, kültürümüz de ciddi yaralar almıştı.

Sonra, legalleşmeyle, reformistleşmeyle, düzeniçileşmeyle bu kültür daha da zayıfladı. Oligarşinin artan terörü, bizi birbirimize yaklaştırmadı, tersine ayırdırdı.

Eğer, oligarşinin bu ayırıştırma, bölüp parçalama politikasını bozabilseydik;

Eğer, Kızıldere’de Mahir’lerin “Biz Denizleriz, Denizler bizi, Türkiye devrimci hareketidir” anlayışıyla davranabilseydik,

En azından solun son on yıllık tarihi, farklı yazılardı.

Herkes, sadece **kendi** cenazesini kaldırmak durumunda kalmazdı örneğin.

Burjuvazi, devrimci tutsakların meşru direnme hakkını kullandıkları “kendini yakma” eylemlerine saldırıp “vahşet” demagojileri yaptığı yerde, “**Hepimiz Fidanız, hepimiz birer meşaleyiz**” diye ortaya çıkabilirdik.

Düşman saldırdığında, infazlarla birine, kaybetmelerle bir diğerine, faili meçhullerle bir başkasına yöneldiğinde ortak karşı koyabilirdik.

Haklar ve özgürlükler mücadelesine, ayrı ayrı akan derecikler olmaktan çıkıp, güçlü bir ırmağa dönüştürülebilirdik.

Bu dayanışma, düşman saldırısını nereye, kimlere yöneltmişse, yeri geldiğinde **hepimiz DHKP-C’liyiz, hepimiz türban-ayız, hepimiz EMEP’liyiz...** diyebilmek, yeri geldiğinde **hepimiz Armutluluyuz, hepimiz ölüm oruçcusuyuz, hepimiz Kürdüz...** diyebilmektir.

Bunları söylerken, birilerinin ötekilerinin ideolojisini, politikalarını benimsemesi söz konusu değildir. Kendi abdestinden emin olan, böyle bir kaygı duymaz. Düşmanın saldırdığı ve zulme karşı direnişin olduğu her yerde, direnenin omuz başında olmak, devrimciliğin en temel anlamlarından biridir. Devrimcilik, düzenin saldırısı karşısında, tüm politik farklılıklara rağmen, ona saldırıyorsan, “**karşında beni de bulursun**” diyebilmektir. Yani devrimci politika, zulmün karşısında direnmekte “farksızlaşmaktır”. Ama politika “farkını koymak” üzerine şekillenince, bunların hiçbirisi olmuyor. “**Hepimiz...**” diyemiyoruz.

İdeolojik mücadele, ittifaka engel mi?

İttifaklar ve ideolojik mücadele konusu, solda yerli yerine oturtulamamıştır. PKK’nın “*hem bize teslimiyetçi diyorsunuz, hem de cezaevlerinde niye direnmediniz diyorsunuz*” demesi, bunun klasik bir örneğidir. İdeolojik mücadele sürer; ama bu birliklere engel değildir.

“Benim adamım değil”, “benim bölgem değil” anlayışı, solu **adalara** bölmüştür. Bir infaz olmuş, aynı anlayışla bakılmış, bir semte saldırılmış aynı anlayışla bakılmıştır. Aynı anlayış, di-

ğer islamcı muhalif kesimlerde de olduğu için, kendiliğinden ayrılmıştır muhalefet. Sonuçta herkesin sadece kendisiyle uğraştığı, kendisiyle meşgul olduğu, saldırıları da sadece kendi başına göğüslemeye çalıştığı bir tablo çıkmıştır ortaya. Ve iş öyle bir noktaya gelmiştir ki, çağrıların anlamsızlaştığı, çağrılarının bile "öteki"lerde en ufak bir duyarlılık, sorumluluk yaratmadığı bir kültür oluşmuştur.

Herkes kendi adasında kendi başına yaşadığı ve öyle var saydığı için, ideolojik mücadele de neredeyse yok olma düzeyine gelmiştir. Sonuçta şöyle bir çarpık tablo çıktı ortaya; **ideolojik, politik farklılıklarından dolayı birlik, ittifak yapmıyor, ama o ideolojik, politik farklılıkları üzerine de bir tartışma yürütmüyor.** Çağrılara evet ya da hayır dememek, herhangi bir konuda somut bir eleştiri veya soruyu cevaplamak, artık solda doğal hale gelmiştir. Uzun direniş sürecinde bir çok kez tanık olduğumuz gibi, bunun eleştirilmesi bile bir eleştiri konusu oluyor, rahatsızlık yaratıyor.

Kendi beynimizle düşünelim!

Beyinleri şu veya bu ölçüde burjuvazinin teslim aldığı, etkilediği yerde, halk güçlerinin ittifakı da zordur.

Mesela, solun bir bölümünde, birileri kalkıp Hamas'a "terörist" diyor, şehitlik eylemlerini "terör eylemi" diye adlandırıyor, süreci, değişimleri anlamaksızın Taliban'a, El Kaide'ye gerici, CIA'nın maşaları, Hizbullah'a "Hizbulkontra" deyip işin içinden çıkıyor. Bir diğeri "şiddet" diyor, başka bir şey demiyor. Bir diğeri "provokasyon" teorileriyle bakıyor... Bağımsız düşünme yeteneği kaybolmuş ve dolayısıyla, doğru bir ittifaklar politikası çizme imkanı da ortadan kalkmıştır.

Filistin'de bir "barış"çının söylediği son derece ilginç bir cümle vardı: *Ben kendi vücudumu siper ederek Filistinlilerin hayatını koruyorum.*

Evet, sözü edilen "şiddete karşı". Ama siyonizmin şiddetinin karşısına kendi vücudunu koyabilecek bir cürete ve sorumluluğa da sahip.

Uzun direniş boyunca, bize "**ölmeyin**" diyenler, ölmeme-miz için ne yaptılar, kendilerini siper ettiler mi? Bunu **yüzlerce kez** sorduk.

Yüzlerce kez, cevaplamaktan kaçınıldı.

Çünkü, o zaman demokratinin, "savaşa ve şiddete" karşı olmanın gereğini bile yerine getirmedikleri, sadece laf ürettikleri açığa çıkacaktı.

Böyle bir kaçış olduğu için tabii, onların "**Hepimiz...**" anlayışıyla ortaya çıkması da mümkün değildi. Oligarşi onca demagoji yaparken "**Hepimiz ölüm oruçcusuyuz, hepimiz Fidanız, hepimiz teröristiz...**" diemediler. Şu anda Filistin'de olsalar, "hepimiz Filistinliyiz, hepimiz Arafatız" diyemeyecekleri gibi.

"**Aynı mahalleden olmamak**" da bunu dememenin bir gerekçesi değildi. Aynı mahalleden olmayabilirdik, ama aynı yol üzerindeki mahallelerden isek, yine asgari bir dayanışma şart değil miydi? Filistin'deki islamcı ve devrimci, bağımsızlık yolunda birlikteler en azından. Aynı mahallelerden de olsalar, o yüzden birlikte komiteler oluşturuyor, "hepimiz..." diyerek siyonizmin ve emperyalizmin karşısına çıkıyorlar. Sorun, aynı mahalleden olmamak da değil; aynı SAFTA olmamak mı o zaman?

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

Bu Medya Halka Doğruyu Söyler mi?

Doğan Medya'nın da içinde yer aldığı **Doğan Holding**'in sahibi Aydın Doğan **"Türkiye vergi rekortmeni"** oldu. Doğan 2001 yılında 7 trilyon 911 milyar 916 milyon lira gelir elde ettiğini beyan etti. Beyan etmediklerini bir yanda tutun.

Vergi rekortmeni olmanın anlamı ne? Türkiye'nin en çok kazananı olması demek. Bir medya patronunun en zengin olduğu, en azından en zenginlerden biri olduğu yerde o medya halka doğruları söyler mi?

Örneğin, emekçinin nasıl sömürüldüğünü anlatır mı? Yasaların, hukukun zenginler için olduğunu, yoksulların nasıl bir zulümle susturulduğunu anlatır mı? Anlatmaz, anlatmıyor da. Peki bunun yerine ne yapıyor? Televoleler, borsa haberleri, Amerikan propagandaları... Halk "ekmek" derken, ilk haber olarak "İstanbul menkul kıymetler borsası'nın inip çıkışını veren medyanın kimin sesi olduğu açık değil mi; medya, kendi sınıfının sesi.

📌 📌 📌

Amerikancı medya zorlanıyor; Tarafsızlık adına İsrail sözcülerini ekranlara çıkarsa da, Amerikan basınından alıntılar yapsa da, halkı yönlendiremiyor. İster istemez katliamı göstermek zorunda kalıyor.

Gazeteler ise gündemden düşürmeye çalışıyor. Birinci sayfalarını televole haberleriyle, haber değeri açısından bile Filistin'deki katliamla kıyaslanamayacak haberlerle doldurmayı tercih ediyorlar. Doğan Medya'lar, Uzanlar elbette anlaşılabilir, onlar Amerikancı; ne yazık ki, buna yurtdışındaki Kürt milliyetçi basını da eşlik ediyor.

📌 📌 📌

Saddam, İsrail Filistin'den çekilene kadar petrol ihracatını, üretimini durdurduğunu açıkladı. Irak'ın kendisinin zor koşullarda olduğunu düşünürsek; anlamlı bir tavırdı Irak için.

Ama gelin görün ki, medya böyle "ağılamadı". Peki nasıl algıladı? Öncelikli olarak "Türkiye bundan nasıl etkilenir" diye tartıştı. Tıpkı işgalin ilk günlerinde, "Türkiye Turizmi kurtardı, İsrail'e gitmeyen turistler bize gelecek" diye bayram yaptıkları gibi, bu kez de "Türkiye nasıl etkilenir"...

Medya, tavrın siyasi anlamını, ezilen halkları tartışmadı bile. Hatta daha da hayasız olanı; Amerikan medyasının "Saddam kendi halkını aç bırakıyor" yorumlarını takip ederek; "Saddam Şov" başlıkları attı. Tabii, onun tuzu kuru; katliamlar onun yüreğini yakmıyor, katledilen Filistinliler onun umurunda değil. Medyanın ahlaki örnekler sergilemeye devam ediyor.

Bu Ahlakı Sorgulayacak Basın Kuruluşu Yok mu?

Milliyet'de bir haber; **"Canlı bomba gerçeği; sudan ucuz hayat"**

Haberin ayrıntısında ise şunlar yazıyor; *"Bir canlı bombanın Filistin için maliyeti en çok 500 dolar; gerekli malzeme 150 dolar, ailesine afiş ve cenaze masrafları için 350 dolar..."* (Milliyet, 9 Nisan)

Feda eylemleri gündemde tartışılıyor. Şu ya da bu oranda gerçekleri görmeye çalışanlar var. Doğan medya hemen göreve koşuyor; tartışmayı sulandırıyor, gerçeği saptırmanın en ahlaksız, en hayasızcasını yapıyor. Ülkesi için tırnağını dahi kanatamayacak bir ahlaksızlık, kendi ülkesi için canını feda eden Filistinlileri aşağılıyor aklısına.

Bu ahlaksızlığı tanyo-ruz biz; 19 Aralık sonrasında attığı ahlaksız manşetlerden tanıyoruz; "sahte oruç kanlı iftar" manşetlerinden, devletin yalanlarıyla direnişe saldırısından tanıyoruz. Hala "dikkat canlı bomba" yalan haberlerinden tanıyoruz.

Basın mı şimdi bu? Haber mi veriyor halka? Hayır; her türlü değeri yoketmek için ideolojik mücadele veriyor. Hem de kendilerinin savunduğu basın ahlak, ilke kurallarını da bir yana bırakarak yapıyor bunu. Peki bu ahlakı, ahlaksızlığı sorgulayacak hiçbir basın örgütü yok mu? Bu ahlaksızlık doğal mı görülecek, habercilik mi denilecek bunun adına?

BASINDAN

FEHMI KORU

Savaşan İsrail mi, yok canım

(Fehmi Kuru-Yeni Şafak)

Türkiye tank yenilenmesini İsrail'e başışladı, ama Batı Şeria'daki Filistin kentlerine saldırı İsrail tanklarında Amerikan motorları kullanılıyor. Filistin kentleri üzerinde uçan Apache, Blackhawk helikopterleri, sivil hedeflere füze yağdıran F-16 uçakları da **Amerikan yapımı**; bugün elinde **en kalabalık F-16 filosu bulunan (200 adet) ikinci ülke İsrail**. Arafat'ın karargahını döven lazer güdümlü Hellfire füzeleri Amerika'nın Orlando kentinde imal ediliyor. Filistin'i yerle bir eden, korunmasız halkını katliama uğratan silahları, füzeleri, uçak, helikopter ve tankları, İsrail, ABD'nin yardımıyla sağlıyor.

Şunu kafamıza sokalım: **Filistin'de masum insanlara ölüm yağdıran İsrail ordusu, ona 'katliam' emrini veren Ariel Şaron olsa bile, İsrail, bu hareketi, Amerika'nın sağladığı muazzam mali destekle yürütüyor**. ABD başkanı George W. Bush... Filistin'de olup-bitenlerden birinci derecede sorumlu.

Amerika'nın mali yardım bütçesinin yarıya yakını İsrail'e yönlendiriliyor. 1949-2001 yılları arasında, Amerika'nın İsrail'e

il'e yaptığı yardımların toplamı 95 milyar doları buldu; bu miktarın neredeyse yüzde 99'u, en geniş Arap topraklarını işgal ettiği 1967 yılı sonrasında İsrail'e verildi. Altı milyon nüfuslu İsrail, bir milyardan fazla insanın yaşadığı bütün Afrika (Mısır hariç), Latin Amerika (Kolombiya hariç) ve Karayip-ler'in toplamından çok Amerikan yardımından yararlanıyor. **Az nüfuslu, küçük bir ülke olan İsrail, dünyanın en güçlü üçüncü veya dördüncü ordusuna**, yılda ortalama beş milyar doları bulan doğrudan veya dolaylı Amerikan yardımı sayesinde sahip olabildi.

Ariel Şaron'un iktidara gelir gelmez planlayıp bakanlar kurulundan geçirdiği 'haklı intikam operasyonu'nu amacına ulaştırmak için biraz daha zamana ihtiyacı var; Başkan Bush, bir öyle bir böyle konuşarak, **Şaron'a ihtiyacı olan zamanı hediye ediyor**. Amerika, ne yazık, kaderini İsrail'e bağlamış görüntüsü veriyor. Geçen Eylül başında, Güney Afrika'da BM'nin gözetimi altında yapılan 'İrkçiliğe karşı uluslararası konferans', İsrail'in Filistin halkı aleyhindeki uygulamalarını kınayıp bu konuda sert bir karar almaya kalkınca, toplantıyı İsrail ile birlikte ABD de terk etmişti. Şimdi de, ABD, İsrail'in kanlı politikalarının suskun taniği rolünü oynuyor.

Hiçbir zaman 'âdil' olma ihtiyacı duymamış, her zaman kendi çıkarlarını ön planda tutmuş bir ülkedeki ABD; ancak, ilk kez, dünyanın bütünüyle taban tabana zıt bir konuma düştü. 11 Eylül'de ele geçirdiği moral üstünlüğü de, İsrail'e sağladığı destek yüzünden, hızla kaybediyor.

İsrail'in Filistin'de döktüğü kan Amerika'yı tutacak.

Masada örneği...

(Oktay Ekşi-Hürriyet)

... Oysa Şaron asıl bu intihar saldırılarını doğru okumalı, *"Filistinliler bu noktaya geldiyse, acaba ne yapıp da onları ben vazgeçirmeliyim?"* demelidir. Çünkü "intihar" olaylarının verdiği ders öncelikle **İsrail, tarihinde yazılıdır**. Anlatalım:

İsrail'de, Ölü Deniz'in Batı sahiline yakın bir yerde Ölü Deniz'den 430 metre yüksekliğe sahip Masada denilen bir tepe vardır. Tepenin özelliği, dorukta bulunan, yaklaşık 630 metre uzunluk, 220 metre genişlikteki yerde tarihin en büyük kahramanlık öykülerinden birinin yaşanmış olmasıdır.

O dönemi yaşayan Josephus'un "Yahudi Savaşları" isimli kitabına göre Masada tepesi yerli halk ile Romalılar arasında birkaç kere el değiştirdi. Ancak Milat'tan sonra 66 yılında Museviler burayı zaptettiler. Böylece Masada, Roma zulmünden kaçan ve Romalılara karşı savaşan Musevilerin sığındığı bir kale oldu. Ancak 70 yılında Romalılar, Musevi isyanını bastırarak Kudüs'ü ele geçirdiler. Romalı Komutan Flavius Silya aynen Şaron gibi karşı tarafın tapınaklarına bile taham-

mül edemeyen biriydi. Tapınağı yıktırdı, ama Masada'yı ele geçiremedi. Çünkü oradaki Museviler teslim olmaksızın ölünceye kadar savaşmaya ant içmişlerdi. Nitekim Silva'nın 10 bin askeri Masada'yı tam üç yıl süreyle kuşatma altında tuttu. Buradan kaçan olmasın diye tepenin etrafını duvarla çevirdi, yine sonuç alamadı. Bunun üzerine, daha önce esir aldığı Yahudileri zorla çalıştırarak Masada'nın Batı tarafına saldırı sırasında kullanılmak üzere suni bir yamaç yaptırdı. Ve Masada'ya saldırdı.

Artık son gün gelmişti. Masada'da yaşayan ve kendilerini savunan 960 Yahudi, komutan Eleazar'ın emriyle toplandılar. Eleazar onlara son bir konuşma yaptı. Hepsine **"Romalılara esir olmaksızın ölmeye hazır olmalarını"** söyledi. Herkesi öldürmek üzere, 10 kişi seçti. Bu on kişi 950 kişiyi öldürdükten sonra aralarından bir kişiyi de kalan dokuzu öldürmek için seçtiler. Ve o bir kişi görevini yaparak en sonunda kendini öldürdü.

Bu olay, yanına 5 çocuk alıp ölümden kaçan bir kadın sayesinde öğrenildi. Ve bağımsızlığı için savaşan uluslar için ders oldu.

Bilmiyoruz Ariel Şaron şimdi General Silva olduğunu görüyor mu?

kahramanlar Ölmez

Eda YÜKSEL

Sabahat KARATAŞ

17 Nisan 1992

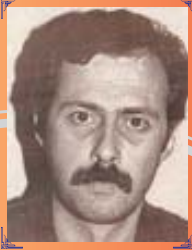
Şehit düştükleri yer:
İstanbul Çiftelhavuzlar
Şehit düşme şekli: Kuşatma
altında pencereden astıkları
bayrak, direnişlerinin tarihe
armağan edilmiş belgesi
oldu.

Taşkın USTA

Satı TAŞ (KILIÇ)

**Ahmet Fazıl
Ercüment ÖZDEMİR**

Şehitlik tarihi:

16 Nisan 1992

Şehit düştükleri yer:

İstanbul Erenköy
Şehit düşme şekli: Ahmet
Fazıl ve yoldaşları, bir
komutana ve savaşçılarına
yaraşır şekilde, direndiler.

Hüseyin KILIÇ

Adil CAN

Şehitlik tarihi:

16 Nisan 1980

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Beyazıt

Şehit düşme şekli:

Faşist bir odağın dağıtıl-
ması eyleminde jandar-
malarla girdiği silahlı ça-
tışmada yaralı ele geçti.
Tedavisinin geciktirilmesi
nedeniyle şehit oldu.

Sinan KUKUL

Şehitlik tarihi:

16 Nisan 1992

Şehit düştükleri yer:

İstanbul Üstbostancı

Şehit düşme şekli: Ölüm
mangalarına direndiler;
kuşatmayı yarmaya
çalışırken şehit düştüler.

Arif ÖNGEL

Şadan ÖNGEL

ÖĞRETİYORLAR:

Merkez komite üyeleri Sabahat Karataş ve Sinan Kukul, Şehir SDB'leri Genel Komutanı Ahmet Fazıl, kurumlaşmalarını sağla-
yan üye ve taraftar yoldaşlarıyla birlikte, Türkiye devrim tarihi-
ne devrim ve sosyalizm kararlılığını pekiştiren bir direniş arma-
ğan ettiler. Şehit düşerken, yoldaşlarına bayraklarının ülkenin
her tarafında dalgalandırılması vasiyetini bıraktılar.

**Ayşe
Nil ERGEN**

Şehitlik tarihi:

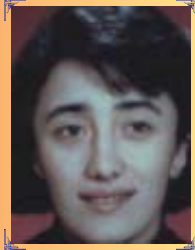
16 Nisan 1992

Şehit düştükleri
yer:

İstanbul Sahrayı
Cedit

Şehit düşme şekli:
Silahları yoktu
onların.

Sloganlarıyla
karşıladılar işkence-
ciler tarafından infaz edildiler.

Ayşe GÜLEN

Nuran DEMİR

Şehitlik tarihi: 17 Nisan 1995

Şehit düştüğü yer: Afyon

Şehit düşme şekli: Bir eylem
hazırlığı sırasında silahın elinde
patlaması sonucu şehit düştü.

Kemal KARACA

Şehitlik tarihi:

4 Nisan 1977

Şehit düştüğü
yer:

İstanbul

Şehit düşme şek-
li:

Bir sol grup
tarafından pusuda kat-
ledildi.